

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KIRILMIŞ SERİSİ - III

J.L. DRAKE

ONARILMIŞ

“Kırıldım, parçalandım
şimdi kendimi onarma zamanım geldi.”

KIRILMIŞ SERİSİ -III

J. L. DRAKE

ONARILMIŞ

Etrafımızda bir karmaşa hâkim olsa da, her şey sessizleşmişti. Zaman durmuş gibiydi. Sadece kendi kalbimin delice attığını duyabiliyordum. Hiçbir zaman gerçekten özgür olamayacağımı bilmem gerekirdi. Yavaş çekimde Cole'a baktım ve sessiz bir elveda dedim. Ağlamak istedim ama hislerimi kaybetmiş gibiydim. Onlar da tıpkı hayatımın geri kalanı gibi kaybolmuşlardı. Sadece dudaklarımı hareket ettirerek, "Seni seviyorum," dedim.

"Kırıldım,
parçalandım
şimdi kendimi
onarma
zamanım geldi."

Kırılmış Serisi - III

Eser Adı: Onarılmış

Orijinal Adı: Mended

Yazar: J. L. DRAKE

Editör: Gökçe YENİCİ

Çeviren: Eda AKPINAR

Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ

Kapak Tasarım: İlknur MUŞTU

© 2015 J. L. Drake

Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri San. Tic. Ltd.Şti.

1 Baskı: Mart 2017

ISBN: 978-605-9641-18-0

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt:

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık

Ve Yayıncılık San.Tic. Ltd. Şti.

İkitelli Org. San. Bölg. Deposite İş Merk.

A 6 Blok Kat: 3 No: 309 Başakşehir / İST.

Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:

Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

San.Tic.Ltd.Şti.

Gürselmahallesi Aytaç Caddesi İcabet sok. No: 4/ B

Gürsel Mahallesi / Kâğıthane / İstanbul

Tel: (0212) 294 17 55 GSM: 0553 080 23 80

e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ONARILMIŞ

J. L. DRAKE

Çeviri

Eda Akpınar

aspendos

Annem,
Hayat yolculuğumuz bizi sınavacak,
Şekillendirecek ve tanımlayacak.
Kırılıp parçalanmıştık,
Ama şimdi onarıldık.
Şimdi yaşamamanın zamanı.
Şimdi sonsuza dek mutlu olmanın zamanı.
Tadını çıkar.

Olivia bebek,
İki kişilik koş, iki kişilik sev, iki kişilik yaşa.
Jodi Teyzen

GİRİŞ

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler ama bunun nasıl çetin bir yolculuk olduğundan hiç bahsetmezler. Şimdiye kadarki hayatım yalanlarla, kayıplarla, ölümlerle, ihanetlerle ve gönül yaralarıyla doluydu. Haftalar süren cehennemin ardından, sonunda en zor bölümü atlattım ve şimdi yavaş yavaş parçaları bir araya getirerek hayatımı toparlayıp kendimi onarmaya başlıyorum.

Şimdi yaşamanın zamanı... Kendi tarzımda...

BİRİNCİ BÖLÜM

Savannah

Keith'in ardından kapıyı kapadım ve onun koridor-da gözden uzaklaşmasını izledim. İki sürgüyü de çekip zincirledim, mandalları kapattım ve derin bir oh çektim. Tüm bu kilitleri buraya vardığım gece Keith takmıştı; bu sırada ben, onlar olmadan da rahat ediyormuş gibi davranıyordum. *Doğru değildi*. Resepsiyondaki adamla bana göz kulak olması için konuştu, ayrıca tüm pencerelere sensörler yerleştirdi... ki beşinci katta oturuyorum.

Yemeğimden alelacele bir ısırık aldıktan sonra aynaya yöneldim, üstümü başımı kontrol edip ellerimle saçlarımı

düzelttim. *Bunu yapabiliyordum.* Kısa bir ruhsal motivasyon konuşmasının ardından anahtarlarımı aldım ve kendimi ilerlemeye zorlayarak çıktım. Eziyet verecek kadar yavaş olan asansör beni çağırıyordu ama bunun yerine merdivenleri tercih ettim. Güvenli evi terk edip buraya taşınalı ve Cole'u görmeyeli bir hafta olmuştu. Keith gündüzleri çalışmak zorunda olduğu için, tek odalı dairemin yakınlığında sadece gece yapabileceği tuhaf işler bulmaya devam ediyordu. Beni yalnız bırakmak konusunda huzursuz olduğunu biliyordum ve açıkçası kanepemde olmasından memnundum. Elbette ona gitmesini ve bana bebek muamelesi yapmayı kesmesini söylüyordum; ama bu, halihazırda upuzun olan yalanlar listeme yaptığım eklemelerden yalnızca biriydi.

Gizlice, güvenli evde kalan arkadaşlarımdan benden bıktıklarını düşünüp kaygılanıyordum. Bu yüzden mümkün olduğunca bağımsızmışım gibi davranıyordum. İşte bu yüzden Zack'in restoranına kadarki üç blokluk mesafeyi yürüyordum, Keith'in karşı kaldırımdaki kahve dükkânında oturup sağ salım oraya varmamı sağlamak için beni izlediğini bilerek... Kendi kendime gülümsedim ve güneş gözlüklerimi çıkardım. Kim derdi ki yaşlı ödle Keith, sonunda korumacı bir ağabeye dönüşecek?

Önceki günü düşünerek sııttım.

Apartmanım sessizdi, bu artık hoşuma gitmeyen bir şey hâline gelmişti. Melanie arkadaşlarıyla dışarıdaydı ve benim de onlara katılmamı istemişti ama benim tek istediğim Lieto Me'nin eski bölümlerinin tekrarlarını izlemektir. Belki bir şeyler öğrenirdim.

Şarap kadehimi dizime yerleştirip örtüleri daha da çok üzerime çektim. İçerisi soğuktu ve ben ısıtıcıyı açmayacak kadar inatçıydım. Elektrik faturamın çok gelmesini istemiyordum. Daniel faturalarımı ödemeye çalışıyordu ama bunun başıma gelmemesi için kararlıyım. Birkaç gün içinde yeni işime başladığımda kendime yetecektim. Fazla bir şeye ihtiyacım yoktu.

Hafif bir kapı vuruşuyla uyandığımda saatin kaç olduğundan emin değildim. Oo, vay canına, içim geçmiş olmalıydı. Tembel popomu kanepeden kaldırıp kapıya doğru zorlukla yürüdüm, kapı deliğinden bakınca orda bana doğru bakan Keith'i buldum.

Beş kilidin hepsini birden açtıktan sonra kapıyı açtım. Elinde plastik bir poşet vardı.

"Sana bir balık aldım."

Ne?

Plastik poşetten bana doğru bakan mor bir gökkuşağı balığını göstermek için poşeti kaldırdı.

Iyyy.

"Neden?"

Balıklardan nefret ederim.

Rahatsız olduğumu anlayarak gülümsedi. "Çünkü yalnızsın ve kendinden uzaklaştıramayacağın biri sana iyi gelebilir." Beni geçip ilerledi, ama kapıyı kapamaya gittiğinde geri döndü. "Bekle."

"İnsanları uzaklaştırmıyorum." Koridora bakıp başka kimin geleceğini merak ederken kollarımı kavuşturdum.

“Doğru.” Başka bir poşetten çıkardığı cam fanusun içine su doldururken kıkırdadı. “Aloof’a ne kadar bağlanabileceğini bil- sen şaşarsın, işte...”

Başımı şaşkınlıkla iki yana salladım, “Aloof?”

Balığın yeni evine doğru süzülmesini sağlarken başını evet an- lamında salladı. “Senin son zamanlardaki hâline benziyor.”

Gözlerimi kapadım, sözlerinin beni yüreğimden vurduğunu hissettim. “Özür dilerim Keith. Kimseyi uzaklaştırmaya çalışmı- yorum. Özellikle seni. Ben-ben... Kim olduğumu bilmiyorum.”

Parmaklarını camın üzerinde gezdirerek balığın ilgisini çek- meye çalışırken fanusu masamın üzerine yerleştirdi.

“Son zamanlarda işlerin zor olduğunu biliyorum. Sadece he- pimizi engelleme yeter.” Başımı üzgünce evet anlamında salladım. Kurabiyeler buzdolabının üzerindeydi. Uzanıp onları aldım ve Keith’in önüne koydum.

“Ateşkes mi?”

“Sana hiç kızgın olmadım. Sadece arada sırada eski Savan- nah’yı özliyorum.” İki kurabiyeyi birden aynı anda avuçlarken, elimi tutup beni koltuğunun altına aldı. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

İhtiyacı olanın bu olduğunu bildiğimden, omuzlarımı silktim. “Aslında banyonun musluğu damlatıyor.”

Yüzü aydınlandı, “Gidip aletlerimi alayım.”

“Bekle, Keith, gelen kim—”

“Neden asansörünün beşinci kata çıkması dokuz sene sürü- yor?” June büyük bir kutuyu mutfak masamın üzerine koyarken

bana takıldı. Neredeyse kollarına atılacaktım. Kendi mekânımda ailemi gördüğüm için müteşekkîr hissettim.

June başını ev yemekleri dolu bir torba taşıyan Abigail'e doğru, evet anlamında salladı.

"Yiyecek değişik bir şeyler isteyebileceğini düşündük." Buzdolabımı açtı ve fıstık ezmesi kavanozumla şişe suyumu gördü. "Şey, aç olabilirsin diye düşündüm."

"Teşekkürler!" Omzunun üzerinden dikkatle baktım ve mercimek çorbası dolu kabı gördüm. Mımmm.

June kendine bir kadeh şarap koydu, sonra kanepenin etrafını dolanıp benim kadehimi sehpadan aldı. "Burası harika bir yer, canım."

"Teşekkürler." Tezgâha oturup Abigail'i izledim.

"İşte," dedi Abigail, paketlenmiş büyük bir hediyeyi bana doğru uzatarak. "Bu Keith'i mutlu etmek için."

Bu müthiş şeyin ne olabileceğini merak ederek sırtıttım. Gümüş renkli kurdeleyi koparıp kâğıdı yanlara doğru sıyırdım. Pakette ne olduğunu görünce gözyaşları içindeydim, ellerim donakalmıştı. "Aaa, Tanrım."

"Umarım rengi doğrudur."

"Doğru." Kutuyu açıp dikkatlice tüm ambalajı sıyırdım. Parmaklarım aletin boynundan aşağı doğru ve yuvarlak metal gövdesinin çevresinde, kırmızı boya boyunca gezindi. "Aynı onun Mixmaster'i gibi." Dudaklarımı birbirine bastırarak duygularımı dizginledim. Ne ara bu kadar şanslı olmuştum da hayatıma bu iki harika kadın girebilmişti? "Çok teşekkür ederim!"

“Hiç önemli değil, canım.” İkisi de bana sarıldılar.

Hediyem kahve makinemin yanında mükemmel gözüküyordu. June ve Abigail’in oturma odamı inceleyişini görmek için arkamı döndüm. Tezgâha yaslanırken, burada oldukları için mutlu hissettim. Bu güzeldi. Gerçekten daha da çok gayret etmeliydim.

“Bu kilitli dolabın, önlükler burada, banyolar orada ve işte buraya da kart basıyorsun.” Zack mesai kartını aldı ve uzun sarı formun üzerine damganın vurulma sesini duyduğumuz oluğa yerleştirdi. “İşte, resmen vardiyadasın.” Restoranın hemen yanında yer alan bara çıkan kısa koridor boyunca onu takip etmemi işaret etti. “Daha önceden barmaid’lik yaptığına göre, bu iş senin için çok zor olmamalı. Jake sana yol yordam gösterecektir.”

“Tamam.” Midemde kelekler uçuştı. Bu kadar büyük bir kalabalığın içinde olmaktan dolayı gerildim; böyle bir ortama girmeyeli epey olmuştu.

Bana isimliğimi verdi. “Anlaşma şöyle Savi. Müşterilerle herhangi bir problemin olursa, Jake ile konuşacaksın. Jake harikadır ve ne olursa olsun arkamı kollar. Burada fazla problem yaşamayız ama her zaman olur bazı... Yani, ne demek istediğimi anlıyorsun. Ama *Savannah* yardımı ihtiyaç duyarsa,” davamla ilgili bir şeyle karşılaşsam ona gitmem gerektiğini anladığımdan emin olmak için bana bir bakış attı, “gel beni bul. Benim hep seninle aynı var-

diyada çalışmam gerekiyor; ama bir nedenle burada değilsem, Keith ya da Daniel uzaklarda olmayacaktır. Soruların var mı?” Her şeyi tümüyle kavramış halde, başımı hayır anlamında salladım. “Jake,” diye bağırdı, “yeni yardımcınla tanış.”

Benim yaşlarımda yapılı, uzun boylu bir çocuk, karşımda inci beyazı dişlerini parıldattı. “Hımm, şanslıyım, değil mi? Selam, ben Jake.”

“Savi.” Tokalaştık, ama daha elimi geri çekmeden beni olduğum yerde döndürüp inceledi.

“Pekâlâ, birincisi, bu şekilde olmaz.” Başını iki yana salladı ve barın altına uzanıp bana bir tişört verdi. “Git bunu giy.” Gülümsedi ve küçük bir kapıyı işaret etti. Hızlıca siyah V yaka tişört giydim, göğüs dekoltesi benim tercih edeceğimden biraz daha fazlaydı. Tişört göbük deliğimin hemen altına kadar anca iniyordu ve pantolonumla arasında kalan 1-1,5 cm’lik bir aralıktan tenim görünüyordu. Jake beni görünce parmaklarını düşünceli bir şekilde dudaklarına götürdü. “Güzel, ama...” atkuyruğumu bozdu ve saçlarım omuzlarıma düştü, “böyle daha iyi.” Başını olumlu anlamda salladı. “Seks satar, akşam ve gece boyu burası içki aranan yorgun adamlarla dolup taşar. Bu vücut ve yüzle, Savi, bu mekânı ağzına kadar dolduracağız, bu da ne demek? Bahşış!”

Saat yediyi biraz geçtiğinde mekân yıkılıyordu. Neyse ki, Jake sabırlıydı ve hafızam da benden umudu kesmemişti. Daha önce hiç aynı anda dört tane apple martini yapmamıştım, ama size bir şey diyeyim mi, artık yapabili-

yordum. Bara gelen kızların zengin ve sabırsız olduğunu, erkeklerin de çoğunun ekstrem sporların bir çeşidiyle haşır neşir olduğunu çabucak öğrendim. Onlar bağıra çağıra bir sonraki siparişlerini verirlerken, nefes almayı hatırlayacak zamanı zar zor bulabiliyordum. Ama kısa sürede akışa alıştım ve işleri kotarır oldum.

Ben siparişi bilgisayara girerken Jake omzumun üzerinden, “Bir beyefendi seni arıyor,” dedi.

Başımı kaldırıp baktığımda Mark’ı sırtarak barın ortasındaki boş bir sandalyeyi çekerken gördüm. İşimi bitirip ellerimi bir bezle kuruladım ve ona doğru ilerledim.

“Oo, merhaba yabancı,” eğilip ona sarıldım. “Yüzünü görmek güzel.”

Tişörtüme bir bakış attı. “Bundan hoşlanmayacak.” Karnımdaki acı veren düğüm daha da sıkılaştı ama yorumunu umursamadım. “Nasılsın, Savi?”

Güldüm ve kendimi ifade etmek üzere tezgâhın üzerine eğildim. “Gerçekten nasıl mıyım?” *Sanki hepiniz Keith’ten en son haberleri dakikası dakikasına almıyordunuz.* Stella sifonunu başıyla işaret ederek yapmacık bir biçimde gülümsedi. Bir bardak alıp onun için doldurdum. “İyiyim, ama siz çocukları özlemiyorum desem yalan olur. Evde işler nasıl? Abby nasıl? June hâlâ burada mı?”

“Eve gelebilirsin, biliyorsun.” Bana bardağının üzerinden dikkatle baktı, ama omuzlarımı silktiğimi görünce konuyu değiştirdi. “June hâlâ burada. Kalıcı olarak yerleşmekten dem vuruyor. Kız kardeşinden uzak olmaktan nefret ediyor. Abby ve o nasıldır bilirsin,” gülümsedi.

Elimdeki bezi tezgâha çaldım. “Gerçekten mi? Buralarda olması bayağı harika olacak!”

“Yaa, öyle olacak.” Dikkatini bana seslenen bir müşteriye çevirdi. Parmağımı kaldırıp adama doğru koşturdum.

“Selam, sana ne verebilirim?” diye sordum.

Adam otururken kollarını sıvadı. “Sen, başlangıç olarak.” İçimden derin bir nefes aldım ama yüzümdeki ifadeyi aynen korudum.

“Bir içkiye ne dersin?” diye karşılık verdim, ama bu onu gülümsetti.

“Skoç, sek, hemen gelmesini sağla, eğer gecenin sonunda iyi bir iş çıkarırsan, ben de senin gelmeni sağlarım.” Elime kredi kartını ve otel anahtarını tutuşturdu. İkisine de şok olmuş bir hâlde baktım. Bu adam hiç vakit kaybetmiyordu. Kredi kartından çekim yaptım ve anahtarını görmezden gelerek, içkisini hazırladım. İçkisini eline verince, parmaklarını benimkilerin etrafına doladı. “Ben Don.” Boşta kalan eliyle uzanıp isimliğime dokundu. “Savi, güzel isim.”

Elimi geri çekerken, “Teşekkürler,” dedim. “Affedersin.” Tekrar beni köpekbalığı gibi izleyen Mark’a yöneldim. Alelacele takındığım gülümsemeyle bir içki daha isteyip istemediğini sordum.

“Savi, gerçekten burada çalışmak istiyor musun? Bu adamlarla?” Mark kafasıyla Don denen adamı işaret ederek elindeki birayı evirip çevirdi. “Cole bundan hoşlanmayacak.”

Ellerim belimde, başımı iki yana sallayıp ona doğru kasımı kaldırdım. “Buraya casusluk yapmaya mı, yoksa bir arkadaşını görmeye mi geldin Mark?”

Bana dik dik baktı. “Öncelikle, sadece bir arkadaş değil, ailemden birini görmeye geldim. Akşama beni aradığında peşimi bırakacağını mı sanıyorsun? Lütfen bana öyle bakma. Zavallı adama bir şeyler rapor etmeliyim.”

Bir havluya uzandım ve olmayan bir yuvarlak su lekesini sildim. “Bu sefer nerede?”

“Washington. Dün Amerikalılar aleyhinde tanıklık yaptı.” Aniden boğazım kurudu. “İyi geçti. Bu gece ya da yarın evde olacaktır.” Suratını buruşturdu, ne söyleyeceğini bilemedim.

“Ne zaman gitmem gerekiyor?” O insanları tekrar görmem gerektiğini düşününce kanım çekildi.

Mark birasını kafasına dikti. “Cole seni olaydan sıırmaya çalışıyor. Buradan görüntülü konuşma ile halledebilmeni umuyoruz, ama şahsen orada olsan daha etkili olur.”

“Olacağım,” dedim, elimdeki havluyu bir kenara atarken. “Frank’e Washington’a geleceğimi söyle.”

“Mecbur değilsin Sav...”

“İşime dönmeliyim. Seni görmek gerçekten güzeldi Mark. Lütfen herkese benden selam söyle.” Uzaklaşmaya başladım ama Mark koluma girip beni durdurdu.

“Yarın akşam eve gel ve bizimle yemek ye.”

Başımı iki yana salladım, “Kusura bakma, çalışıyorum.”

“O zaman gün içinde?”

“Bakarız.” Koluna hafifçe vurdum ve diğer müşterilere bakmak üzere yanından ayrıldım.

Bundan birkaç saat sonra Jake, çantasının kayışını başından geçirirken, “Bu gece harika bir iş çıkardın,” dedi. “Sana eşlik edebilir miyim?”

“Elbette.” Dondurucu havaya çıktığımızda, minik kar taneleri gökyüzünden aşağı doğru süzülüyordu. Atkımı boynuma doladım. “Ne zamandır Zack için çalışıyorsun?”

Jake benim yürüdüğüm yöne doğru yürümeye başladı. “Aşağı yukarı üç yıldır. Ailem burada değil, o yüzden Zack beni kanatlarının altına aldı. Görüyorum ki senin için de aynısını yapıyor.” Başımla onayladım, Jake ile kendimi rahat hissediyordum. Çok kibar ve tatlı dilliydi. “Aslında sana göz kulak olan çok kişi var gibi gözüküyor,” dedi usulca. “Bu gece gelen o çocuk, erkek arkadaşın mı?”

“Sadece yakın bir arkadaş,” Mark erkek arkadaşımış gibi davranırsa, tekrar içmeye gelişinde Don’un yakamı bırakacağını düşünüp gülümsedim.

“Bu iyi, çünkü onun Mel’le çıktığını biliyorum.” Başımı kaldırıp ona baktım. “Mel de arkadaşım. Neler olup bitiyor, Savi? Mark var, Zack var ve bir de gölgen gibi dolanan şu iri, uzun boylu adam.”

Gülerek, “Keith,” dedim. “O benim için abi gibidir.”

“Peki, bu erkekler ordusu ne için? Başın belada filan

mı?” düşüncesiyle neredeyse düşüp yere kapaklanır gibi oluyordu.

“Beni sadece dokuz saattir filan tanıyor olmana rağmen epey gözlem yapmışsın?”

Boynunu ayazdan korumak için ceketinin yakasını yukarıya doğru çekti. “Bu benim hep yaptığım bir şeydir. İnsanları izlemeyi severim.” Durdu ve yüzünü bana çevirdi. “Sadece anlatmaya ihtiyacın olursa dinlerim demek istiyorum.” Başıyla işaret etti. “Ben böyleyim.” Oturduğum binanın önüne gelmiş olduğumuzu görünce gülümsedim.

“Hangi kat?”

Yüzü düştü. “Ah, şey... öyle demek istemedim...”

Bunun kulağa tuhaf geldiğini fark edince sırttım. “Hangi kat demek istedim çünkü ben beşincideyim.”

Başını arkaya atarak güldü. “5G’deyim.”

“5H.” Elimi uzattım. “Tanıştığımıza memnun oldum komşu.”

Asansörden şikâyet ederek merdivenlerden çıktık ve daire kapılarımızın önünde vedalaştık. İçeri girer girmez bıraktığım yerde, tezgâhta duran telefonumu kontrol ettim. Artık bir telefonum olduğunu hâlâ unutuyordum. Keith’ten iki cevapsız arama ve geceyi burada geçirmeyeceğini bildiren bir mesaj vardı.

Buraya taşındığımdan beri ilk kez yalnız olduğumu fark edince midem buruldu. Mesajı tekrar tekrar okudukça parmaklarım tezgâhın üzerinde tıkırdadı. Buna alışmam

gerektiğini düşündüm. İstedğim şey buydu. Eve geldiğimi ve bir sorun olmadığını bildiren bir cevap yazdım.

Uzun bir duştan sonra, su bana harika gelse de hâlâ gevşemiş hissetmiyordum. Üzerime bir yoga eşofmanı ve atlet geçirip yatağa uzandım, örtüyü çeneme kadar çektim. Kendimi tavana bakarken, gece duyduğum her tıkırtıda sıçramaya bir son vermeyi dilerken buldum.

Cole'u düşündükçe gözyaşlarım süzüldü. Onun da beni düşünüp düşünmediğini merak ettim. Muhtemelen benim istediğim şekilde düşünmüyordu. Söylediği o sözler gerçekten demek istedikleri miydi, onu arayıp öğrenmeyi çok istedim ama yapamadım. Zayıflık göstermezdim; güçlü durmak zorundaydım. Yatakta çarşafın soğukluğunu hissederek yanımdaki boşluğu okşadım ve elimi aniden geri çektim. Yatağın içinde büzüştüm ve zırhımdan soyundum. Ah, onu öyle çok özlüyordum ki! O an kokusunu hissetmek için her şeyi yapardım. Sonra bir şey hatırladım ve ayaklarımı soğuk ahşap zemine vura vura telaşlı adımlarla koşturdum. Üst sağ çekmeceyi hızla çekip açtım, düzgünce katlanmış bir hâlde orada duruyordu. Atletimi çıkardım ve Cole'un kamuflaj tişörtünü giydim. İsmi, yani Logan yazısı, sırtımı neredeyse koluyla sarmış gibi kaplıyordu. Odamda etrafıma bakarken, böyle olmayacağına karar verdim, bu yüzden yastığımı ve yorganımı aldım. Yatağa dönmek yerine, televizyonu açıp kapıya bakan kanepede rahatça yatabileceğim oturma odasına gittim. İlerleyen birkaç saati *Fresh Prince of Bel-Air*'in tekrarlarını izleyerek geçirdim.

Sabah dokuzda, kapının çalındığını duydum. Keith binaya geldiğinde mutlaka mesaj atardı. Parmak uçlarımda yürüyüp kapı deliğinden baktım ve güldüm; yünlü pijama altı, her yöne dağılmış sarı saçları ve elinde boş kupasıyla dikilen Jake'e kapıyı açtım.

Hâlâ uykudaymışçasına, "Kahve kokusu alıyorum," diye homurdandı.

Kapıyı daha da açarak, onu içeri aldım. "Uyurgezer misin?" diye takılırken arkasından beş kilidi birden kilitledim.

"Haydi," ellerimle onu mutfığa yönlendirirken güldüm. Ben dolanıp ikimize birer fincan ayarlarken, Jake kendini bir bar taburesine bırakıverdi. "Şeref." Kupamı onun kine vurdum, kahvesini yudumlarken sırtı.

"Cehennemin dibindeki tatlı şeytan aşkına, bu da ne?" Başta dalga geçtiğini düşündüm, ama yüz ifadesi aksini söylüyordu.

Kalçamı tezgâha dayadım ve ona bir bakış attım. "Kahveye azıcık bir şeyler ekliyorum."

"Savi, umarım ne yaptığının farkındasındır," dedi yapmacık bir tebessümle. "Bundan sonra her sabah randevumuz var."

Gülümsedim. Gördün mü Savi, ilerleme var. Jake ve ben günün geri kalanını yorganımın sıcaklığında kamp kurarak geçirdik. Onunla tamamen huzurluydum. Beni bir kez bile rahatsız hissettirmede ve Zack ona güvendiğine göre benim de güvenebileceğimi düşündüm. Pizza

söyledik ve vardiyamızın başlamasına bir saat kalana dek Louie CK *stand up*'larını izledik. Keith birkaç kez mesaj attı, onu iyi olduğuma ikna ettim çünkü öyleydim o an. Bir arkadaşım olmuştu.

“Savi, sana bir şey sorabilir miyim?” dedi Jake, yağlı ellerini bir ıslak mendille silerken. “Logan kim?” Sorusu beni şaşırttı. Ta ki tişörtümün arkasındaki yazıyı işaret edene kadar. *Haa*. “Resmî bir ordu tişörtü gibi duruyor, ama senin orduda olduğunu tahmin etmiyorum.”

“Erkek arkadaşım...dı,” kalbime o bıçağın saplandığını hissederek kekeledim.

Jake anladığını belirtmek için başını salladı ve yüzüme bakmak için bana döndü. “Ciddi bir ilişki miydi?” Başımı evet anlamında salladım. “Hâlâ buralarda mı?”

“Evet, yakın zamanda bitti yani hâlâ taze.” Sesim zorlukla duyulan bir fısıltı gibiydi.

Gülümsedi, çenesini elinin üzerine yasladı. “Onu seviyorsun, değil mi?”

“Seviyorum.”

“Birini sevip onunla beraber olamamak berbat bir şey.” İçini çekti.

Kendi hayatındaki bir olayı kastediyormuş gibi geldi, ama burnumu sokmadım. “Evet, öyle.”

“Neden uzun bir hikâyen varmış gibi hissediyorum, Savannah?..” Soyadımı söylememi bekledi ama duraksadım. Beni bir süre izledi. Bir şeyler düşündüğünü görebiliyor-

dum, sonra tüm yüzü aydınlandı. “Tamam, bugünlük bu kadar burnumu soktuğum yeter. İşe gitmemiz gerekiyor. Kırk beş dakika sonra seni kapının önünde bekliyor olacağım. Tanrı aşkına, şu saçma da bir şeyler yap!” Güldü ve kapıya doğru ilerlerken bir parça daha pizza aldı.

İşe zamanında vardık ve gün çabucak geçip gitti.

Zack, ellerini çırparak, “İkiniz harika görünüyorsunuz!” diye seslendi. Jake ve ben bar numaralarımızı çalıştıyorduk ve oldukça iyi bir ekip oluşturduğumuzu gördük. “Ah, Jake, baban yine aradı.” Jake’in yüzü beyazlarken, Zack hızlıca ekledi, “Ona artık burada çalışmadığını söyledim.”

Cevap olarak Jake’in tek söylediği, “Tamam”, oldu. Demek ki, Jake’in de bir hikâyesi vardı.

Telefon cebimde titreşti ama bakmaya zaman ayıramadım, çünkü bir kayak takımı tam kadro gelmiş, pencere kenarında bir masa kapmaya çalışıyordu. iPad’i kaptığım gibi sipariş almaya koştum. Neyse ki, hepsi aynı şeyi istiyordu, altı sürahi Bud Light. Onlarla ilgilendikten sonra, dün geceki Don’un sek bir Scotch yuvarlamakta olduğu tezgâha döndüm.

Jake sinirli bir ifadeyle elime adamın hesabını tutuşturdu. “Bu alçak seni istiyor. İlk içkisini ben hazırladım diye kızdı, sanki Scotch’u bardağa dökerken berbat edeceğim... Eşek herif.”

Jake’a katıldığımı ifade edercesine gözlerimi devirdim ama tüm bunlar işimizin bir parçasıydı.

Duygusuz bir tonla, “Don,” dedim, “bir tane daha ister misin?”

Göğüslerime bakarken dudaklarını yaladı. “Evet, elbette isterim.” Bardağını uzattı ve ben bardağı almak için uzandığımda boşta kalan eliyle alelacele kolumu tuttu. “Ne kadar güzel bir kadınsın.”

Uzaklaşıp bardan yeni bir bardak aldım, bardağı doldururken ona arkamı döndüm. Omurgamdan yukarı doğru karıncalanmaya benzer tuhaf bir duygu hissettim. Et-rafıma baktım, Cole’un kapıda durup izlediğini görünce donup kaldım. Koyu renk bir takım ve gömlek giymişti, ceketini omuzlarına asmıştı. Bara yavaşça yaklaşır tezgâha yaslandı. Bu sırada bakışları beni delip geçiyordu.

“İçkiyi sen mi içeceksin yoksa ben mi?” Don’un ukala ses tonu, Cole ile aramdaki çekimi yarıp geçti. İçkisini önüne bıraktım ve destek için bar tezgâhına geçtim.

Cole kravatını çekiştirerek gevşetti, tezgâha, elimin yakınlarında bir yere fırlattı. Kravatı burnuma dayayıp zehirleyici kokusunu içime çekme dürtüsüne karşı koydum. Bunun yerine yukarıdaki raflardan birinden bardağına doldurduğum brandy’yi önüne koydum ve onunla göze gelmek için yavaşça gözlerimi kaldırdım.

“Teşekkürler.” Başını hafifçe salladı ve bardaktan büyük bir yudum aldı.

Tüm gücümü topladım ve varlığı bedenimi etkilemiyormuş gibi davranmaya çalıştım. “Uzak bir yerlerde miydin?” Bezi alıp hayalî bir damlayı sildim.

“Washington’dan yeni döndüm.” Başını kaşıyarak içini çekti.

“Henüz eve uğramadın mı?” Sözcükler dudaklarımdan adeta dökülüyordu.

“Hayır, henüz eve uğramadım.” Gözleri benimkilerle buluşup beni esir aldı, dudakları brandy’yle ıslanmıştı.

“Sadece bir içkiye mi ihtiyacın vardı?”

Başını hayır anlamında salladı. “Eski alışkanlıklardan kolay kolay vazgeçilemiyor.” Bakışları dudaklarıma doğru indi, vücudum öne doğru eğilmem için her hücreleriyle bana yalvardı. Dudaklarım biraz nem diye haykırıırken, dilim dışarıya fırladı. O an yalnız olsaydık, teslim olacağımı biliyordum.

“Tatlım, yiyecek bir şeyler sipariş edebilir miyim?” diye sordu Don, hiç ilgi görmediği için öfkelenmişti. Gözlerimi kapadım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Döndüm ve Don’un bana doğru bir menü salladığını gördüm. “Az pişmiş bir biftek, yanında patates kızartması ve lahana salatası istiyorum.”

“Başka bir şey?”

Arka cebine uzandı, bir şey çıkardı ve öne doğru uzanarak otel odasının anahtarını göğüs dekolteme sokuşturdu. Anahtarı tezgâha fırlattım, arkamı dönüp giderken kıkırdadığını duydum. “Yakında bana teslim olacaksın, tatlım.”

Karşımdaki aynada Cole’un ölüm saçan yüz ifadesini yakaladım ama sandalyesinden kalkmadı.

Gece boyunca, Cole sandalyesinden hiç kalkmadı, benimle çok az konuştu ve sadece izledi. Don daha da flörtözdü, durum son derece rahatsız ediciydi. Jake meşguldü ama bana Zack'in Don'u dışarı çıkarmasını isteyip istemediğimi sordu. Hayır dedim çünkü Don son iki gecede mekâna en az 200 kâğıt bırakmıştı. Durumu idare edebildirdim.

Jake bana, "30 dakika," diye seslendi, yani 65 dakika içinde yatmış olmamız gerekiyordu. "Bu gece biraz uyuyabilecek misin?"

"Ne?" Hızla ona doğru döndüm.

"Yapma, Savi, gözlerin ağlamaktan şişmiş ve kanepede uyuyorsun. Bana yalan söyleme kızım, uykusuzluğu görür görmez tanırım ben." Şüphesiz, hâlâ bizi izlemekte ve dinlemekte olan Cole'a kaçamak bir bakış attım.

Bir sesin, "Logan," diye seslendiğini duydum ve Keith'in Cole'un yanındaki sandalyeye oturduğunu gördüm.

Jake benimle göz göze geldi, bir kaşını kaldırarak Cole'a baktı, ona doğru parmağını salladı, sonra parmağı yavaşça bana doğru çevirdi. "Vaaay be, gerçekten mi?" Onu durdurmak için koluna asıldım, sesini kesmesi için yalvardım. Çocukça sırtıttı ve bana yavaşça göz kırptı. "Mesai kartlarımızı okutup çıkış yapayım."

"Teşekkürler," diye mırıldandım, yanaklarımı kapladığından emin olduğum kızarıklığı biraz olsun azaltmaya çalışarak. Tezgâhı silmek için döndüm ve bize doğru gelen, yaklaştıkça da bizim çocuklara gülümseyen Zack'i gördüm.

“Savi, harika iş çıkarıyorsun. Burada herkes seni seviyor.” Zack barın etrafından dolanarak gelip eliyle bana bir beşlik çaktı. “Müşterilerden birinin yaramazlık yaptığını duydum.”

“Başa çıkamayacağım bir şey değil,” diyerek onu ikna etmeye çalıştım.

Keith, beni duymazdan gelerek, “Kim?” diye sordu.

Zack tezgâha yaslandı. “Yayınacı, bir spor dergisinde çalışıyor. Biraz hırbo, ama endişe edilecek biri değil. Ayrıca Jake de göz kulak oluyor, yani Savi rahat edecektir.”

Cole kalktı ve tezgâhın arkasına, benden sadece birkaç santim öteye, bardağını yıkamaya geldi. Sıcaklığını hissedebiliyordum, kokusuna olan bağımlılığımaya yenilerek çaktırmadan hızlı bir nefes aldım. Koku, duyularıma saldırır saldırmaz, uzaklaşmak zorunda kaldım. Tam midemin ortasına bir yumruk yemek gibiydi. Paltomu almak ve babetlerimi çıkarıp botlarımı giymek için dolabıma gittim. Kendimi bankın üzerine bırakırken ne kadar yorgun olduğumu hissettim. Eve kadar üç blokluk yürüyüş, gözümeye on blok gibi göründü.

“Burada çalışmaktan hoşlanmıyorum.” Cole’un vücudu tüm eşiği kaplamıştı. Ağırliğini duvara verirken endişeli görünüyordu.

Kalktım ve çantamı sırtıma astım. “Ben iyiyim.”

İçini çektiğini duydum. “Savi...”

O an ikimizle ilgili konuşmak istemedim; çok yorgundum. “Washington’da ifade vermek zorunda mıyım?”

Duvarı itti ve bana doğru birkaç adım attı. Uzanıp ona dokunmamı engellemek için çantamın kayışına asıldım. “Evet.” Bu dört harfli kelime mideme taş gibi oturdu, çenem titremeye başlayınca dişlerimi altdudağıma geçirdim.

“Ne zaman?” diye sordum ve gözlerimi yere diktim.

“Henüz emin değilim ama Frank seni önceden hazırlayabilmek için iki gün önce orada olmanı istiyor.” Ayakkabıları görüş alanıma girdi. Öyle yakınımıdaydı ki, ne zaman bu kadar yaklaşmıştı bilemedim.

“Lynn aleyhine de tanıklık yapacaksın.” Bu sefer gözlerim yuvalarından fırladı. Buna hazır değildim. Hâlâ en yakın arkadaşımın kaçırılmamın ardındaki beyin takımının başı olduğu gerçeğinin üstesinden gelememiştim. Babam ve amcam sandığım bir adamla üçlü bir oyunun içine girmişti. Odadaki her şey dönmeye başlarken elim mide-me kaydı ve Cole beni dengede tutmak için uzandı. Geriye adım attım, bana sadece bir dakika vermesini istedim. “Sana dokunmama izin ver,” diye fısıldadı.

“Veremem.”

“Neden?”

“Düşerim.” Cole’un etrafından dolandım ve Zack’in Keith’le konuşmakta olduğu barın yolunu tuttum, ama bu esnada ofladığını duydum.

“Bunu daha önce konuşmuştuk.”

“Savi, bugün neden eve gelmedin? Aramanı bekledim. Gelip seni alabilirdim.” Keith ceketini giydi. “Seni artık ne olursa olsun gelip alacaktım, sonra o tek sözcüklük mesajını gördüm.”

“Çamaşır,” diye cevap verdim, sonra bardan bahşişlerimi kapıp cebime tıktırdım. Berbat bir yalandı, ama söyleyecek başka bir şey bulamayacak kadar yorgundum. “Yarın görüşürüz, Zack,” el sallayıp kapıya yöneldim.

Jake yüzünde garip bir ifadeyle kapının dışında bekliyordu, ama ne kadar yorgun olduğumu görünce, gülümsemi. Cole’un bana seslendiğini duymadan hemen önce gözleri omzumun arkasına doğru kaydı.

Cole, arkamdan gelip bir yandan da ceketini iliklerken “Seni bırakayım,” dedi. “Hava buz gibi.”

Hava buz gibiydi ve ellerim şimdiden donmuştu, ama güçlü olmak zorundaydım. Gölgeler’i terk eden diğer insanlar, gece vardiyalarından sonra Ordu tarafından evlerine bırakılmıyorlardı. “Hayır, sağ ol. Yürüyüşün hazma iyi geldiğini keşfettim.” Bir yalan daha. “Ayrıca, Jake bekliyor.” Omzumun üzerinden işaret ettim.

Cole önce Jake’e, sonra da bana gözucuyla baktı. Bundan memnun olmadığını ama benimle kavga da etmeyeceğini görüyordum... Bu tuhaftı. Öne doğru bir adım attı ve atkısını çıkarıp çıplak boynuma sardı. Cole dışarıda kalan perçemimi kulağımın arkasına sıkıştırırken, hemen atkıya burnumu gömüp kokusunu içime çekmemek için mücadele ettim.

“Eve gittiğinde Keith’e ya da bana mesaj at,” diye fısıldadı, sonra, başka tarafa bakarak bize mahremiyet tanımayla çalışan Jake’e doğru yüzümü yavaşça dönerken bizden uzaklaştı.

Anahtarı çıkardım ve iyi aydınlatılmış apartmanımın kapısını açtım. Evde beni bekleyen biri varmış gibi hissetmek için bir lambayı açık bırakır olmuştum. Tüm kapıları kilitleyince, anahtarlarımı bir çanağa fırlatıp duşa girdim, sonra Cole'un tişörtünü giyip kapıya bakan kanepede çoktan hazırlanmış olan yatağa girdim. Öyle yorgundum ki, gözlerim ânında kapandı, ama yatak odamda bir şeyler gıcırdayıp gözlerimi aniden açmama neden olduğunda, anca yirmi dakika uyuyabilmişim. Çantamdan cep telefonumu çıkardım ve Keith'e evde olduğuma dair bir mesaj yazdım. Kendimi Cole'a da bir mesaj yazarken buldum.

Savi: Evdeyim.

Bir dakika sonra mesaj sinyali geldi.

Cole: Eve yeni mi geldin?

Savi: Hayır, uyuyakaldım.

Cole: Şu an neden uyumuyorsun?

Duraksadım, sonra gerçeği söyledim.

Savi: Bir ses duydum, ama bir şey yokmuş.

Cole: Ne gibi bir şey?

Savi: Sadece bir ses, ama bir şey değilmiş.

Cole: Tekrar uykuya dalabilecek misin?

Savi: Evet.

Cole: Uyuyamazsan bana yaz.

Duruyorum, başparmağım gönder butonu üzerinde gezindi.

Savi: Seni özledim.

Yavaşça her harfi tek tek sildim.

Savi: Teşekkürler, iyi geceler.

Mesaj atıp çağırmak istedim ama yapmadım. Bunun yerine daha fazla dayanamayana dek tavana baktım. Bana eşlik etmesi için televizyonu açarken, bir kedi almaya karar verdim; böylece evde sokulacak bir şey olurdu. Aloof beni pek kesmiyordu. Suda hareketsiz durup beni izleyen balığa baktım.

Cesaretimi toplayıp yavaşça yatak odama girdim ve Daniel ile Sue'nun bebeğim için almış oldukları küçük asker ayıcığı aldım. Aniden hissettiğim yoğun bir üzüntü ile ayıcığa sarılıp gün doğana kadar *Friends*'i izledim.

İKİNCİ BÖLÜM

Kapıyı çalan Jake'i içeri almak için, sızlayan vücudumu kanepeden kaldırmaya kendimi zorlarken, gözkapaklarım kurşun gibi ağırdı. Saat sabahın dokuzuydu. Jake bana şöyle bir baktıktan sonra, laptop'u elinde, "İkiz kardeşim yok diye sevinin" yazılı kahve kupası laptop'un üzerinde, dairemden içeri süzüldü. Her seferinde kendi kupasını getirmesini sevimli buluyordum.

"Nasıl uyuduğunu soracaktım, ama bunun hiç uyumadan geçirdiğin ikinci gecen olduğu gayet açık." Jake mutfağımda kendi iskemlesi üzerine kuruldu. Hem ona hem kendime birer fincan doldurdum, o kremamsı sıvıyı dilime değdirmek için sabırsızlanıyordum. Tanrım, kahveye bayılıyordum. "Sana bir şey sormak istiyorum Savi, ama bana kızmanı istemiyorum."

Tavaya dört yumurta kırarken, “Tamam,” diye mırıldandım. Biraz doğranmış taze biber, soğan, jambon ve kişniş çıkardım, azıcık da rendelenmiş peynir ve baharat katıp hepsini tavaya serpiştirdim. Lafına devam etmeyince omzumun üzerinden ona baktım ve laptop’unda bir şeyler yazdığını gördüm, bu yüzden ona biraz zaman vermeye karar verdim. Omletler olunca, iki tabağa bölüştürdüm ve tezgâhın üzerine koydum. Üstelik proteine çok ihtiyacım vardı; tek başına kafein kesmiyordu.

Laptop’u çevirip babamla benim ortasından dramatik bir çatlakla ayrılmış fotoğrafımızın ve “Başkan Fox’un Kendi Kızını Kaçtırmak için Kartel Tuttuğu Konuşuluyor” başlığının yer aldığı bir haberi göstererek, aniden, “Bu sen misin?” diye sordu. Kusmak istedim, ama onun yerine çatalımı aldım ve yumurtamı parçaladım. Dilim jölemsi maddeye değer değmez onu reddetti ve tabağıma çıkardım, hiç hanım hanımcık bir hareket değildi. Ayağa fırlayıp tabağımyı lavaboya ittirdim, ona arkam dönük hâlde tezgâha yaslandım.

Lapotop’unu kapayarak, “Öyleyse bunu bir evet olarak kabul ediyorum,” diye fısıldadı.

Gözyaşları! Aptal gözyaşları yanaklarımdan aşağıya süzülüyordu. Kısmen uykusuzluğu suçladım. Arkamdan geldiğini hissederken, tezgâha bakarak dikilip durdum.

“Savi.” Omzuma uzanıp kendisine bakmam için beni çevirdi. İki elimi birden tutarak bana gülümsedi. “Seni üzmem istememiştim. Sadece bana tanıdık geldiğini biliyordum, ismini duyunca ve SWAT tipli çocukların sana göz kulak olduklarını görünce, yani, önsezilerimi izledim.”

“Ben... ben bu konuda konuşamam,” diye itiraf ettim, dürüstlüğümlle kendi kendimi şoke etmişim.

Düşünmeye biraz zaman ayırıp gözlerini kapadı ve dudaklarını birbirine bastırdı, sonra eğilip bana baktı. “On altı yaşındayken, babam işten eve erken gelip beni patronunun oğluyla kanepede sevişirken yakaladı.”

“Pekâlâ” diye mırıldandım, bunun utanç verici olduğunu düşünerek.

“Bana ilk kez el kaldırışıydı ve beni hareketsiz kalana dek dövdü. Eddy’le tekrar görüşürsem öldürmekle tehdit etti.” O an kalbim parçalandı. Onun da babası aşağılık bir herifti; onu olduğu gibi sevememişti. Jake’ten aldığım tüm titreşimler şimdi anlaşılır hâle geliyordu. Bana hiç asılmamıştı çünkü geydi. “Los Angeles’lı azgın bekârı oynuyorum, çünkü işe yarıyor. Kadınlar bu popoyu kot pantolonun içinde görmek için iyi para veriyorlar.” Acı bir biçimde güldü ve poposunu işaret etti. “Ama gerçeği bilseler, Zack bir sürü müdavimi kaybeder, bunu ona asla yapamam. Zack benim için çok önemlidir. Gerçek beni bilen bir tek odur, şimdi sen de biliyorsun.” İcini çekti ve bana göz kırptı. “Sırrına karşılık, bu da benim sırrım.”

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. “Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim, tam da gerçekten bir arkadaşla ihtiyacım olduğu anda...” Öne doğru eğilip ona sarıldım.

Jake ve ben evimi biraz canlandıracak dekoratif bir şeyler almak için alışveriş merkezine gitmeye karar verdik. Kar tekrar başladığı için onun Prius’unu aldık. Küçük kar taneleri çiseliyordu; biliyordum ki bu, karın çok tutması

kaçınılmaz anlamına geliyordu. Alışveriş merkezi sakindi ve Cupid her tarafa kusmuş gibiydi. Sevgililer Günü'nden nefret ediyordum. O günden haftalar önce alışveriş merkezini dekore ettiklerini unutmuştum. Jake beni her bir mum, resim, yastık ve mutfak dükkânına sürükledikten sonra, alışveriş merkezinden dört poşet ciciyle çıktık.

Jake bagajı açtı, poşetleri içeri attı ve o an nefesim ke-sildi.

Cole

Kendime bir fincan kahve koydum ve eğlence odasında Mark'ın yanına oturdum. Gece vardiyasına başlayan Dell ve Davie de eğlenceye katılmak istediği için, pokeri akşamın erken saatlerinde oynamaya karar vermiştik.

Mark, fincanımı parmağıyla işaret ederek, “Kahve?” diye sordu.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. “Bana uyku yok. Bu işten sonra çalışmalıyım.”

“Fazla çalışıyorsun,” dedi Paul, purosunu tüttürerek. “Eğlenceye katılmalısın.”

Mark iki kartı bırakıp yenilerini alırken John'a doğru iki parmağını kaldırdı. “Eskiden eğlenirdi.” Mark güldü. “Delifişek ortalarda dolanıp başını derde sokmadığından beri ev bana epey sessiz görünüyor.”

Bana bakarak, “Evet, paintball oynamak ya da ringde dövüşmek gibi mesela,” diye ekledi Paul. “Onu geri getirmekten çekinme, Logan. Burası biraz sıkıcı olmaya başladı.”

Zoraki bir gülümsemeyle gözlerimi devirdim. “O kadınla tanışmış mıydın?”

“Evet,” dedi babam, odaya girerek, “ve onu geri istiyoruz.”

Mark eğilip masaya yaslandı. “Onu istediğin zaman görebilsen bile, böyle dememelisin. Onu özlüyoruz, hem o bar da neyin nesi? O gıcık tipi gördün mü? Bay Sek Scotch? Adam alçağın teki!”

“Tamam çocuklar.” Abigail masaya bir kâse patates kızartması ve acılı tavuk kanat koydu. Herkes ânında konuşmayı kesip yumuldu.

“Pas.” Dell kâğıtlarını önüne fırlattı. Üçüncü elleriydi, Mark ilk iki eli kazanmıştı ve şimdi hınzırca seviniyordu.

“John, görüyor ve beş artırıyorum.” Mark sırtı ve dikkatini düşünceli görünen Daniel’e çevirdi.

Cebim titreşmeye başladı. Telefonumu çıkardım ve ekrana baktım, sonra hızlıca açtım. “Savi?”

“Şey, selam. Ben Jake aslında. Sav ile barda beraber çalışıyoruz.” Beni izleyen Mark’a baktım. Tüm masa sessizliğe büründü. “Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Savi sanırım panik atak ya da ona benzer bir şey geçiriyor. Ne yapmam gerektiği hakkında bir önerin var mı?”

“Telefonu kulağına götür.” Hızla odadan çıktım, ceke-timi ve anahtarımı kapıp merdivenlerden yukarı yöneldim.

“Tamam... Eee... Veriyorum.”

Savi’nin düzensiz nefesi telefondan yayıldı. “Savannah. Ben Cole. Bana neler olduğunu anlatır mısın?”

“Anlatmam...” duraksayarak nefeslenmeye çalıştı. “Ya-pamam...”

“Sorun yok. Neredesin?” dedim sakince.

“A-alışveriş merkezi.” Ağlamaya başladı, sesi telefonda boğuklaştı, ardından Jake tekrar telefonu aldı.

“Alışveriş merkezi otoparkındayız, 3C bölümü. Geli-yor musun?”

“Evet, yirmi dakikaya oradayım.”

On beş dakika sonra otoparka girdim, Jake’i kolaylıkla seçmiştim. Savannah bir aydınlatma direğine dayanmış, tortop olmuştu. Hava henüz kararmaktaydı ve sıcaklık çok kısa bir süre içinde aşırı düşmüştü. Arabayı çalışır durum-da bırakıp alelacele indim.

Yaklaştıkça Jake bağırdı, “Arabaya binmiyor! Yanına bile yanaşmıyor. Ne olduğunu anlamıyorum. Bir an çok iyi vakit geçiriyoruz, hemen sonra korkudan deliriyor.”

Savannah’ya yaklaşıp eğildim. “Hey, bebeğim, seni şimdi kucağıma alıp arabaya götürüyorum. Evine gidiyo-ruz.” Savannah başını kaldırdı ve dizginlenemez bir titreme içinde, gözyaşları yol yol yüzünden akarken, kan çana-ğına dönmüş gözleriyle bana dikkatlice baktı. Öne eğildi ve kollarını boynuma doladı.

“Cole,” diye fısıldadı, sesi rahatlamış gibiydi.

Onu kaldırıp arabaya taşırken Jake’ten bizi eve kadar takip etmesini istedim.

Birkaç dakika sonra Jake, Savannah’nın dairesinin kapısını açtı. “Üstümü değiştirip onu kontrole geleceğim.”

“Zahmet etme. Geceyi burada geçireceğim,” dedim ve Savannah’yı kanepeye yerleştirip ceketini çıkardım. “Zack’i aradım. İkinizin de bu geceki vardiyalarını başkalarına devretti.” İç çekerek durdum. “Beni aradığın için teşekkürler Jake. Ben... Biz... İkimiz de minnettarız.”

Jake duraksadı, sonra yavaş yavaş kendine geldiği anlaşılan Savi’ye baktı. “İyi misin?”

Sadece Savannah’ya göz kulak olduğunu biliyordum ve buna saygı duyuyordum, ama Jake’in artık gitmesi gerekiyordu. “Tamam, anladım.”

“Sorun yok, Jake, teşekkür ederim.” Savannah, biraz sendeleyerek ayağa kalktı. Onu ikna etmek için gülümsedi. “Seni yarın ararım.”

Jake çıkıp ardından kapıyı kapatırken, tamam der gibi başını salladı. Savannah’nın yeni evini incelerken ıslak botlarımı ve ceketimi çıkardım. Kanepeye hazırlanmış geçici yatak ve yanındaki mendil kutusu gözümden kaçmadı. Eğilip yere düşmüş olan minik asker ayıcığı aldım, midemin biraz burulduğunu hissederek oyuncağı yatak örtüsünün altına tıktırdım. Banyodan gelen su sesini takip ederek kapıyı itip açtım ve Savannah’yı buharı tüten küvette büzülmüş halde buldum. Saçları dağınık bir topuzla

toplanmıştı, birkaç perçemi yüzünü gölgeliyordu. Gözleri sımsıkı kapalı halde, kafasını geriye yasladı ve zayıf bir nefes aldı. Kollarımı kavuşturup lavaboya yaslandım ve solgun yüzünün yavaş yavaş normal rengine dönmesini izledim.

“Pekâlâ, ne oldu, Savi?” Sesim alçaktı.

Konuşurken gözleri kapalıydı. “Geldiğin ve beni eve getirdiğin için teşekkür ederim Cole, ama kalmak zorunda değilsin.”

“Kalmak istiyorum. Peki, alışveriş merkezinde ne oldu?”

Savi’nin çenesi titremeye başladı. Ona dokunma ihtiyacı duydum ve yanına gitmekten kendimi alamadım. Başının arkasına doğru eğilip nazikçe omuzlarına masaj yapmaya başladım. Ellerim yumuşak teninin üzerinde dolaşmaya başladığı anda, ruh halinin değiştiğini hissettim. Dudaklarım onun kulaklarının üzerine gelecek şekilde eğilerek tekrar fısıldadım, “Savi, bana orda neler olduğunu anlat. Lütfen konuş benimle bebeğim.” Ona gerçekte neler hissettiğimi ve neler yapmak istediğimi anlatmayı öyle çok istiyordum ki. Ama kendisini daha da geri çekmesinden de korkuyordum. Aramızdaki şeyin sadece seksten ibaret olduğunu düşünmesini istemiyordum; onu bundan çok daha fazla seviyordum. Savi’ye onun benim için dünyadaki her şeyden çok daha kıymetli olduğunu nasıl anlatabilirdim? Ellerinin altında atan kalbini hissettim ve nefesini tutmakta olduğunu fark ettim.

Aniden ileri atılıp tıpayı uzandı, küvetten çıktı ve vücu-

dunu bir havluyla sardı. Onu oturma odasına kadar takip ettim, benimle hiç göz teması kurmadan ceketimi verdi.

Ceketimi almadan, “Beni kovuyor musun?” diye sordum.

“Dediğim gibi, bana yardım ettiğin için teşekkür ederim, ama artık gidebilirsin. Yapacak çok işin olduğuna eminim.” Kapının kilidini açmak için uzandı, ama onu durdurdum. “Cole, lütfen.”

“Lütfen ne?” Elim kapının üzerinde kayarak onunkiyle buluştu. Aniden havlusuna atılan elleri, havluyu önünde daha da sıkı tutmaya başladı. “Lütfen gideyim, böylece kanepeye kıvrılıp uykusuz bir gece daha geçiresin, öyle mi? Keith gece görevine geçtiğinden beri hiç uyudun mu?” Savi kanepesine bir bakış attı. “Yüzüme bakmamandan nefret ediyorum.” Gözleri, bakışlarımla buluşana kadar değdiği yerleri yakarak yavaşça vücudumu süzdü, “Bana kapını kapatma. Buna izin vermem.”

Aniden ateş püskürerek patladı, ”Kapatmıyorum!”

“Bana yalan söyleme, Savi!” diye patlayarak karşılık verdim.

Savi’ye doğru bir adım attım ve ellerimle yüzünü kavradım. Kendimi zapt etmeye çalışmadan, dudaklarımı hızla onunkilere yapıştırdım. Savi beni iterek uzaklaştırdı ama elim havluyu açıp göbeğinden bacaklarının arasına süzülürken bir çığlık attı. Tam tahmin ettiğim gibi, hazırды. Aramızda ne geçerse geçsin, ikimiz de aramızdaki cinsel çekimi asla inkâr edemezdik.

Kemerimi çözerken ve pantolonumu aşağı doğru çekiş-tirirken ellerim hızla hareket etti, bu sırada dilim Savi'ye yapmak istediğim şeyi anlatır gibiydi. Tişörtümden kurtulup pantolonumu bir tekmeyle savuştururken Savi'yi mutfağa doğru sürükledim. Onu soğuk tezgâh zeminine yatırıp iki parmağımı içine sokunca kasıldı. Bu yaptığımı karşılık olarak, erekte olmuş organımı tuttu ve küçük ellerini etrafında dolaştırdı.

“İçine girmeliyim,” diye dudaklarına fısıldadım, ne kadar zavallı görüldüğüme aldırmadan. Gerçek buydu. Savi bacaklarını daha da açarak beni içeri yönlendirdi. Ayakta durmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Tamamen içeri girdiğimde hâlâ Savi'yi tek elimle belinden kavırıyor, bu sırada diğer elimle, parmak uçlarımı gezdirdiğim zarif boyununu, bana bakması için dik tutuyordum. Öne eğildim ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. İkimizin de söyleyecek çok şeyi vardı, ama kelimeleri bulamıyor gibi görünüyorduk.

“Arkanı dön!” diye emrettim. Savi boyun eğerken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Uyluklarını kavradım ve onu çekerek tezgâhın ucuna doğru yaklaştırdım. Ne kadar mükemmel olduğunu düşünerek, gözleriyle tüm vücudunu inceledim. Teninin rengi bala benziyordu, koyu renk saçları çekici yüzünü çevreliyordu. Bu açıdan bakınca görünen en güzel bölüm gözlerdi. Beni yaklaştıkça rengi koyulaşıyor gibi görünen sıcak, koyu havuzlara çekiyorlardı. Kendimi öne itip, kalçalarımla daireler çizdim. Savi'nin dudakları sessiz bir iniltiyle aralandı. Göğüsleri hoplayarak tezgâha yaslanıp doğrulduğunu izlerken, yavaşça tekrar

başladım. Daha da içeri girebilmem için sırtını eğdi ve ellerimi uyluklardan kalçalara götürerek biraz daha hızlı itmeye başladım. Beni içeriden kıştırırken gözlerim kapandı. “Kahretsin, Savi,” diye homurdanırken hazzım içinde kendimi kaybettim. Savi’nin bacak kasları kasıldı ve elleri bileğimi daha da sıkarken karın kasları gerildi. İkimiz de çok yaklaşmıştık, ama bunu elimden geldiğince uzatmak niyetindeydim.

Savi’nin okuduğu belalara aldırmadan içinden çıktım ve onu tezgâhtan kanepeye yönlendirip burada kollarından büküp arkadan sahip oldum. Her santimine değme isteğiyle, vücudumla onunkini kapladım. Yüzünü yatak örtülerine gömdü ve vücudumun altında vahşi bir çığlıkla orgazm oldu. Bunu istememiştim, ama orgazmının derinliği, benim de gelmeme yol açtı.

Kahretsin, mükemmeldi.

Önümü görebilir hâle geldiğimde geri çekildim ve Savi’yi kucaklayıp zayıf vücudunu yatak odasına taşıdım, ışıkları yakmaya zahmet etmedim. Ay ışığı yeterliydi. Loş ışıktaki ereksiyonum hâlâ belirgindi, bana bacaklarını ayırdı, araya yerleştirdim ve nazıkçe bastırmaya başladım. Kaygan karışımın içinde yavaşça gezinirken, Savi’nin kocaman gözleri yuvalarında geriye doğru kaydı. Dünyadaki hiçbir şey bu kadının içinde olmaktan daha iyi hissettiremezdi. Sonraki birkaç saati ikimiz de arzularımıza teslim olup sevişerek geçirdik.

Sonunda duşa girmeyi başaracak kadar uzun süre ayrı kalabildiğimizde, ikimiz de terli ve yapış yapıştık. Gece

bir sularında Savi yatakta göğsüme kıvrılmıştı, parmakları kolum boyunca gidip geliyordu. İkimiz de, Savi kurulurken kanepeden aldığım battaniyelerin altında tamamen gevşemiştik. Fazla konuşmamıştık, fakat bugün olanları bilmem gerekiyordu.

Uyanık olup olmadığını öğrenmek için, “Savi?” diye fısıldadım.

Kımıldanıp başını biraz kaldırdı.

“Otoparkta, sorun arabanın bagajıydı ve,” sesi alçaktı, “beni birden o güne geri götürdü. Beni ne, neden etkiledi bilmiyorum ama...” eğilip başını öptüm. “Cole?”

“Hııı?”

Gürültülü bir biçimde yutkunarak boğazını temizledi. “Geceyi benimle geçir.”

Gülümsedim ve onu yan çevirerek arkadan sarıldım. “Uyu bebeğim, ben seni korurum.”

Elime uzanıp hafif bir öpücük konduran Savi, kendini uykunun kollarına bıraktı.

Savannah

Cole’un kolları tarafından sımsıkı sarmalanmış hâlde uyandım. Sonsuza dek böyle durmak isterdim ama idrar kesemin de özgür iradesi vardı. Cole’un sıcak koynundan çıkıp işimi görmek için hızlıca hareket ettim, ama

döndüğümde onu giyinirken buldum. Hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Güneş doğduğuna göre, artık konuşmamız gerektiğini biliyordum, bu yüzden üstüme bir sabahlık geçirip mutfığa yollandım, kahve makinesini çalıştırdım ve kremayı çıkardım. Arkamı döndüğümde Cole'un odamdan çıktığını gördüm. Onu benim evimde görmek, tuhaf bir his vermesine rağmen hoşuma da gittiğini fark ettim. Bu bir ilerlemeydi.

“Üzgünüm, gitmem gerekiyor. Frank’le toplantım var.” Önüme geldi ve dudaklarımı nazıkçe öptü, sonra gözlerini kısarak bir şey demek ister gibi uzaklaştı. “Benimle eve gel Savi. Kimseye hiçbir şey ispatlamak zorunda değilsin.”

Başımı geriye attım ve ânında tepem attı. “Bir şeyler ispatlamak mı? Cole bunun başka kimseyle alakası yok. Bu benimle ilgili.”

“Evde olsaydın, seni daha iyi koruyabilirdim.”

“Beni korumana ihtiyacım yok, ben...”

“Vay, gerçekten mi?” Elleri sinirle havada salındı. “Dün geceki neydi peki?”

Ağzım açık kalmıştı. Bunu yüzüme vurduğuna inanamıyordum. “Seni ben çağırmadım Cole, Jake çağırdı.”

“Tanrıya şükür ki çağırmış! Buz gibi bir otoparkın içinde tortop olmuştun ve arabaya binmiyordun. Seni almak için evden oraya kadar bunca yolu gelmek zorunda kaldım!” Neredeyse bağırıyordu. “Eve gel ve işleri herkes için kolaylaştır. Hazır değilsin.”

Kan beynime sıçramıştı. Kat ettiğim ilerlemeyi neden

görmüyordu? “Akşamını mahvettiğim için çok özür dilerim Cole. Telefonu bana verene kadar Jake’in seni aradığından haberim yoktu.” Çantama uzanıp telefonumu çıkardım, Sue’nun numarasını bulana kadar rehberde dolaştım ve numarayı bir not kâğıdı üzerine karaladım.

“Ne yapıyorsun?” Sesi hafif bir mırıltı halindeydi.

Kapıya yürüdüm ve ardına dek açıp tuttum. “Gitmeli-sin.” Ceketini aldı ve hole çıktı. “Lütfen telefon için anne-ne teşekkür et, ama artık Gölgele’ın bana bakmasına ihtiyacım yok.” Telefonu eline tutuşturduğumda yüzü düştü. “Dün sana rahatsızlık verdiğim için özür dilerim. Emin ol, tekrarlanmayacak.”

Cevabını beklemeden kapıyı yüzüne kapattım. Tam anlayamadığım bir şeyler söyledi, ama kapı deliğinden gizlice bakmak için ayak seslerini duyana dek bekledim. Merdiven boşluğundan giderken onu izledim. Yüreğime ağrı saplandı, ama acıyı bir kenara ittim. Hislerimin beni yönetmesine izin vermeyecektim, hayatımın aşkının biraz önce kapıdan çıkıp gitmesine izin vermiş olsam bile... *Hayır, Savi, sen aşkının kıcına tekmeyi basıp adamı kapı dışarı ettin. Kahretsin.*

Kullandığım bezi bir kenara attım ve barın tepesine fırladım. Ayaklarım beni mahvediyordu. Yatağım, hayır kanepem adımı haykırıyordu. Cole’dan haber almayalı dokuz gün olmuştu. Yalan yok, cehennem azabı veriyordu,

ama kendi hayatımı yaşamaktan vazgeçmeyecektim. Acı vericiydi, ama zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum. Kendime yetmem gerekiyordu. Keith bile geri çekilmişti. Yeni telefonumdan Sue'ya numaramı mesaj attım. Muhtemelen herkesi hayatımdan dışlayamazdım, özellikle de Sue'yu. Bebeğimizi kaybettiğimde benim yanımdaydı ve onu kendi annem gibi seviyordum. Benim için endişeleniyordu ama hayatıma burnunu sokmuyordu.

“Senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?” diye soran Jake düşüncelerimi böldü. En tatlı bakışlarını takınmış, kirpiklerini profesyonelce kırpıstırıyordu.

Of, hayır...

Kadehime koyduğu şarabı alırken, “Ne olduğuna bağlı,” diye karşılık verdim. Zack, muhtemelen sıkı içici olmadığımızı bildiğinden, bardan bedava içki içmemize izin veriyordu.

“Görüştüğüm çocuk şehre geliyor. Onu iki aydır görmüyorum ve dışarı çıkmak istiyoruz... Ama arkadaşları da onunla beraber seyahat ediyor ve arkadaşını ekmek istemiyor. Problem şu ki...”

“Çocuk heteroseksüel, ben de heteroseksüelim ve tek bilen de benim aramızda...”

“Sırra karşılık bir sır olduğunu.” Beni kafaladığını bile rek sırttı.

Gözlerimi devirdim ve keşke henüz internet icat edilmemiş olsaydı diye düşündüm. Böylece geçmişim kıcımlı kapmak için geri gelmezdi. “Ne zaman ve nerede?”

“Oley!” Elleriını ırttı, sonra hâlâ işte olduğumuzu fark ederek hızla çevresine bakındı.

“Tamam, Jake, onunla yatmayacağımı ve ikinci bir randevu için sıfır şansı olduğunu bildiği sürece...”

“Tabii ki.” Tezgâhtan aşağı atladı. “Perşembe Chaps’te içeceğiz.”

“Neden o kahrolasica Chaps?” diye bağırdım.

Dönüp bana doğru şeytanca sırıttı. “Çünkü Montana’da yaşıyoruz, tatlım.”

Bir alışveriş turuna ihtiyacım olduğunu düşünerek gözlerimi kapadım... Kovboy kız çizmelerim yoktu.

Cole

Cole: Nerede?

Keith: Hâlâ işte, Jake’le içki içiyor.

Cole: Söyle, öğrensin.

Keith: Tamam.

Abigail’in bir fincan çayla şifa bulmaya çalıştığı oturma odasına ilerledim. Abigail pis bir soğuk algınlığı ile mücadele ediyordu ve son zamanlarda iyi uyuyamıyordu.

Bana sıcacık gülümsedi. “Gel benimle otur tatlım.” Elini hafifçe yanındaki koltuğa vurdu ve tereddütsüz otur-

dum. “Stresli görünüyorsun. Abby Teyzene o yakışıklı kafanın içerisinde neler döndüğünü anlat hadi.”

Kendimi bildim bileli teyzemin kullandığı bu sözcükleri duyunca gülümsedim. “Yanlış bir zamanda çok ileri gittiğimi düşünüyorum,” diye itiraf ettim, derin bir iç çekişle. “Geceyi birlikte geçirdik ve sabahında, eve geri dönmesi gerektiğini söyleyerek fazla ileri gitmiş oldum.” Kafam karışmıştı, omuzlarımı silktim. “Herkes için en kolay çözümün buraya dönmesi olduğuna ikna etmeye çalıştım, biliyorum, üstelik buradan ayrıldığından beri ne kadar çok şey başardığını düşünemedim. Savi beni kovdu Abigail ve içinde senin tüm rehberinin bulunduğu telefonu geri verdi.”

“Hımm, bu, telefonuna neden ulaşamadığını açıklıyor.” Abigail çayını yudumladı.

Elimle boynumu sıvazladım. “Öyle inatçı ki, bundan hoşlanıyorum aslında ama...” Cümlemini bitiremedim.

“Ya başka birinin yanına taşınırsa?” diye soruyu tamamladı Abigail. Mideme kurşun yemiş gibi rahatsızlık hissederken, başımı evet anlamında salladım. “Cole, Savannah’nın gözünün senden başkasını görmediğini biliyorsun, ama nefes almak için biraz zamana ihtiyacı var, hem de etrafında her hareketini dikte eden birileri olmadan. Biraz kendi ayakları üzerinde durup ilerlemesine izin ver, daha sonra sana koşa koşa geri gelecektir. Sana söz.”

“Nereden biliyorsun?”

Çay fincanını fincan tabağının üzerine koydu ve eli-

mi avucuna aldı. “Çünkü bu dünya üzerinde senden çok daha uzun bir süredir bulunuyorum ve gerçek aşkı nerede görsem tanırım. Onu hayatının bu kadar erken bir döneminde bulduğun için çok şanslısın. Çoğumuz bir ömür boyu bekliyor ya da hiç bulamıyoruz. Ona biraz alan tanı, tatlım. Seni seviyor. Bundan asla şüphe etme.”

“Peki.” Geriye yaslanıp derin derin içimi çektim ve Abby’nin en doğrusunu bildiğine dair kendimi inandırmaya çalışarak ateşi izledim. Abby genelde en doğrusunu bilirdi.

Savannah

Kapıyı açtığımda Keith’i kanepemde oturmuş telefonuna bakarken buldum ve bu tüylerimi diken diken etti. Ayağa kalktı ve bir şeylerin yolunda olmadığını anladım.

“Otur, Savi.” Başıyla sandalyeyi işaret etti ve oturdum. “Yarın Washington’a gitmek üzere buradan ayrılıyorsun. Yanına üç gün yetecek kadar eşya al, seni sabah yedide alacağım.” Kapıya yöneldi. “Görüşürüz, öyleyse.”

“Hımm, tamam,” diye fısıldadım, arkadaşlığımızın üzerini örten buz tabakasını hissederek.

Gitmeye hazırlandı, ama durdu. “Nasıl gidiyor?”

“İyiyim,” diye yalan söyledim, Cole ile olan kavgamızdan bahsetmekte isteksizdim. Beni, Amerikalı’yı tekrar görecektim olmanın düşüncesiyle sersemlemiş hâlde bırakıp arkasından kapıyı kapattı.

Uyku tutmuyordu, sadece kırk yılda bir, o da bir ihtimaldi. Gece başına yarım saatlik uykuyla hayatıma devam ediyordum. Bir keresinde çok içtiğimizde Jake geceyi burada geçirdi ve dört saat aralıksız uyumayı başardım. Cole'un güvenlik ağıyla sarmalanmış olmakla aynı şey değildi.

Saat altıda eşyalarımınla kapıya çıktım, çünkü oturma odasında duvara bakıp durmaktan yorulmuştum. Evet, Jake dekorasyona yardımcı olduğundan beri dairem daha bir eve benzemişti, ama duvara ne kadar bakıp durduğumu görenler delirebilirdi. Jake'in kapısının altına, birkaç günlüğüne bir yerlere gittiğime ve kahvemi kendi kahvesiymiş gibi kullanabileceğine dair bir not bıraktım. Birkaç gün önce, birbirimizin ev anahtarlarından yaptırmıştık.

Daha vaktim olduğu için asansöre bindim ve lobide kendime oturacak bir yer buldum. Resepsiyondaki adam başıyla selam verdi ve telefondaki oyununa geri döndü. Isıtıcının kaç kez tekrar yandığını, yerde ve tavanda kaç karo olduğunu, resepsiyondaki adamın kaç kez bana doğru baktığını saydım. Kırk beş dakika öyle oturduktan sonra daha fazla dayanamadım. Bir şeyler yapmak ihtiyacıyla sadece iki numaranın, Jake ve Sue'nun kayıtlı olduğu telefonumu açtım ve ikinci ismin üzerindeki ara butonuna bastım.

Sue şaşkın bir hâlde, "Savannah?" dedi. Şaşırmaya hakkı vardı. Onunla konuşmayalı bir haftayı geçmişti ve Cole'la aramda geçen öfke patlamasından haberdar olduğundan kuşku yoktu. Onunla mesafeli olmaya çalışmıyordum; yalnızca evdeki herkesten birden uzaklaşmak bana daha kolay gelmişti.

“Selam Sue, uyandırdım mı?”

Küçük bir kahkaha attı. “Hayır, bir süredir uyanıktım. Sabahları nasıl sevdiğimi bilirsin.” Durakladı. “Her şey yolunda mı canım?”

Hayır. “Evet, ben...” *Kafam karışık, yorgundum, yolculuğumdan dolayı korku içindeyim.* “Sadece iyi olup olmadığını öğrenmek istemiştım.”

“İyiym, bu kış herkesin yaptığı gibi ben de karla mücadele ediyorum. Senin mücadelen nasıl gidiyor?”

“İyi,” dedim çabucak.

Oturduğu koltuğun gıcırdağını duydum. “Peki, nezaket oyununu bitirdiysek, beni gerçekten neden aradığını söylemek ister misin?”

“Korkuyorum,” diye itiraf ettim.

“Neden? Yolculuğundan mı?”

Gözlerimi kapattım. Elbette Washington’ı biliyordu. “Evet ve başka şeyler de var.”

“Yolculuk, anlıyorum. Ben olsam ben de korkardım. Bu kesinlikle normal.” Duraksadı. “Başka nelerden korkuyorsun Savannah?”

Kolyeme uzanıp kar tanesi şeklindeki kolye ucunu sıkıca kavradım. Cole’u düşündükçe boğazım düğümlendi, ama neresinden başlayacağımı bile bilemediğimden, ağzımdan tek bir kelime çıkmadı.

“Savi, döndüğünde Gölgele’ye gelmeni ve cumartesi akşamını ve geceyi bizimle geçirmeni istiyorum. Eve

gelmeyeli epey oldu ve herkes seni özledi. Kendi alanına ihtiyacın olduğunun farkındayım ama kendini seni seven herkesten izole etmen sağlıklı değil.” Ev. Duygularla dolup taşan bir kelime. Herkesi çok özlemiştim. Sue’ya nasıl hayır diyebilirdim.

“Tamam,” diye fısıldadım, sesimin ağlamaklı olmasından korkarak. Başımı kaldırıncı Keith’in güvenlik görevlisiyle konuştuğunu gördüm. Sue’yla telefonda vedalaşırken beni gözlüyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Valizimin sapına uzanan Keith, “Hazır mısın?” diye sordu. Peşi sıra gidip sabah ayazına çıktım. Hava hâlâ karanlıktı, bu da her şeyi olduğundan da soğuk gösteriyordu. Arazi aracı hâlâ sıcaktı, havaalanına kadarki yolu sessizlik içinde gittik. Keith’in benden uzaklaşması beni üzüyordu ama onu suçlayabilir miydim ki? Keith bana her gün göz kulak olmasaydı tüm bunları başaramazdım. O yüzden çenemi kapadım, önüme baktım ve omurgam boyunca dans etmekte olan sinsi korkuyu kovmaya çalıştım.

Havaalanı sessizdi, neredeyse kimsecikler yoktu. Birisi bize doğru yaklaşırken Keith biletimi elime verdi. Adama doğru elini uzatıp sıkıca tokalaşırken onları izledim.

“Savannah, bu Ajan Hahn. Frank’ın ekibinden. Seninle Washington’a gelecek ve tanıklığından önce davayla ilgi-

li en iyi şekilde bilgilendirilmeni sağlayacak.” Neredeyse oracıkta yere yığılıyordum. Keith benimle gelmiyordu; tüm bunları yaşarken benim yaslanacağım dağ orada olmayacaktı. “Her şey yolunda gidecek ve ben döndüğünde seni almak üzere burada olacağım.” Kalbim dışarı çıkmak istercesine, midemde atmaya başladı.

Dilim tutulmuştu. Tek yapabildiğim, başımı hafifçe evet anlamında sallamak ve Ajan Hahn’ı küçük uçağımıza doğru yürüyüp bineceğimiz kapıya doğru izlemek oldu. Beni en kötü kâbusumun ayaklarının dibine indirecek olan uçağa.

Uçak havalanır havalanmaz, aklım da uçtu.

Cole

Ben ve ekibim, babamın Meksiko’dan çıkarılması gereken bir hedef ile ilgili talimatlarını dinliyorduk. Muhtemelen bir çocuğu fidye için alıkoyuyorlardı ve ebeveynler görünüşe göre dünya çapındaki en büyük gazino şirketlerinden biri olan ve karanlık bir yönü bulunan Garrisons’ Gazinoları’nın sahibiydi. Bizden durumu gözden geçirip nasıl bir çözüm bulunabileceğine bakmamız istenmişti.

Keith kapıyı çaldı ve konuşmayı bölerek içeri girdi. “Savi uçakta. Bir saat içinde orada olması lazım.”

Sandalyesinde kıpırdanan Mark’ın ağzı açık kaldı.

“Onunla gitmedin mi?” Keith başını hayır anlamında salladı ve Mark dönüp bana baktı. “Neden gitmedi?”

“Çalışmamız gerekiyor,” diye mırıldandım, elime bir dosya aldım, ama görünüşe göre Mark’ın söyleyecekleri bitmemişti.

“Hımm, ne yani?” Mark kendini sandalyeden kaldırıp onlara baktı. “Yani Savi o uçakta yalnız mı demek istiyorsunuz?”

“Boş ver gitsin,” diye uyardı Daniel.

“Hayır! Birinin onun yanında olması lazımdı. Amerikalı ve Lynn ile yüzleşecek. Cole, sen orada olmalısın, masanın arkasına saklanmakla olmaz.”

Elimdeki kalın dosyayı düşürdüm, bu John’un yerinden sıçramasına neden oldu. “Orda olmak istemediğimi mi sanıyorsun Mark? Kız arkadaşımın uzak bir eyalette ve onu öldürmeye çalışmış olan kişilerden sadece bir kol boyu uzaklıkta oluşunun beni allak bullak etmediğini mi düşünüyorsun? Geride durmam ve kendi işimi yapmam *emredildi*. Tek istediğim o mahkeme salonunda onun yanından olmakken, Meksiko’ya gitmem *emredildi*. Saklanmıyorum. Önceki sefer yaptığımın aksine, emirlere uyuyorum. Herkesin iyiliği, özellikle de Gölgeler’in imajı için böyle yapmak *zorundayım*.” Geri çekilen ve başını evet anlamında sallayan Mark’a baktıkça öfkeyle dolup taşıyordum.

Paul’un telefonu çaldı, odadaki tansiyonu biraz dağıttı. “Bir şey yakalamışız. Harekete geçmeliyiz.”

Savannah

Washington üssüne kadarki araba yolu boyunca titredim. Ajan Hahn arkadaş canlısıydı, ama tek istediğim hava durumuyla ilgili sohbete katılmadan şalterleri indirmek ve köşeme çekilmektir. Aslında hiç ortak noktamız yoktu. Sue'yu düşündüm, acaba sadece sesini duymak için bile olsa onu aramalı mıydım? Ama aslında duymak istediğim ses onunki değildi.

“Tekrar merhaba, Savannah.” Frank beni arabadan selamlarken gülümsedi. “Lütfen içeri gel.” Elime bir ziyaretçi kartı verdi ve beni duvarların renginden insanların kıyafetlerine, hatta seslerine kadar her şeyin donuk olduğu büyük, gri bir binaya yönlendirdi. “Burası benim ofisim. Sana bir şeyler ikram edebilir miyim?”

“Kahve harika olur, teşekkürler,” dedim ortama uygun hafif bir sesle. Sonra üzerindeki kâğıtlarla karman çorman olmuş, donuk, metal masasının karşısındaki sandalyeye oturdum. Duvarlarda Frank'in orduda çalışmaya başladığı döneme ait birkaç gençlik fotoğrafının yanı sıra, Başkan Obama ve önceki başkan Bush ile çekilmiş iki fotoğraf vardı. Ahşap kutularda asılı madalyalar ve eski model bir tüfek, duvara asılmayı bekler gibi bir köşede duruyordu. Muhtemelen bunları asma fırsatını hiç bulamamıştı. Yerine oturmadan önce bana kahvem vermişti. “Teşekkürler.”

Bir dosyayı hızla açarken, doğrudan konuya girdi. “De-

mek önce konutunuzdan alınıp Raul Paru tarafından New York'a götürüldünüz."

"Lütfen hemen sadede gelin," diye mırıldandım, şaşır-mıştım. "Raul Paru'nun kim olduğunu bile bilmiyorum." Frank bana bir resim verdi. Bir dakika boyunca resme baktım, ama sonra onu tanıdım, hafızam sel gibi önüme aktı. Kesik bacağım, sonradan kan olduğunu anladığım o soğuk, yoğun madde ve kamyonetin kokusu. "Badanacı-lar? Bu çocuklar kaçırıldığım hafta konutumu boyuyorlar-dı. Kemer tokasını hatırladım," dedim fotoğraftaki kemer tokasının üzerine parmağımla bastırırken. O, üzerinde Teksas Longhorn sığırı bulunan kemer tokasını hiç unut-mamıştım.

"Evet, ortamı gözlüyor, seni izliyor ve alışkanlıklarını öğreniyorlarmış."

Resmi geri verdim ve Lynn'in bu kemer tokalarının her köşe başında satıldığına dair yorumunu hatırladım. Nefe-simin içimden çekildiğini hissettim. Ah, o orospu! Elbette ne yaptıklarını biliyordu, çünkü onları kendisi tutmuştu, inanamıyorum! O zamana dek kaç kere beni öldürmesine yardım etmeleri için tuttuğu adamlara rastlamış olabilece-ğimi merak ettim.

Frank ve ben dosyamdaki tüm detayların üzerinden geçtik ve benimle kalan Ajan Hahn tarafından otelime geri götürülene dek sarhoş gibi olmuştum. İki yatak odalı süit için minnettardım. İkimiz için de akşam yemeği sipariş et-meyi teklif etti, ama sadece uyumak istediğim için reddet-tim. Yarın Frank beni birtakım avukatlarla görüştürecekt-

ti ve beni bekleyen tüm bu hukuki konuşmalar sırasında uyanık kalabilmek istiyordum.

Gün tıpkı ilk günkü gibi bulanıktı. Bir konferans salonuna götürüldüm ve pratikte aynı olan, ama farklı sözcüklerle ifade edilen şeyler hakkında dört saat boyunca sorguya çekildim. Bana öyle çok tavsiye verdiler ki, kendi adımları bile unuttum. Ne yaptığımı artık ben de bilmiyordum. Sonunda, tam havlu atacağım sırada, topuklu ayakkabılar ve sade siyah bir elbise giymem, saçımı açık bırakmam ve hiç takı takmamam konusunda bilgilendirdiler. Kolyeme uzanıp sıkı sıkı tutunca, kadınlardan biri kolyenin uygun olduğunu söyledi, ama başka da bir şey söylemedi. Fazla gösterişli görünmemi istemiyorlardı. Neden bilmiyorum ama umurumda da değildi. Tek ihtiyacım yarını atlatmaktı, sonra da dağuma geri dönebilecektim.

Yürüyerek otele dönerken, “Yiyecek bir şeyler ister misin?” diye sordu Ajan Hahn. Başımı hayır anlamında salladım. “Bir içkiye ne dersin?” Başımı kaldırdınca gülümsemişliğini gördüm. “Tüm bunların üzerine bir içki isterim.”

“Aslında bu kulağa epey güzel geliyor.” Ben de gülümsedim ve küçük bir Meksika restoranına doğru yürürken onu takip ettim.

“Hımm,” tabelayı işaret ettim, “mızıkçılık yapmak istemem ama, Meksika yemeği dışında bir şey olsa olur mu?”

Ajan Hahn biraz kıkırdadı ve karşı kaldırımdaki İtalyan restoranını işaret etti. “Bu daha mı iyi?”

“Çok daha iyi, teşekkürler.” Yaya geçidinden geçerken onu takip ettim. Restoranda bir köşeye oturduk ve çok geçmeden birer kadeh Merlot’yu yudumluyorduk.

Bir dilim ekmeği alıp zeytinyağı ve sirkeye bandırır ve ağzına atarken, “Nasıl dayanıyorsun?” diye sordu.

Omuzlarımı silktim, çünkü cevabı gerçekten bilmiyordum. “Bunu bana yarın sor.”

Kıkırdadı, ama sonra düşünceli bir sessizliğe büründü. “Benim kim olduğumu biliyor musun?”

Parmaklarımla kadehin sapını çevirdim, şarap kenarlara doğru yükselip alçalırken kadehte kalın çizgiler bırakıyordu. “Hayır, ama bana Amerikalı ya da Karteller için çalıştığını söylemek üzereysen, en azından bana beş dakika avans ver.”

“Ne?” Başını geriye attı. “Hayır, kesinlikle hayır. Kaçtığı gün Logan’ı bulan bendim.”

O anda bu çocuğa borçlu olduğumu hissederek, “Aa,” diye fısıldadım.

“Sen Amerikalı’nın evinde bulunduğun zaman da oradaydım,” diye ekledi.

Ona gülümsedim. Birçok insanın, ben onları hatırlamasam da, bir noktada benimle yollarının kesişmiş olduğu gerçeğine alışmaya başlamıştım. Davranışımı açıklama ihtiyacı hissettim. “Bu kadar soğuk davrandığım için özür

dilerim. Ben sadece bu işten sıyrılmaya çalışıyorum, böylece hayatımdan geriye kalanlarla ne yapmak istediğimi bulabileceğim.”

“Kulağa yorucu geliyor.”

“Öyle zaten!” Güldüm, hâlâ gülebilmenin güzel olduğunu düşündüm.

Yemeğimiz geldi, azar azar tırtıkladık ve önemsiz şeylerden bahsettik. Her şey yolundaydı, ta ki lafi Yeşil Bere-liler eğitimine getirene kadar. O an hafızamın derinlerinden bir şey yine beni rahatsız etti.

Yüzümün halini görünce, “Ne oldu?” diye sordu.

“Hiç çok önemli bir şeyi unuttuğun hissine kapıldığın oldu mu?” Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalıştım. “Sanırım Davie ile ilgili bir şey... Evdeki en yeni elemandı.” Ajan Hahn’ın beni incelediğini gördüm. “Özür dilerim, önemli bir şey değil.”

“Sorun değil. Evet, bu bana da olur ve sinir bozucudur.”

“Hem de nasıl,” diye onayladım. “Tıpkı bir ipin ucunu görmek ama ulaşamamak gibi. Sanki o ipi tutup çeksem, hafızam bana doğru gelecekmiş gibi hissediyorum.” Güldüm ve başımı olumsuz anlamda salladım. “Pekâlâ, yarın yorucu bir gün olacak, sanırım otele dönmeliyiz.”

“Evet,” ceketini aldı, “haydi, dönelim.”

“Ajan Hahn?”

“Evet?” Dönüp bana baktı.

“Beni yemeğe çıkardığın ve sohbet ettiğin için teşekkürler. Biraz iyi geldi.”

Bana şapkamı verdi. “Bunu duyduğuma sevindim, Savannah.”

İlerleyen saatlerde, kafamda, sarsıntıları engellemeye yeten ama yarın hakkında düşünmekten başımın dönmesine engel olmaya yetmeyen hafif bir uğultuyla yatakta yattarken, cep telefonum çalmaya başladı. Beni arayanın Cole olabileceğine dair telaşlı bir umut sardı, ama o değildi.

Jake: Kahvenin tadı iyi olmadı.

Zoraki bir gülümsemeyle yan döndüm.

Savi: İyi olmuştur.

Jake: İyi ama sen olmayınca sıkılıyorum.

Ben de arkadaşımı özlemiştim.

Savi: Üzgünüm. Perşembe sabahı dönüyorum.

Jake: İyi! Dörtlülük randevumuza yetişebiliyor musun?

Kahretsin.

Savi: O bir randevu değil, ama evet.

Jake: Biraz dedikodu ister misin? İyi ve kötü haberlerim var.

Bir anlığına düşündüm.

Savi: Olabilir... Önce kötü haber?

Kısa bir duraksama oldu ve haberlerin işle ilgili olup olmadığını merak ettim. Birileri işten mi atıldı diye merak ettim. Eyvah, umarım kimse atılmamıştır.

Jake: Dün şehirde Logan'ı gördüm... Şehrin şıllığı Christina ile beraber. Kız pençelerini adama takmıştı. Bilmen gerekir diye düşündüm.

Mideme taş oturdu.

Jake: Sırada iyi haber var! Zack yeni elemanlar aldı... Çok çekici çocuklar! Bir tanesi benim takımımdan olabilir diye düşünüyorum. Hayal kurmak bedava...

Kendimi sırtüstü yatağa bıraktım ve kalbimdeki acıyan noktanın sıkıştığını hissettim.

Savi: Haber verdiğin için teşekkürler. Umarım senin için de hayırlısı olur.

Jake: Sen iyi misin?

Hiç değilim.

Savi: Umarım yarından sonra iyi olacağım. Kapatmam lazım... İyi geceler.

Jake: Konuşmak istersen beni ara. İyi geceler Savi, öptüm, sarıldım.

...

“Görüntüşün...”

“Biliyorum.” Hahn’ın bana aldığı kahveyi kapıp birkaç uzun yudum aldım. “Pek uyuyamadım.”

Takım elbisesinin ceketini giyerken, gözlerimin altındaki siyah halkalardan durumu anlayarak, “Hiç uyudun mu peki?” diye sordu.

“Sen olsan uyur muydun?”

“Hayır, muhtemelen uyuyamazdım.” Saatine baktı.
“Gitmemiz gerek.”

Frank bu davadan medyayı uzakta tutarak harika bir iş çıkarmıştı. O gün mahkemede olacağımı bir tek avukatlar ve hâkim biliyordu.

Bana bir sırada oturup ismimle çağrılmamı beklemem söylendi. Ajan Hahn ve Frank koridorda, ne söylediklerini duyamayacağım kadar uzak bir mesafede, avukatlarla konuşmakla meşguldü.

Sinirlerim bozuktı. Bacaklarımda hafif bir titremenin başladığını hissediyordum. Korktuğumu söylemek durumu hafifletmek gibi olurdu. Tam anlamıyla ödüm kopuyordu. Göğüs kafesimin üzerinde bir ağırlık varmışçasına, aldığım her nefes daha da zorlaşıyordu. Telefonum cüzdanımı titreştirerek çalmaya başladı. Onu kapatmış olmam gerekirdi ama unutmuştum. Düşünmeden açtım.

“Alo?”

“Savannah?” Cole’un sesi tüm benliğimi sardı. “İyi misin? Mahkemede misin?”

“Ben, ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum.” Sözcükler dudaklarımdan dökülüyordu. “Yapmak istemiyorum.”

“Hey, bebeğim, yapabilirsin. Tanıklığının ne kadar önemli olduğunu düşün. Onun ne kadar uzun bir süre senden uzakta olacağını düşün. Bunun korkutucu olduğunu biliyorum ama sen güçlüsün ve bunu yapabilirsin.”

Burada benimle olmasını öyle çok istiyordum ki, söz-

lerine tutundum. Sadece sesini duymak bile beni sakinleştirmişti.

Bir kâtip, “Savannah Miller,” diye seslendi. Ajan Hahn ve Frank bana doğru geldiler ve içimi bir panik kapladı.

“Cole! Benim... kapatmam lazım.”

“Savi...”

“Aradığın için sağ ol.” Yüzüne kapadım ve telefonu da kapattım. Söylemesi gereken şeyleri dinleyemezdim. Beni ayakta tutan son pamuk ipliğini de koparabilirdi.

Ben devasa mahkeme salonuna girerken kâtip kapıyı açık tuttu. İçeride fazla insanın olmaması şaşırtıcıydı. Gözleriyle beni delip geçiyor gibi görünen avukatların masasının önünden yürüyüp geçerken, başımı dik tuttum. Attığım her adımda kalbim üç kere atıyordu. Sandalye ile masanın arasında dururken, memur sağ elimi kaldırmamı ve diğer elimi İncil’in üzerine koymamı istedi. Zorlukla yutkundum, boğazım kurumuştu. Ateş bastı. *Kahretsin, içerisi neden bu kadar sıcaktı?*

Savcı bana bir dizi soru sormak üzere yaklaşırken, gergin bir biçimde oturdum. Başlangıçta, her şey çok yavaş gelişıyormuş gibi gözüktü. Kaçırıldığım günü hatırlamak zorunda kaldım, sonra yedi aylık esaretim sırasında olanları ve son olarak da ne zaman kurtarıldığımı. Çok yorgundum, ama buraya gelmişim bir kere, bu yüzden artık istesem de duramazdım. Bakışlarımı, başıyla ben buradayım diyen Frank’e kilitledim. Sonra sorular hızlanmaya başladı, üstüme doğru giderek daha da hızlı yağıyorlar ve bana düşünme şansı vermiyorlardı.

“Müvekkilimi gördüğünüzü mü söylüyorsunuz? Ama yüzünü göremediğinizi söylüyorsunuz. Bu hiç mantıklı değil, Bayan Miller.”

“Oydu, biliyorum...”

“Nereden biliyorsunuz? Başka biri olmadığını nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü biliyorum...”

Yargıç bana zoraki gülümsüyor. “Kanıtı ihtiyacınız var, Bayan Miller. İçinizden gelen sese güvenemezsiniz.” Konuşmaya çalıştım, ama *tekrar* sözümü kesti. “Şimdi, müvekkilimin Luka Donovan’ı öldürdüğünü iddia ediyorsunuz. Emin misiniz, yoksa bu da içinizden gelen bir başka ses mi?”

“Tetiği çektiğini gördüm,” dedim ve kendimi tutamayıp güldüm. Frank’in başını hayır anlamında salladığını gördüm, sakinleşmem için beni uyarıyordu.

Avukat küçük bir uzaktan kumandayı eline aldı ve bir ekrana doğrulttu. “Bayan Miller, sık sık medyanın ilgisini çekmenizle tanınıyorsunuz, değil mi?” Kan beynime sığırdı, ama cevabımı beklemeden ekranda bir resmim belirdi. *US Weekly*’de yayınlanan sarhoşken çekilmiş resmimi görünce nefesim kesildi. Avukat, bazılarını benim bile daha önce görmediğim başka birçok fotoğraf arasında gezindi. “Bana kalırsa, kameralar sizi seviyor. ” Sesinden kesinlikle alaycılık akıyordu. “Babanızın politikaya girmesinden hiç hoşlanmadınız, değil mi? Ve bu kariyeri, onun için zorlu bir tırmanışa çevirmeyi açıkça hedeflediniz.”

“İtiraz ediyorum, sayın hâkim, tanığı taciz ediyor.”

“Reddedildi, Bay Wilson, lütfen devam edin.”

Avukat bir elini göğsünün üzerine koydu. “Elbette, sayın hâkim.” Bana döndü. “Başınızı medyayla oldukça sık belaya soktunuz, değil mi?”

“Hayır, konu bu değil...”

“Yani, medyayı araç olarak kullandınız, gazeteleri kızının ayyaş olduğu gerçeğiyle karaladınız.”

“İtiraz ediyorum!” diye avukatım bağırdı.

“Geri çekiliyoruz, sayın hâkim.” Adi avukat elini kaldırdı.

Neler oluyordu Tanrı aşkına?

Geri çekilsin ya da çekilmesin, on iki jüri üyesi de bu yalanı duymuştu. Benimle tekrar yüzleşti. “Medyanın sadece fotoğraflarınızı basmak için her fırsatı değerlendirmeye oldukça istekli olduğunu itiraf etmelisiniz.”

Jüri üyelerine döndü ve parmağıyla beni işaret etti. “Bence Bayan Miller evde kalıp hasta annelerinin bakımına yardımcı olması gerekirken politikaya giren babasından intikam almanın bir yolunu arıyordu. Bu yüzden Belediye Başkan Yardımcısı Luka Donovan ile beraber bir plan yaptılar.” Bu saçmalık derecesinde yanlış yorum karşısında ağzım bir karışık açık kaldı. “Politikaya az biraz bulaşmış ve daha fazlasını isteyen en yakın arkadaşı Lynn’in de yardımıyla kaçırılacağı bir plan... Lynn öyle hırslıydı ki, Meksika Karteli için çalışan bir uyuşturucu kuryesi olduğu anlaşılan Raul Paru adlı eski bir arkadaştan yardım istedi. Bayan

Miller ‘kaçırıldı’ ve ABD ordusu işin içine karışıp da olaylar karmaşılaşana dek Cabo’da birkaç ay kaldı. Bu yüzden Raul Paru korktu ve bu işi kayınbiraderine bırakmaya karar verdi.” Avukat suratına bakamadığım müvekkilini işaret etti. “Müvekkilim Denton Barlow.” Jüri üyeleri bu yeni bilgiyi toplamak istercesine, kafaları karışmış hâlde bana baktılar. “Bayan Miller müvekkilimi baştan çıkardı, kullandı ve onu sevdiğine inandırmak için manipüle etti. İş onunla yatacak kadar ileriye götürdü. Onu seks, enformasyon ve para için kullandı...”

Bu kadarı yetmişti. Artık burama kadar gelmişti. Bu yalanlara daha fazla katlanamayacaktım!

Gözyaşları yanaklarımdan süzülürken ayağa fırladım. “Gecenin bir yarısı evimden kaçırıldım!” Herkesi yerinden sıçratacak bir çığlık attım. “Pis bir hayvan gibi muamele gördüm, artıklarla, böceklenmiş ekmek ve pis suyla beslendim. Yedi kahrolası ay boyunca, acıyı artık hissetmeyecek hâlde gelene kadar dövüldüm.” İlk kez doğrudan gözlerinin içine bakarak, Amerikalı’yı işaret ettim. “Beni bir et parçası gibi satın aldın. Beni sevdiğini söyledin ve ben seni küçümsedim. Sözlerine aldanan diğer kadınlar gibi değildim. Senin gerçekte kim olduğunu, güçsüz olduğunu görebilecek kadar güçlüyüm.” Hâkim bağırarak bir şeyler diyordu, ama dinlemiyordum. Bana göre, o mahkeme salonunda sadece ben ve Amerikalı vardı ve ilk defa bana dokunamıyordu. “Gerçeği biliyorum Denton, bugün burada ne olursa olsun. Bir korkak olduğunu biliyorum, kadınlar senin gerçek yüzünü sevedemediği, gerçek yüzüne katlanamadığı için onları satın aldığını da. Cehennemde

çürü, seni hasta orospu çocuğu.” Bir memur beni kolum çekiştirerek mahkeme salonundan çıkardı. Beni zorla Frank’in himayesine verdiler ve küçük bir odaya götürdüler.

“Yüce İsa, Savannah!” dedi Frank, elini sifıra yakın kesilmiş saçlarının arasından geçirerek.

Masaya eğildim, birden nefesim kesilmişti. “Eve gitmek istiyorum,” diye fısıldadım.

“Savannah, hâlâ Lynn aleyhine tanıklık yapman gerekiyor.”

Yapamazdım. Yapmayacaktım. Tükenmiştim. “Hayır,” doğruldum ve başım döndü. “Benden bu kadar, Frank.” Kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Cole

Helikopterden inip Güvenli Ev’e doğru yol alırlarken kucağımdaki küçük çocuğun vücudunu göğsüme yaklaştırdım. Zavallı küçük çocuk kurtarma operasyonu sırasında bayılmıştı. Ryder’ı kaçıranlar onu altı gündür eski bir depoda, bir yatağa bağlı halde tutuyorlardı. Tüm bunlar düşünüldüğünde, durumu iyi sayılırdı. Abigail aceleyle geldi ve Ryder’ı benden alıp apar topar içeri, sıcak bir yatağa götürdü. Halası onu yarın tanık koruma programına sokmaya niyetliydi. Şimdilik, küçük çocuğun tek ihtiyacı dinlenmekti.

Uzun süredir özlemini duyduğum sıcak duşun altına girmişken, lavabonun kenarında duran telefonumun çaldığını duydum. Duş kabininin camındaki buğuyu temizleyince, arayanın Frank olduğunu gördüm. Uzanıp telefonu açtım.

“Frank, neler oluyor?”

“Of, kahretsin, ona çok sert davrandılar.” Sesine bakılırsa Frank tamamen tükenmişti. “Beyin takımının başında olduğunu söyleyerek ona dosyadaki bütün isimleri saydılar, Denton’u baştan çıkardığını söylediler. Kötüydü.”

Kahretsin.

“O nasıl peki?”

Bir duraksama oldu. “Bir noktada kendini kaybetti ve dışarıya atılana kadar Denton’a bağırdı.”

“Siktir!” Başımı ıslak cama dayadım.

“Şey, yani, benden bu kadar deyip gitti. Onu kaybettik, telefonu kapalı ve otel odası boş. Bu yüzden eve döndüğünü düşünüyorum.”

Suyu kapattım. “Tamam, halledeceğim. Sen kendi bölümündeki boku temizle, yeter.”

Aşağı indiğim sırada, Keith de yukarı çıkıyordu. “Hava alanına gelmiş. Taksiyle evine gidiyormuş. Gidip onu almayı teklif edecektim, ama beni aramadı. Anneni aramış.”

Başımı olumlu anlamda salladım ve telefonumu çıkardım, ama Keith beni durdurdu. “Alana ihtiyacı olması umurumda değil, uzak durmayacağım. O aileden biri ve eğer acı çekiyorsa...”

“Biliyorum ve aynı fikirdeyim.” Bir iç çektim ve telefonu kulağıma götürdüm. Annem cevap verdi.

“Cole, o iyi,” dedi annem sakince. “Şimdi evine bıraktım ve Jake onu bir şeyler yemek için dışarı çıkaracağını söyledi. Üzgün, ama şimdilik kendini toparlamış.”

“Tamam. Teşekkürler anne.”

“Her zaman, tatlım.”

İşte verimli tek bir şey bile yapmadan vakit geçirdikten sonra, halen Savannah’nın eski odasında derin uykuda olan Ryder’a bakmaya karar verdim. Yatağın yanında sessizce oturan Abigail’e, “Öyle küçük görünüyor ki,” dedim alçak bir sesle.

“Kaçırılan kim olursa olsun çok üzücü bir durum, hele de bu beş yaşında bir çocuk olunca...” Abigail elini çenesine yasladı. “Zavallı küçük melek, çok korkmuş olmalı.”

“Zalimler,” diye mırıldandım ve saatime baktım. Saat yedi buçuktu. “Çıkmam lazım. Uyanırsa beni ararsın.”

“Elbette.” Abigail hafifçe gülümsedi. “Savannah’ya selamımı söyle.”

Kısa bir süre sonra, Savannah’nın apartmanının kapsını çalışıyordum, ama kimse yoktu. Jake’in evinde de kimse yoktu, bu yüzden güvenlik görevlisiyle konuşmak için aşağı indim.

“Bir buçuk saat önce çıktı, biraz tuhaf görünüyordu. Komşusuyla beraberdi. Chaps diye bir barla ilgili bir şeyler dediler.”

Yemek için neden Chaps’e gitsin ki?

“Teşekkürler.”

Neler döndüğünü merak ederek, tekrar dışarıya, soğuk havaya çıktım. Bu gece bara gitme planı olduğu için mi Keith’in gelip onu almasını istememişti? Hiç Savi’nin yapacağı bir işe benzemiyordu.

Chaps gürültülü ve kalabalıktı. Bilinen her tip kovboy çizmesi ve şapkası o gece bu barda toplanmıştı. Kendimi çok yabancı hissettim; hiç benim tarzım değildi. Savannah’nın da tarzı olduğunu sanmıyordum. Bir yandan siyah beysbol şapkamla gözlerimi örtüp kör edici ışıklardan korunmaya çalışırken, diğer yandan yüzleri tarayarak, insan yığınlarını vücudumla yara yara geçmeye çalıştım. Kısa süre sonra Jake’i seçebildim ve ona doğru ilerledim.

“O nerede?” diye Bigand Rich şarkılarını bastırmaya çalışarak bağırdım.

Jake kafasını iki yana sallayarak içini çekti. “Bak Logan, bir randevusu var. Kötü bir gün geçirdi ve bir gecelik izne ihtiyacı var.”

Karnıma beklenmedik bir yumruk yemiş gibi kalakaldım ve gözüm döndü. “Nerede, Jake?”

Jake yüzünü ovuşturdu ve sonunda doğru seçimi yaptı.

“Bruno’s Cheesecake’te. Lütfen akşamın tadını çıkarmasına izin ver. Kötü durumda.”

Kafenin penceresinden içeri bakıp onu izlerken, üzerinde dar bir kot pantolon ve siyah dantelli atlet ile kırmızı kovboy çizmeleri olduğunu gördüm. Saçları iri bukleler halinde sırtına dökülüyordu. Masada, karşısında oturmak-

ta olan adama gülümserken, adam da *benim Savannah*'ımla epey ilgileniyor gibi görünüyordu.

Derinden bir of çektim ve beni görmemesi için geri çekildim. Telefonumu çıkardım ve ekranın üzerinde başparmağımı gezdirdim. Elim onu aramak isteğiyle gidip geliyordu. Bir hareket, dikkatimi tekrar ona yöneltmeme sebep oldu. Çıktığı adam ayağa kalktı, bir şeyler söyledi, sonra muhtemelen içki siparişi için uzaklaştı. Savannah yüzünü pencereye dönünce, düşen yüzünde ağlamaklı bir ifade gördüm. Cep telefonunu çıkardı, ekranı kontrol etti, hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. *Olabilir mi?* Sırtıma dokunan bir el beni sıçrattı, neredeyse telefonu mu düşürüyordum. “Ne halt ettiğini sanıyorsun?” Mark yüzünde koca bir sırıtmayla arkasında duruyordu.

“N’apıyorsun?”

Ben de sırıtmaktan kendimi alamadım; ikimiz de Savannah’yı gözetliyorduk. “Akşamı nasıl geçiyor?”

Mark pencereden içeriye dikizlemek için eğildi. “Önce Chaps’teydi, ama orada pek uzun takılmadı. Pek hoşlanmadı. Yürürlerken, arkadaş elini tutmaya çalıştı ama izin vermedi. Bir saattir de buradalar. Adam ilgili ama saygılı da, bakalım gecenin geri kalanı nasıl geçecek.” Başımı kaldırıp Savannah’ya baktım ve gülümsediğini gördüm, ama gözlerinin içi gülmüyordu. “Bu akşam üzgün duruyor, avukatın ona bir oyun oynadığını duydum.”

Mark boğazını temizledi. “Bu gece seni görse bence iyi olur, Cole. Cidden acı çekiyor.”

“Bilmiyorum.” Ne yapacağımı bilemez halde içimi çektim.

“Peki. Senin adına kararı ben veriyorum. Burada kıcımlı dondurabilirim ya da Mel ile yatakta olabilirim.” Omuzlarını silktili. “Öyleyse, iyi geceler!” Böyle deyip güldü ve koşarak uzaklaştı.

Siktir!

SUV’uma bindikten sonra ısıtıcıyı çalıştırdım ve kendimi uzun bir geceye hazırlayarak yerleştirdim. Yirmi beş dakika sonra, kalkıp Bruno’nun mekânından çıktılar ve Savannah’nın oturduğu apartmana doğru gittiler. Motoru çalıştırdım ve sessizce sokakta ilerledim, az öteye park ettim. Savannah kapıda durdu ve vedalaştı, adam gülümsedi ve onu kalçalarına uzanarak kendine doğru çekti. Öpmek için hamle yaparken Savannah başını hayır anlamında salladı, ama adam çok hızlı hareket ederek bu uyarıyı kaçırıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. Damarlarıma kadar alev alev yandım, elim kapı koluna gitti, ama Savannah’nın tepkisini görünce kendimi hemen durdurdum. Elini kaldırdı ve hayır diyerek adamı itti. Adam ânında geri çekildi, özür dilediği açıktı ve ona karta benzer bir şey verdi. Savannah kartı aldı ve el salladı, sonra adamın uzaklaşmasını bekleyip içeri girdi. Biraz daha rahatlamış, ama onu gözetlediğim için de oldukça utanmış hissediyordum.

DÖRDÜNCÜ DÖLÜM

Savannah

Vardiyamda, sadece gerektiği kadar konuşarak, robot gibi çalışıyordum. Jake ise zıt kutuptaydı ve garson takımının yeni üyesi Graham ile ilgili heyecanlı olduğundan, konuştuğça konuşuyordu. Graham Taylor Lautner'ı andırıyordu, şaka değildi, gerçekten öyleydi. Bir anda kurt adama dönüşmesini bekleyip duruyordum. Zihnimde yarın güvenli eve gidecek olma fikri dönüp duruyordu. Washington'da neler olduğuyla ilgili kimsenin konuşmak istememesini yürekten diliyordum. Frank o gün aramış ve Lynn aleyhine tanıklık yapmak üzere tekrar çağrıldığının

bilgisini vermişti. İşler onun kontrolünde değildi ve Denton'un avukatıyla olanlar hakkında kendini berbat hissediyordu.

Jake aniden ellerimi kavradı ve beni sarstı. "Neden bu kadar mesafelisin? Kankama ihtiyacım var!"

Tüm ıvır zıvırı bir kenara bırakıp daha iyi bir arkadaş olmaya çalıştım. "Gey olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"İşte sana bu yüzden ihtiyacım var." Planından hoşlanıp hoşlanmayacağımdan emin olamayarak kaşlarımı kaldırdım. "Bu tarafa bir dahaki gelişinde, sipariş kâğıdım almak için bara yaslan, sonra düşürmüş gibi yapıp ona kalçalarını dön."

Ah, Tanrım.

"Ya bakmazsa, dikkati dağılırsa filan?"

Aptal olma der gibi bana baktı. "Eğer heteroseksüelse, başka bir yere bakmayacaktır."

Birinin boş bir sandalyeyi kapattığını görünce, ona odaklanmak için döndüm. Kim olduğunu anlayınca gülümse-dim ve siparişini almak için eğildim.

Davie kalabalıkta onu duyabilmem için öne eğildi. "Burada çalıştığını duydum. Bu gece izinliyiz ve içeri girip merhaba dememiz gerektiğini düşündüm."

"Şey, sağ ol. Ne getireyim sana ve..."

"İki Fat Tire. Ayrıca bu Dell. Diğer çocuklar da sokağın aşağısında bir yerlerdeler."

İçkilerini doldurdum, birkaç sipariş daha aldım ve ak-

şam yemeği yoğunluğunun biraz dinmesini bekledim. Genelde saat yedi gibi bir durgunluk olurdu. Dell, Davie'ye eşlik ederek birkaç bira içti. Onlara elden geldiğince katılmaya çalıştım ama kadın savar Don yine gelmişti ve görünüşe göre şeytan onu hangi cehennemden kovmuşsa, oraya dönmeden önceki son gecesi idi.

Jake bize doğru gelmekte olan Graham'a doğru başıyla işaret ederek, "Savi!" diye fısıldadı. "Sendel!"

Gözlerimi devirdim ve benden istediği gibi yaptım. Gülümsedim, bara yasandım, kâğıdı aldım, düşürdüm ve yere eğildim. Siparişini hazırladım ve tepsimi doldurdum.

"Sağ ol Savi," dedi Graham gülümseyerek.

"Hay hay, Taylor," diye takıldım ve o ulurken bir kahkaha attım. Yani, demek ki daha önce de ona böyle seslenenler olmuştu.

"Bunu daha önce de duydum." Yanımda Jake belirince bakışı şakalaşmadan yapmacık bir gülümsemeye dönüştü. "İyi performans Savi, ama ben iki takımda da oynuyorum." Göz kırptı ve uzaklaştı, Jake gülme krizine girip kafasını omzuma yaslarırken ağzım bir karış açık bakakaldım.

"Ah, aman Tanrım!" Jake'in koluna vurdum. "Bir şey değil."

"Burada çalışan birileri var mı?" Barın öte tarafından bağırıldığını duydum. Jake şeytani orospu Christina'ya yaklaşırken bir şeyler mırıldandı. Christina parmağıyla bir fiske vurup, Jake'i ekarte ederek, "Hayır," dedi. Beni kastederek, "O," dedi.

Ah, lanet olsun, iti an çomağı hazırla... O tarafa doğru yollanırken, Dell'in Christina'ya kaşlarını çatdığı gözüm-den kaçmadı. Christina, "Üç margarita, bir Stella, bir bardak pino ve iki tekila shot," diye bağırdı. "Becerebileceğini düşünüyor musun, yoksa yazayım mı?" Ben dilimi ısırırken arkadaşları çıkageldi. Christina benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle, "Dün gece yine onunlaydım," dedi.

"Kiminle?" Oyuna ortak olmaya karar vermiştim.

"Logan." Dikkatini başka yöne çevirirken, duyduğumdan emin olmak için bana bir bakış attı. "Bara geldi, sonra da evime gittik." Arkadaşına baktı. "Ellerimi dövmesinin üzerinde gezdirmekten çok hoşlanıyorum." Cole onunla hiç yatmadığını söylediği için, onu duymazdan geldim. Rahatsız edici bir şüphe kırıntısı içime, kalbimin kıyısına yerleşti. İçeceklerini önüne koydum ve toplam ücreti söyledim. Çıkardığı kredi kartıyla koluma bir fiske vurdu.

Vurma ona, vurma ona.

Bahşış bırakmaksızın slip'i imzaladıktan sonra, eğilip kibarca ama yüksek sesle konuştu. "Kendin için iyi olanın ne olduğunu biliyorsan, tatlım, ondan uzak durursun. O benim ve ben senin gibi insanları ortadan kaldırmamanın yollarını bilirim."

Dönüşüm gerçekten muhteşem olmuştu. Cesur olabildim ama *ortadan kaldırma* lafı beni üç adım geriye çekmişti. Bu yüzden yöntem değiştirdim. Gitmesini bekledim ve Dell'in yüzündeki düşünceli ifadeyi görmezden geldim. Don'a döndüm ve hamlemi yaptım. Eğilerek kulağına fısıldadım. Gülümsedi ve içkisini alıp masasına geçmeden önce bir kez daha göğüs dekolteme göz attı.

Şovu izlemek için yerime döndüğümde Davie başını merakla sallayarak, “Ne dedin adama?” diye sordu.

“Sadece bir elveda sevişmesi istiyorsa, orada bulmasının garanti olduğunu, çünkü üç içkiden sonra kadının onun yatağına serileceğini söyledim.” Omuzlarımı silktim ve başka siparişleri almak için uzaklaştım.

Zack saat on bir gibi, “Ölü saat,” diye seslendi. “Chaps’t e iki al bir öde promosyonu var, neden siz çocuklar da eve erken gitmiyorsunuz?” Jake ve ben çıkmadık. Cuma akşamı için planımız olmaması çok üzücüydü. Zack ikimize doğru başını olumsuz anlamda sallayarak barın üzerine üç shot bardağı dizerken, “Tamam, daha iyi bir şeyler yapalım,” dedi. Delikten içeri iki tane pipet sokarak tekilayı üç ayrı yönden akıtıp bardakların hepsini aynı anda doldurdu. *Etkileyiciydi.* “Şerefe.”

Kalçamı barın üzerine kaydırıp önce içkimi, arkasından limonu aldım. Graham tepsisini barın üzerine bıraktı ve Jake’e geç saatte yemek yenebilecek bir yer bilip bilmediğini sordu. Jake bahşişlerini toplarken biliyormuşçasına bana baktı. Güldüm ve el sallayarak ikisini de yolcu ettim.

Zack içkimi tazelerken, “Eee Savannah, bu şehirde yaşamak hoşuna gidiyor mu?” diye sordu.

Çabuk çabuk içtim. “Evet, güzel.”

Zack barın diğer köşesine çıkıp oturdu ve yüzünü bana döndü. “Beni ilgilendirmediğini ve bunu söylemek için geç kaldığımı da biliyorum ama başına gelenlere çok üzül-düm.”

“Teşekkürler.” Düşünmeye zaman kazanmak için

omuzlarımı silktim. “Galiba en kötü kısmı, gerçekten hiçbir yere ait değilmışim gibi hissetmek. Bir sürü nedenden dolayı New York’a dönemiyorum. Orada ailem ya da arkadaşlarım yok. Kendimi bulmaya ihtiyacım olduğunu, onların da sonuçlanmamış davalarına odaklanmaları gerekirken benim için endişelendiklerini hissederek Gölgeler’den ayrıldım.” Şikâyet ettiğimi fark ederek ona şöyle bir baktım. “Pardon, seni kendime acıma seansıma maruz bırakmak istememiştim.”

Başını hayır anlamında salladı. “Yoo, tam da senin durumundaki bir insanın yapması beklenen bir şey gibi gözüküyor. Tek fark, diğer insanların kalpleri uzun boylu, esmer bir yakışıklı tarafından kuşatılmış durumda değil.” Gülümsedim ve içimi çektim. Haklıydı. “Gölgeler’den emekli olduğumda, terk edemedim. Ailem buradaydı. Nasıl derler? Kalbin neredeyse evin de orasıdır. Burası kalbimin benden olmamı istediği yer, şans da yüzüme güldü ve erkek kardeşim gelip bana katıldı.” Bana bir içki daha koydu, ama içmeye yeltendiğimde beni durdurdu. “Yerleşememiş ya da kök salamamış gibi hissediyor olabilirsin Savannah, ama o dağda seni önemseyen bir ev dolusu insan, bu restoranda da iki kişi var. Ne hissetmen *gerektiğiyle* ilgili kaygılanmayı bırak ve sadece hisset. Hayat akıntıya kapılıp gitmek için çok kısa, biraz derinlere dalmayı dene ve yaşamaya başla.” Bardağını kaldırdı. “Sana içelim.”

“Bana.” Söylediklerinin içime işlemesine izin verirken, içkimi kaldırıp tezgâha geri koydum. “Şimdi,” konuyu değiştirme ihtiyacıyla ellerimi çırtım, Cole ve Mark hakkında gençlik dönemlerine ait cazip hikâyeler dinlemek istiyorum.

Cole

Ryder'in ebeveynleriyle ilgili Frank'le yaptığım konuşmadan ötürü keyifsiz hissederek telefonu kapadım. Çok borçları vardı ve çocuklarının nerede olduğundan çok, gazinolarının durumuyla ilgiliydiler. Abigail, çocuğun odadan çıkmadığını söylemişti; aslında bu normaldi, ama burada daha önce sadece bir çocuk kalmıştı, o da yaşı biraz daha büyük bir kızdı. Bu durum herkes için değişikti. Dr. Roberts'ın saat on iki gibi çocuğa bakmaya gelecek olmasına memnun olmuştum, bundan sonra Frank çocuğu halasının yaşadığı şehre götürebilecekti.

Telefonum, bir mesaj aldığıma dair uyarı verdi.

Mark: Oturma odası.

Türlü türlü ses duyarak koridordan geçtim. Abigail'in yüzündeki gülümsemeyle midemi buruldu, sonra onu June'u kucaklarken gördüm. Aradan üç hafta geçmişti ve işte Savannah burada, oturma odasındaydı. Beni gördü ve onu kucaklayıp sırtıma atmak ve yukarı çıkarmak isteği doğuran hafif bir gülümseme takındı.

"Selam." Gözleri derin ve koyuydu. "Bir dakikan varsa konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Gözleri bir anlığına dudaklarıma kayarken başını evet anlamında salladı. En azından hâlâ bana karşı bir çekim hissettiğini anlamıştım ve nefes aldıkça pantolonumun gerildiğini hissetti. Hemen şimdi onunla yalnız

kalmaya ihtiyacım vardı. “Ofisimde konuşmak ister misin?”

“Hayır!” diye ciyakladı June, “Kız daha yeni geldi. Daha sonra ne hakkında konuşmak isterseniz konuşabilirsiniz, ama şimdi neler yaptığını tüm detaylarıyla duymak istiyorum.” Savi’nin elini kaptı ve onu kanepeye doğru çekti. *Lanet olasıca June...*

Konuştukça konuştular... Sanırdınız ki Savi aylarca buradan uzaktaydı. Dayanmamı sağlayan tek şey, Savi’nin sesini dinliyor olmaktı. Tanrım, sesini, gülüşünü, arada sırada bana kaçamak bakışlar atmasını özlemiştim. Sadece beni düşündüğünü bilmem için.

Bir zaman sonra, ofisime döndüm. Akşam mesaisini bitirmeden önce yollamam gereken e-posta’lar vardı. Savannah da burada olduğu için hızlıca işleri toparlamak istiyordum.

“Cole,” June kapı aralığından fısıldadı, “Cole, gelip bunu görmelisin.” Düşünce zincirim bölününce homurdandım. “Savi’yle ilgili.” Başımı kaldırıncı June’un, dikkatimi çekmeyi başardığı için gülümsediğini gördü. “Bunu görmen lazım.” Onu takip edip kapıdan çıktım. “Herkes kendi işine dalıp ortam sessizleşince, Keith, Savi’den o en sevdiği kurabiyelerden yapmasını rica etti ve,” duraksadı, “baksana...”

Köşeden gizlice başımı uzatıp önlüğünü takmış, saçını toplamış, kısık bir sesle konuşan Savannah’yı gördüm.

Savannah, iskemleye oturmuş, kurabiye yapımına yar-

dım eden Ryder'a, "Yumurtayı sen kırmak ister misin?" diye sordu. Çocuk, neşeyle gülümseyen June'a döndü.

"Mutfağa geldi ve Savannah'nın elini tuttu. O da yere oturup Ryder'la konuşmaya başladı, sonra kurabiye yapmak isteyip istemediğini sordu. Ryder, evet, dedi. Hatta Savannah onu kucağına alıp iskemleye bile oturttu. Halbuki dokunulmaktan hoşlanmaz, Cole. Hiçbirimize kanı kaynamadı ama onu sevdi." June, kız kardeşine de gelip baktıkları şeyi görmesini işaret etti.

Savannah bir kaşık alıp daha önceden Ryder'ın sandviçini hazırlarken kullandığı fıstık ezmesi kavanozuna daldırdı. "Kimse bana bakmıyorken ne yapmayı severim, biliyor musun?" Ryder başını hayır anlamında salladı ve Savannah fıstık ezmesiyle doldurduğu kaşığı aniden ağzına sokuverince kıkırdadı. Duraksadı ama Savannah aynı-sını yapması için onu cesaretlendirdi ve minik ağzına koca bir fıstık ezmesi topağı tıktırdı. "Harika iş çıkardın!" Savannah ona bir beşlik çaktı.

"Doğuştan anne." Abigail gizlice bana baktı.

"Neyi izliyoruz?" diye fısıldayan Dr. Roberts, üçünün de yerinden sıçramasına neden oldu.

"Ryder, Savannah'yı sevdi," diye cevap verdi Abigail.

Dr. Roberts, kaçamak bir bakış attı, sonra ilerleyip ortaya çıktı. Ben de mutfağa doğru ilerledim ama geride kaldım. Ryder doktoru tanıdı ve Savannah'nın kolunu kavradı. "İyi akşamlar Savannah. Ne yapıyorsun?"

"Merhaba Doktor. Ryder ve ben Keith'in en sevdiği

kurabiye olan damla çikolatalı, yulaflı kurabiyelerden yapıyoruz.”

Doktor biraz uzakta durarak, “Güzel kokuyor,” dedi. Ryder’ı kafasını Savannah’nın omzuna gömerken izledi. Bu sırada Savannah’ın eli, yatıştırıcısına çocuğun sırtını sıvazlıyordu. “Ben de acaba Ryder gelip bana bir resim çizer mi diye düşünüyordum.” Ryder hareketlenmedi, ama Savannah onun göz hizasına kadar eğildi.

“Biliyor musun, Ryder? Benim en sevdiğim renk mor. Bana bir resim çizer misin? Ben de onu buzdolabımın üzerine asarım. Bu evdeki çocuklar bana hiç resim yapmadılar.” Çocuk bir doktora bir kendisine bakarken yüksek sesle içini çekti ve çocuğa sevgiyle gülümsedi. Sonunda çocuk küçük kumral başını evet anlamında salladı ve kendisini iskemleden indirmesi için Savannah’ya uzandı.

“Haydi, yemek odasına gidelim, hemen şurada ve sen de Savannah için bir resim yap.” Doktor Roberts, ikisini mutfakta bırakarak çocuğa yolu gösterdi. Savannah tekrar kurabiyeleri yapmaya girişti.

Savannah’nın çalıştığı iskemlenin yanında dikilerek, “Bu oldukça etkileyiciydi,” dedim.

Bir parça hamuru yoğurarak top haline getirip tepsinin üzerine koydu. “Minik, tatlı bir çocuk.”

“Onun yemesini sağlamışsın. İki gündür yemek yemiyordu.”

Dönüp tepsiyi fırına koyarken, “O hissi biliyorum,” diye fısıldadı.

Nabzını yoklamaya çalışarak, “Zack’in yerinde işler nasıl gidiyor?” diye sordum.

Davie geldi ve kurabiye hamurundan bir parçayı kaşıkladı. “Tehditler haricinde, oldukça iyi iş çıkardığını söyleyebilirim,” dedi. Savannah ona ters ters baktı ama Davie yemek yemekle öyle meşguldü ki, durumu fark edemedi.

Gerilmiştim. “Tehditler?”

Savi omzunun üzerinden, “Önemli bir şey değil,” dedi.

“Değil mi? O orospunun seninle bir derdi var, Savi. Ben olsam arkamı kollardım. Onun ve arkadaşlarının söylediği şeyleri duymalıydın...”

“Davie,” diye Savannah araya girdi, “Keith’e ilk partinin fırında olduğunu söyler misin?”

“Elbette.” Gitmeden önce kurabiye hamurundan bir kaşık dolusu daha aldı.

“Kim?” Sesim sertti. “Yalan söyleme Savi.”

Savannah başını öne eğip içini çekti. “Christina.” *Beni siksinler*. “Kendim hallettim, ama beni işyerimde tehdit etmemesini söylersen, iyi olur. Tüm müşteriler etrafımdayken ikinizin takıldığını dinlemeye ihtiyacım yok.”

“Takılmak mı?” İskemleden kalktım ve dolanarak onun yanına geldim. “Beraber takıldığımızı mı söyledi?”

“Evet, dün gece ve birkaç sefer daha... Her neyse, ona geri çekilmesini söyle yeter.”

“Savi, dün gece onunla değildim.”

“Peki,” diye mırıldandı, beni başından savarcasına.

Siktir... “Randevun sırasında seni izliyordum.” Savannah’nın yüzü buna inanmaya hazırды. “Seni önce Bruno’nun yerinde, sonrasında da adam seni apartmanının önünde öperken izledim.”

“Beni gözetliyor muydun?”

Başımı evet anlamından salladım. “Benim olanı koruyordum.”

“Aman Tanrım!” Kullandığı tahta kaşığı düşürdü. “Benden ayrılan sendin hatırlarsan Cole. Kendime alan isteyen bendim, ama bu alanı asla senden istemedim.” Zaman ayarlayıcı çalınca fırına uzandı. Onu mutfağın köşesine çekmeden önce işini bitirmesini bekledim.

“Dudakları seninkilere değdiğinde ne hissettin?”

Şimdi, tam şu anda neler hissettiğini bilmeye ihtiyacım vardı. Başparmağımı altdudağında gezdirerek dudaklarının aralanmasını sağladım. “Hoşuna gitti mi? Tadını beğendin mi?” Eğilip dilimi altdudağında gezdirirken güçbela başını hayır anlamında salladı. Dudakların kime ait olduğunu hatırlatmak istercesine öpmeye başladığımda o da bana doğru eğildi.

Çenesini öperken beni iterek, “Cole, neden Washington’a gelmedin? Sana ihtiyacım vardı,” dedi. Durdum ve gözlerinin içine bakmak için uzaklaştım.

“Ryder’ı Meksiko’dan getirmek için emir almıştım. Sana âşık olarak çizgiyi aştım, bu yüzden bana bir işi yapmamı söylediklerinde, yapmak zorundayım.” Yanaklarını

kavradım. “Seninle olmayı öyle çok istedim ki, seninle konuşmak için uydu telefonunu kullandım. Bu asla, ama asla yapmamam gereken bir şeydi.”

Gözlerini kapadı ve öne eğilip başını göğsüme yasladı. Ellerimle küçük daireler çizerek sırtını sıvazladım. “Sen Lynn aleyhinde tanıklık yaparken orada olacağım.”

Geri çekildi. “Yapmak istemiyorum.”

“Yapmalısın Savi.”

“Ben...”

Keith, Mark’a, sanki bir film izliyorlarmış gibi, “Ah, çok yaklaşmışlardı,” dedi.

Mark yüzünü buruşturdu. “Yaa, bu sefer Cole’un onu elde edeceğini sanmıştım.” Keith ile birlikte güldü, sonra bana ve Savannah’ya baktı. “Ne? Sıkılmıştık.” Mahrem bir ânı izinsiz izlemekten hiç rahatsız olmamışçasına omuzlarını silkti.

Savannah, beni kenara çekip iskemleye ılık kurabiyelerle dolu bir tabak yerleştirirken beklenmedik bir biçimde güldü. “Sıkıldıysanız,” bana bir bakış attı, “bir fikrim var.”

Savannah

Üç kurşun ayağımın yanından vızlayarak geçerken kendimi bir kar yığınının içine attım. Mark beni devrilmiş ağaç kütüğüne doğru çekti.

“Ah, harika, Logan’ın dikkatini çektin. Araba yolunda izimizi kaybettiğini düşünmüştüm.”

Paintball’larımı kontrol ettim ve on tane kaldığını gördüm.

“Merak etme Mark, bir planım var.” Açıklamamı bekleyerek bana baktı. “June’a ve bayraklarımızdan birine ihtiyacımız var, sadece bu kadarını söyleyeyim.” Gözleri ışıldadı ve ağzı kulaklarına vardı.

“Blackstone’a katılmak ister misin? Senin gibi bir üye işimize yarayabilir.”

Sırtüstü yuvarlanıp pencereye doğru başımı kaldırıp bakarak başparmağımı havaya kaldırırken, “Cole’u ele geçiren ben olayım da, gerisini düşünürüz,” diye takıldım. Mark, Davie ve Dell’e sonraki noktaya doğru harekete geçmeleri için işaret verdi; ki bu büyük bir hataydı çünkü Cole ve Keith pozisyon değiştirerek, koşmaya başladıkları anda onları enselediler.

Cole, “İkisi gitti? İkisi kaldı!” diye bize doğru bağırdı. Köşeden aynı Mark ve ben gibi bakmakta olan June ve Mike’ı gördüm. *Bu mükemmeldi.* Odun yığınının doğru hareket ettiler, ama Cole fazlasıyla çevikti ve ikisini de kol ve bacaklarından vurdu. Mark yaylanarak kendini kenara doğru attı ve Keith’i kaskının arkasından vurdu. Ben çölmeye devam ettim ve tam Cole, Mark’ı vurmak için ilerlerken onu arkadan üç kez vurdum.

Bom!

Cole neler olduğunu anlamaya çalışarak bir June’a, bir bana bakarken herkes donup kaldı. Sonra jetonu düştü.

Parmağını bana doğrulttu ve kaskını yere fırlattı. Gülümsemesi tehlikeliydi, ama hepsi şakacıktandı. Planımın işe yaramasından memnun, gülerek kaskımı çıkardım. Mark kazandığımızı ilan ederek benimle yumruk tokuşturdu.

Cole, “Sen, buraya gel!” diye bana doğru öfkeyle bağırdı.

Mark, “Koş Savi!” diye seslendi. “Çok hızlı koş!” Arkamı dönüp koştum ama bu sırada gülüyor olmam bana hiç yardımcı olmuyordu. Botlarım karın içinde daha da derine battı, ama eğitim kulübesine kadar gitmeyi başardım. Omzumun üzerinden bakınca Cole’un birkaç metre geride olduğunu gördüm.

İçeri girince etrafıma baktım ve arka köşede duran eski çizgili kamyonete saklanmaya karar verdim. Eskiden ön camın bulunduğu yerden tırmandım ve arka koltuğa geçtim. Çömeliş bekledim.

Bekledim, bekledim ve bekledim... Belki içeri girmesi gerekti diye düşünmeye başladım. Belki birisi aramıştı ya da Dr. Roberts’ın ona ihtiyacı olmuştu. Saklandığım yerden çıkıp yan camdan emekleyerek çıktım. Tam kamyonetin önüne gelmiştim ki, biri kirişten aşağı atladı, kalçalarımı yakaladı ve beni kaportaya yasladı.

Gülerek bir çığlık attım. “Bana oyun oynamış olabilirsin, ama önemli bir kuralı unuttun.” Pantolonumu açtı ve kalçalarımın hızla çekerek botlarımla beraber çıkardı. “Avını beklemeye her zaman istekli olmalısın.” Ereksiyonunun şiddetini göstermek için pantolonunun fermuarını açtı. “Ve sen, aşkım, benim avımsın.” Parmakları beni

nasil tahrik ettiğini hissetmek için dudaklarıma dokundu. Sadece sesi bile kapaklara sel sularını yollamaya yetiyordu. Tüm düşünceleri bir kenara atıp gevşedim. Parmaklarını çıkarıp içime girerken “Öyle tatlı, ılık ve hazırsın ki!” diye fısıldadı. Sırtım kaportanın üzerinde kavislendi, başım arkaya düştü ve o içimi tamamen doldururken dudaklarım o biçimini aldı. Bir eli tişörtümden içeri sızıp göğsümü avuçladı. “Bundan hoşlansan iyi olur Savannah. Çünkü yeni yerleri daha sık denememiz gerektiğini düşünüyorum.”

“Benim dairemdeki siftah da gayet iyiydi bence.” Mümkün olan tüm açılırları kullanarak kalçalarını döndürdükçe soluk soluğa kalıyordum. İçimin derinliklerinde onu hissetmenin tadını çıkararak gözlerimi kapadım ve dilimi dışarı çıkararak dudaklarımı ıslattım.

“Mmm, doğru.” Daha da sert itmeye başlayınca elleriyle kalçalarımı kavradı. Bağırdım, bu onu daha da alevlendirdi. “Sesinin bana neler yaptığı konusunda hiçbir fikrin yok.” Tutturduğu istikrarlı tempoda devam ettikçe çılgına döndüm, görüşüm bulanıklaştı. “Gözlerinin koyulaşmasıyla daha da azgınlaşman beni öyle sertleştiriyor ki canım yanıyor.” Beni aniden kucaklayıp kaportadan indirirken koluna tırnaklarımı geçirdim.

Hâlâ içimdeyken beni hızlıca bekleme bölgesinden geçirip daha sıcak olan bir ofise götürdü. O deri bir sandalyeye otururken, kucagında ata biner gibi oturan ben, ceketimi çıkardım. Soyunmama yardım etmesiyle çıplak kaldım. Meme uçlarımdan birini ağzına alıp emmeye başladı. Bu sırada diğer eli, ateşli tenimin üzerinde

geziniyordu. Eski konumuma dönebilmek için sallanmaya başladım. Cole arkasına yaslanıp beni arkam ona dönük olacak şekilde çevirdi. “Masayı tut bebeğim.” O oturmaya devam ederken dediğini yaptım. “Çok güzel.” Parmak uçlarını omurgam boyunca gezdirdi. Kalçalarını kaldırıncaya kontrolümü kaybettim. Ayağa kalkıp sandalyeyi öteye savururken, emir verircesine, “Tutun,” dedi.

Temposu tekrar hızlanırken, her itişisi dibime kadar hissediyordum. Parmaklarını omuzlarıma geçirdi ve bir eliyile saçlarımı kavradı.

Daha fazla ne kadar dayanabileceğimi bilmeyerek, “Cole!” diye bağırdım.

“Beni ne kadar uzak tutmak,” tak tak, “istersen iste umurumda değil,” tak tak, “sen hep benimsin.” Tak, tak. “Başkalarıyla flört etmek yok, Savannah. Başka adamları öpmek yok.” Tak, tak. “Bir şeye ihtiyacın varsa bana gel.”

“O bir randevu değildi!” diye bağırdım, anlamasını isteyerek, ama kendimden geçerken düşüncelerim karıştı. Yıldızlar kaydı, sesler kayboldu ve tekrar cennete düştüm. Kendime geldiğimde, Cole tişörtümü başımdan geçirirken masanın üzerinde sırtüstü yatıyordum. Ona yardımcı olmak için takatsız vücudumu kaldırmaya çalıştım.

“Cole.” Giysilerimi kamyonetten almaya giderken onu durdurdum. “O çocukla çıkmıyordum. Bunu bir arkadaşla iyilik olsun diye yaptım.”

Kafası karışmıştı. “Arkadaş mı?” Başımı evet anlamında salladım. “Kim?”

Doğrulup oturdum, ama kemiklerim jöle kıvamınday-

dı. “Söyleyemem, ama önceden aramızda bir şey geçmeyeceğine dair anlaşmıştık, seni temin ederim. Beni öpeceğini bilmiyordum ve öptüğünde de bunun yanlış olduğunu düşündüm. Sadece senin haberin olmadığı için değil, ama öpen sen olmadığın için.”

“Bunu görmek acı vericiydi,” diye mırıldandı.

“Beni sonuna kadar dinlemeden benden ayrılman da acı vericiydi.” Çenemi yukarı kaldırarak karşılık verdim. “Bana ne zaman işler sarpa sarmaya başlarsa tereddütsüz beni terk edeceğini düşündürdü.”

Bana yaklaştı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. “Söylediklerim ve yaptıklarım için özür dilerim. Tek başına o dairede oturman, senden bir şeyler isteyen tüm o adamların arasında o barda çalışman beni korkutuyor, hepsi bu. Paniklediğimin farkındayım, bu da seni daha fazla uzaklaştırdı. Seninle bir gelecek kurmak istiyorum Savannah, ama sen buna hazır olduğun zaman. Geri çekileceğim...” Kaşlarını kaldırdı, “Bir yere kadar, sen bizim için hazır hissettiğinde bana gelmeni bekleyeceğim.” Bakışları eziciydi. “Ama Savannah, bana hazır olduğunu söylediğin zaman, seni bekleyen şeylere de hazırlıklı ol.” Başımı evet anlamında salladım, çünkü sesim çıkmıyordu. Dudaklarıma kenetlenerek sözlerinde ne kadar samimi olduğunu gösterdi.

Eve doğru yürüyüşümüz, botlarımızın gürültüsü dışında sessiz geçti. Sadece bir saat önce onu yenmiş olduğumu hatırlayarak sırttım.

Bana dikkatle bakarak, “Bu sırtıma ne?” diye sordu.

“Sadece bu acemiliğini ne zaman üzerinden atacaksın, onu merak ediyordum.” Ona gülümsedim. “Anlarsın ya... Seni oyuna getirip yendiğim zaman.” Beni yakalamak için ileri atıldı, ama gülerek kaçtım. “Hani benim bir daha oynamamı yasakladığın oyun.” Gülümsemesi şeytani bir hal aldı. “Ah, evet albayım, işte o kadar ileri gittim.” Arka arka yürüyerek arayı açtım.

Şeytani bir gülüşle, “Başın çok büyük belada senin,” dedi. “Bunu ödeyeceksin.”

Kalçalarımı abartılı bir biçimde sallayarak merdivenleri çıktım. Aşağıdan bana bakıp bakmadığını görmek için arkamı döndüm. “İşte plan bu.”

Kapı koluna uzandığımda, Frank ve Ryder dışarı çıktılar.

“Haberler iyi Logan, halası az önce Zack’in yerine geldi,” diye merdivenlerden bağırdı Frank.

Zavallı minik Ryder çok korkmuş görünüyordu. Çocuğun göz hizasına inerek, “Umarım yakında tekrar görüşürüz Ryder,” dedim. “Frank’ten korkma. Biraz korkutucu görünüyor olabilir ama yakın arkadaşındır, yani emin ellerdesin.” Frank’in Cole’a hafifçe gülümsediğini fark ettim. “Halanla güzel bir seyahat dilerim.” Ryder eğilip küçük kollarını boynuma doladı. O dolu dolu olmuş gözleriyle geri çekilirken, şakağına bir öpücük kondurmaktan kendimi alamadım. “Güle güle, Ryder.”

Frank, Ryder’ın elini tutup kamyonete götürürken Cole onları takip etti. O küçük çocuğu korumak isteyen annelik içgüdülerimi hissederek akan birkaç gözyaşımı sildim. İyi

olacağım biliyordum. Yalnız, tüm bunlardan korkacağını ve bunun atlatamayacağı bir şey olduğunu da biliyordum.

Arkamda duran Abigail, “Buraya çocukların gelmesinden nefret ediyorum,” dedi. Başımı evet anlamında salladım. Elini benimkinin üzerine koydu. “Biliyorum canım, berbat bir şey!”

“Öyle.” Seçtiği kelimeler beni güldürdü. “Bu küçük çocuğu sadece altı saattir tanıyorum ama yine de gidişini görmek acı veriyor.”

Akşam yemeği harikaydı ve bu tam da ihtiyacım olan şeydi, Abigail mahsulü bir yemek. Diğer herkes cheesecake yerken Keith ağzını benim kurabiyelerle dolduruyordu. Kısa süre sonra, John ve Paul aşağıda poker masasını kurarlarken, biz oturma odasına çekildik. Ateşin başında en sevdiğim yere geçtiğimde Scoot yanıma geldi, gittiğimden beri ne kadar sıkıldığını anlatabildiğine emin olmak istercesine dramatik bir tonda miyavladı. Telafi etmek için sıkı çalışınca, gözbebekleri zevkten geriye kaydı ve sırtüstü yatıp bacaklarını açtı. *Cidden hiç utanması yoktu.*

Cole

Savannah'nın Scoot'a iyi bir masaj yapışını ve kedinin de onun burada oluşundan nasıl da memnun oluşunu izledim. Herkesin keyfi yerindeydi ve Abigail ile June yatmaya giderken, kaşla göz arasında çocukların çoğu aşağıya, poker oynamaya inmişti.

“Savi,” diye fısıldadım. Başımla merdivenleri işaret ettim. “Gel benimle biraz yürü.”

Savannah ayağa kalkıp, “Nereye?” diye sordu.

“Sadece aşağıya.”

Onu piyanonun başına, rahat hissedeceği bir yere oturttum ve karın yağışını izlemek üzere pencerenin önüne geçtim. Neredeyse her zaman kar yağıyordu. Onunla bu konuşmayı yapmaya isteksiz görünerek bir of çektim. İyi bir gün geçiriyorduk.

“Ryder seni sevmiş görünüyordu.”

“Tatlı bir çocuk.”

“Sen iyi misin peki?”

“Ryder’ın gidişiyle mi ilgili?”

“Hı hım.”

Gözleri yumuşadı. “Çocuğu altı saattir tanıyordum. Başına gelenler üzücü, ama bir bağ kurmadık. Bebeğimizi kaybettiğim için üzgün olacağımdan mı endişelendin?”

Dürüst olmak isteyerek, başımı evet anlamında salladım. “Hı hım, endişelendim.”

“Beni düşündüğün için teşekkürler ama iyiyim.”

Başını evet anlamında sallayarak gülümsedim. Savannah’nın gücünü hafife almayı bırakmam gerekiyordu. Mini bara doğru ilerledim ve Mark’ın hep yaptığı gibi ona bir martini yaparken kendime de bir içki hazırladım. İçkiyi piyanonun üzerine koyup, tuşları açmak için kapağı kaldı-

rırken Savannah'nın yanına süzülüp oturdum. "Bana bir şeyler çalar mısın?"

Savannah içkisine uzanıp büyük bir yudum aldı. Bunu benim için yapıp yapmayacağını merak ediyordum. Elle-riyle dizlerini ovup durması gözümden kaçmadı. Gergindi. "Ne dinlemek istersin?"

Saçlarını yüzünden çektim ve kulağının arkasına bir öpücük kondurmak için eğildim. "Sen ne istersen."

"Arkamda oturabilir misin?" Başını kaldırıp bana bir bakış attı. "Uzun zamandır kimsenin önünde çalmadım."

"Nasıl istersen." İçkimi aldım ve onu profilden inceleyebileceğim şekilde, arkadaki geniş, deri koltuğa gömüldüm. İkimiz adına da mideme bir taş oturdu. Ayak bileklerimden birini dizime yerleştirerek oturdum ve Savannah'nın kalbinin bu parçasına kısa bir bakış atmak için hazırlandım.

Gözlerini kapadı ve, "Anne," diye fısıldadı. Neredeyse annesini orada oturmuş, çalması için onu cesaretlendirirken, onu ne kadar sevdiğini söylerken hayal edebiliyordum. Kollarını uzatıp tuşlara basmadan önce yanaklarını yavaşça belli belirsiz bir gülümseme sardı.

Parmakları tuşlarda dans etmeye başladı, sanki hiç çaba göstermesine gerek kalmıyor gibiydi. Şarkıyı çıkaramadım. Başta değişik gelmişti, ama sonra bir nota hafızamı tetikledi ve hemen The Beatles'tan "Yesterday"i çalmakta olduğunu anladım. Hafif blues karakteri katarak melodiyi biraz değiştiriyordu. Hoşuma gitti, aslında çok beğendim.

Ama asıl kalbimin atışını durduran şey, Savannah'ın sözleri söylemeye başlaması oldu. Sesi hafif ama güçlüydü. Brandy'm boğazımda, oraya takılan düğümde kaldı. İçki mi bırakarak öne eğildim ve kollarımı bacaklarıma yaslayarak bu zehirleyici duyguyu içime çektim. Çok hassas ve etkileyici bir andı.

Kendimi şarkının sözlerine kaptırmış halde gözlerini kaparken bir parmağımı şakağıma koydum. Yan tarafımda duyduğum bir sesle gözlerimi birden açtım. Yavaşça döndüm ve eliyle ağzını kapatan annemi gördüm. Onun da yanakları benimkiler gibi ıslanmıştı. Tam burada, tam şu anda, Savannah bir ilerleme kaydediyordu. Kimseyle paylaşmadığı bir yeteneğini bana emanet ediyordu. Merdivenlerden çıkarak gözden kaybolmadan önce ona bir öpücük yollayan anneme gülümsedim.

Dikkatimi tekrar Savannah'ya vererek müziğe göre salınan vücudunu huşu içinde izledim. Müziği hissetmek için doğduğu belliydi. Böyle çalabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu durum, hâlâ onunla ilgili öğreneceğim ne kadar çok şey olduğunun farkına varmamı sağladı. Bu da bana yeni bir fikir verdi.

Tiz notalarda omuzları yükseliyordu. Gözleri, her bir sözcüğü yürekten hissederek kapanırken, saçları, zarif boynunu açığa çıkaracak şekilde bir yana kayıyordu. Bunun onun deşarj yöntemi ve tutkusu olduğunu görmek kolaydı. Ofislerden bir tanesini onun için bir piyano odasına dönüştürmeyi düşünmek üzere not aldım. Böylece her şeyden kaçıp mahremiyet içinde çalabilirdi.

Şarkı bittiğinde bana dönüp bakmadı. Tuşlara bakarak öylece oturdu. Derin bir nefes alarak boğazımı temizledim ve yanına giderek yaşlı gözlerini gördüm. “Annem benimleydi,” dedi burnunu çekerek, “hapishanede geçirdiğim tüm zaman boyunca. Onu görebiliyor ve bazen de dokunuşunu hissedebiliyordum.” Gözünden bir yaş süzüldü, ama aşağı düşmeden onu yakaladım. Devam etmesini söylememe gerek yoktu. Dr. Roberts’ın kayıtlarında sonunda tüm umudunu kaybettiğinde, nasıl kendini öldürmeye karar verdiğini dinlemiştim. “Şimdi sadece çaldığım zaman benimle birlikte oluyor.” Başını önüne eğince saçları yüzünü perdeledi. “Onunla ilgili anılarımı kaybetmekten korkuyorum.”

“Anıları benimle paylaş, böylece kaybetmezsin.” Çenesini kaldırarak gözlerimdeki samimiyeti göstermek için onunla göz göze geldim. “Çaldığın için teşekkürler Savannah.” Yavaşça eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Çok hoş bir sesin var,” demeden önce dudaklarımın orada bir süre oyalanmasına izin verdim.

“Teşekkür ederim.” İçini çekti, piyanonun kapağını kapadı ve martini’sinden bir yudum aldı.

Kendini daha iyi hissetmesinden başka bir şey istemiyordum, saçlarını kulağının arkasına attım.

Ayağa kalktıktan sonra elimi uzattım. “Benimle yatağa gelir misin?”

Ayağa kalkar ve parmaklarını benimkilere kenetlerken ağzı kulaklarına varıyordu. Onu kendime çektim ve başımı saçlarının arasına gömdüm.

“Sana sarılmaya ihtiyacım var.”

Savannah bana doğru dönerken daha sıkı sarıldı. “Lütfen yap.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ellerini karnımda gezdirirken, “Cole,” diye fısıldadı. “Cole, uyan.”

Yorgun gözlerimi kapalı tutmaya çalışırken onu kendime doğru daha da çekip, “Hımm,” diye mırıldandım. Saat sabaha karşı iki olmalıydı.

Savannah üzerime tırmanırken yatak sallandı. Göğsümü, omuzlarımı, boynumu öpüp kulağımdaya durduğunda saçları her yana dağılmıştı. “Beni domine etmene...” Açılan gözlerim, aç bakışlarla karşılaştı. “İhtiyacım var.” Savannah’ın yüzüne bir heyecan parıltısı yayılırken, dudaklarında kötücül bir gülümseme belirdi. Kolları başının üzerinde, parmaklarının ucundan bir fuların kayıp gitmesine izin verirken dizlerinin üzerinde oturdu. Ah sevgili Tanrım, lütfen bu bir rüya olmasın diye düşündüm!

Onu kalçalarından kavrayarak sırtüstü yana yatırdım. Fuları alıp bileklerini bağladım. “Sert olmamı mı istiyordun bebeğim?” Savannah başını evet anlamında sallarken dudağını ısırdı. “Dün geceki yetmedi mi?” Bacaklarını açarak ne kadar ıslandığını gösterdi. Gözlerimden uzaklaşan gözleri, geçtiği yerleri yakarak giderek artan ereksiyonuma doğru kayd.

“Bana çığlık attır, Cole,” dedi kısık bir sesle. “Beni senden bir izle bırak burada.”

Bırak. Bu söz biraz acıttı.

Ağırlığımı bir koluma verip diğer elimin tersiyle Savi’nin vücudu üzerinde gezinerek, tenini aşağı doğru, damlayan ıslaklığa ulaşana dek okşadım. “Benimle dolusun.” Ona doğru sırttım. “Buna bayılıyorum.”

Savannah bileğindeki bağı çekiştirerek, oraya dokunabilmem için kalçalarını yukarı kaldırdı. Kontrolü bana bırakması, hoşuma gidiyordu. Buna onun kadar benim de ihtiyacım vardı. Parmaklarımı makas şekli vererek içeri soktum.

“Daha fazla,” diye yalvardı Savannah. “Cole, daha fazlasına ihtiyacım var.”

Eğildim ve meme ucunu emerek gerginleştirdim, sonra ucuna nefesimi bıraktım, Savannah’ın soluğu kesildi. Arzuluydu, bu hoşuma gidiyordu, ama aynı zamanda kendinden geçip yere serilmesine neden oluyordu. Şu an onu tahrik etme fikri çekiciydi, ama hayır, ona istediğini verecektim. Açıklığın karşısına gelecek şekilde pozisyonumu değiştirdim ve fazlasıyla nazikçe içeri girdim.

“Cole!” Kalçalarını şilteden kaldırarak neredeyse bağırdı.

Dengemi sağlayıp tüm gücümle asılarak içine girdim.

Rahatlamış bir biçimde tekrar şilteye kendini bırakarak, “Evet!” diye bağırdı.

Bacaklarını yakaladım, omuzlarıma astım ve ayakta durabileyim diye onu yatağın kenarına doğru çektim. Delice bir tempoyla itmeye başlamadan önce olabildiğince derine girebilmek için öne eğildim, neredeyse onu ikiye katladım. Göğüsleri yüzümün etrafında dalgalanıyor ve bu da beni daha da sertleştiriyordu. Savannah’nın bağlı elleri öne kayarak saçlarımda gezindi. Açımı değiştirince beklediğim şeyi aldım, çığlığını. Beni hızlandıran o çığlık. Savannah çok yaklaşmıştı, bu yüzden içinden çıktım ve onu doğrultup duvara yasladım. Saçları vahşi ve seksiydi ve tekrar içine girdiğimde soluk soluğa kaldı ve bağırdı. Onu kendime yasladım ve vücut ağırlığımı kullanarak hızla çarpmaya başladım.

Boynunu ısırırken, “Ah Tanrım, bebeğim, öyle kuvvetli geleceğim ki?” diye gürledim.

İşte bu. Savannah çırpındı, çığlık attı ve beni içinde sıkıştırdı. Başını geriye atarak teslim oldu. Ardından onun içinde mümkün olduğunca derinlere ulaşmış olan ben geldim.

İkimiz de soluk soluğa kalmış, nefeslerimizi kontrol etmeye çalışırken alnımı onun kine yasladım. Bakışları arzu-dan vahşileşmiş bir halden tatmin olmuşa döndü, bu seksi bir bakıştı.

Onu duvardan ayırırken, “Duş?” diye sordum. Başını hayır anlamında sallayınca güldüm.

Bileklerini çözdüm ve terli vücudunu kendiminkiyle sardı ve omzunu öptüm.

Savannah

O çok özlediğim nefis kokunun kaynağını aramak için mutfağa yollandım – Abigail’in tarçınlı halkaları.

“Yok daha neler,” dedi Mark kızarmış ekmeğinden koca bir ısırık alırken, “bakın kim geceyi burada geçirmiş.”

Kendime ılık bir halka ve büyük bir fincan kahve alırken, “Günaydın Mark,” diye mırıldandım.

Sırıttı ve parmaklarındaki kırıntıları silkeledi. “İşte budur!”

“Neden bu denli neşelisin?”

“Çünkü, tatlı Savannah, Cole seni tekrar kazanıyor, tabii biz de.”

Kahvemi yudumlarken gülümsememi saklayamadım. Cole üzerine bir tişört geçirerek mutfakta dolandı. Karına hızlıca, kaçamak bir bakış attım ve beni duvara yaslayıp sanki hayatı buna bağılmış gibi tarlamı sürerken nasıl gerginleştiğini hatırladım.

“Günaydın.” Bana pis pis sıırıttı, sonra yüzümü elleriyle kavrayıp beni öptü.

“Ooooo,” Mark arkamızdan işaret etti. “Hey, Keith, bana bir yirmilik borçlusun!”

Mutfağa gelen Keith, “Ne?” diye mırıldandı. “Aa, haydi ama!” Küfretti. “Hakikatten, Sevgililer Günü’ne kadar bekleyemez miydiniz çocuklar?”

“Öde bakalım, dostum.” Mark’ın ona doğru uzattığı eline, Keith bir yirmilik sıkıştırdı.

“Bizim hakkımızda iddiaya mı girdiniz?” Burayı ne kadar özlediğini fark ederek güldüm.

Mark tezgâhın üzerine zıplayıp bir elmayı ısırdı. Bu çocuk durmadan yiyordu, durum şaşırtıcıydı. “Hı hım, ne zaman tekrar bir araya geleceğinize dair.” Yirmiliği parmaklarının arasında hışırdattı.

Keith odadan çıkarken, “O parayı geri alacağım,” dedi.

Mark, “Ne yaparsan yap, dostum!” diye bağırdı, sonra tekrar bize baktı. “Neyse, ben çıkıyorum. Sonra görüşürüz Savi.”

Jake sifondan bira doldururken, “Mutlu görünüyorsun,” dedi. Vardiyamız hızlı geçiyordu. Öyle yoğunдук ki, durup düşünecek bir ânımız bile yoktu. Saat on birdi ve ortalık anca şimdi normal bir ses tonuyla konuşabileceğimiz kadar sakinleşmişti. “Bunun seksi bir askerle ilgisi var mı?”

“Olabilir.” Kalçasına kalçamla vurarak onu öteye ittim. “Peki, Graham?”

“Ah, her şey iyi gidiyor.” Göz kırptı. “Pis bir sürtük.”

Güldüm, ama omzumun üzerinden birine doğru bakıp yüzünün aydınlandığını görünce durdum. Dönüp bakınca, kalabalığın arasından kendine yol açmaya çalışan Cole’u gördüm.

Evden ayrıldığımdan beri dört gün geçmişti. Bir kızın kulağına bir şeyler fısıldadı. Kız bana baktı, peki der gibi başını salladı ve ayağa kalkıp yerini ona verdi. Cole ceke-tini çıkarıp sandalyenin arkasına astı ve gömleğinin birkaç düğmesini açtı. Zavallı adam, gömleklerden nefret ederdi. Rahatsızlığını hissettim. Aslında tam bir asker pantolonu ve tişört insanıydı.

Müşterimle işimi bitirdim ve ona yaklaştım. “Zack’in yerine hoş geldiniz,” diye takıldım. “Bu akşam size ne verebilirim?”

Sırıttı. “Brandy, sek olsun.”

Başımınla onayladım ve yanındaki adama baktım. “Ya siz?”

“Hımmmm...” menüye baktı, “Fat Tire.”

Jake benim için birayı getirirken, Cole’un içkisini önüne koydum. “Buralardan mısın?” Bana seksi gülümsemelerinden birini bahşeden Cole ile oynuyordum.

“Öyle de denebilir.” İçkisinden bir yudum aldı. “Bu gece için başka planın var mı?”

Yanındaki adam kıs kıs güldü. “İyi şanslar dostum. Kimse onunla yatamadı. İnan bana, arkadaşım defalarca denedi.”

Cole beni şaşırtarak ciddi ciddi güldü, “Bunu duyduğum iyi oldu.” Brandy’sinden bir yudum daha aldı. “Biri-lerini öldürmek zorunda kalmak istemem.”

Cole’un şaka yapmadığını bilerek elimdeki bezi kafasına fırlattım. Bezi yakalayıp iki ucundan tuttu. “Bu bana geçen haftayı hatırlattı.”

Sırıttım ve başımı evet anlamında salladım. Çok şakacı bir mod’daydı ve beni eğlendiriyordu. Tişörtümü çekiştirip başımla onu işaret ederek, “Nerelerdeydin?” diye sordum.

İçkisini bitirerek, “Toplantıda,” diye cevap verdi. Yeni bir içki hazırlamak için eğildim, başımı kaldırdığımda, az daha şişeyi elimden düşürecektim.

Parmağıyla beni işaret ederek, “Sen!” diye çılgılık attı kadın. “Seni öldüreceğim!”

“Ne?” bana saldıran bu delinin hızına yetişmeye çalışırken nefesim kesildi. “Sen neden bahsediyorsun?”

Bir tuzluk alıp bana doğru fırlattı. Çekilmeyi başardım ve tuzluk yanımdan uçarak geçti. Cole ayağa kalkmış, elini kadına doğru kaldırmıştı.

“Masummuş gibi davranma, seni orospu.” Cole’a baktı. “Fahişen apartman numaramı Don’a vermiş, adam kapıma kadar gelip elime bir tomar para tutuşturdu ve onunla düzüşmemi istedi.”

Cole'un yanına geçti. "Christina, adresini Don'a hiç vermedim! Senin nerede oturduğunu bilmiyorum bile."

Jake kahkahalara boğuldu. "Her müşterimizle düzüştüğün için, belki adam senin adresini biliyordur Chris."

"Sikerim seni Jake."

"Hayır, teşekkürler," diye kıkırdadı Jake.

Aniden tekrar bana saldırdı, ama Cole yolunu kesti. Kollarını kavradı ve kavramanın verdiği acıyla bağırana dek bekledi. "Savannah'ya bir kez dokun, kapına boktan bir sevişmeden daha fazlasını yapmak isteyen birilerinin gelmesini sağlarım, Christina. Ailemi rahat bırak. Bu sana tek uyarım."

Onu ileri iterek bıraktığında Christina hâlâ öfkeden kabarıyordu. Ayağımın dibine tükürdü ve sonra Zack aniden belirip onu dışarı attı.

Cole benim göz hizama kadar eğildi. "İyi misin?"

"Hı hım." Utanmamam gerektiği halde, utanmış bir biçimde içeride kalan birkaç kişiye baktım. Asıl aptal gibi görünen Christina'ydı. "Beni evime bırakabilir misin?"

"Elbette." Cole, Jake'ten çantamı alıp onu da bırakmayı teklif etti, ama Graham'la planları vardı.

Cole arabayı park etti ve benimle apartmana kadar yürüdü, ama girişte durdu. "Kalamam bebeğim, sabah erkenden bir toplantım var." Hayal kırıklığının beni kötü çarptığını hissettim ama bu hissi bir kenara ittim. Burada kasabada yaşamak benim seçimimdi. "Hey," saçımı yüzümünden kaldırdı, "iyi misin?"

“Hı hım, iyiyim.”

Eğilip dudaklarıma değmeden hemen önce durdu.
“Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum Cole.” Dönüp gitmeden önce bana uzun bir öpücük verdi.

Kızarmış patatesimi ranch sosu batırıp döndürdükten sonra ağzıma atarken gözlerim karardı. Jake dakikada bir mil hızla Graham ve aralarında geçenlerle ilgili konuşuyordu. Jake’i seviyordum, ama konu seks hayatına geldiğinde filtresi yoktu.

“Hey, burger’ini sevmedin mi?” Çatalıyla benim dokunmadığım jambonlu cheeseburger’imi işaret etti. Keyifsiz hissederek omuzlarımı silktim. Galiba sadece biraz yorgundum. Cole kişisel bazı meselelerle uğraşmak için dört günlüğüne Washington’a uçmuştu, bu yüzden uymak yine biraz zorlaşmıştı. “Yine korkudan ödümü patlatmayacaksın, değil mi?”

Kalan kızarmış patateslerimi ona doğru ittim. “Eşeksin sen.” Tabagımı oradan geçen bir garsona verdim ve barın arkasına geçip önlüğümü belime bağladım. “Galiba sadece yorgunum...”

Bir adam, ellerini ağzının iki yanına siper edip bağırarak şevkle içeri girdi. “İşte buradayım, tatlım!” Adamı açık açık

süzen Jake'e baktım. *Utanmaz*. Graham arka taraftan çıkıp geldi.

"Yok artık!" Tepsisini bara çalıp adama doğru ilerledi.

Adam, "Seni ziyarete geleceğimi söylemiştim. Haydi, dön," diye emrederek Graham'ı kendi ekseninde seksi bir biçimde döndürdü. "Kahretsin, popon bu kotun içinde harika görünüyor." Jake'in ayağa kalktığını gördüm, ama yanlarına gitmedi. Bunu fark eden adam, başıyla Jake'i işaret etti. "Ooo, şuraya bak, bu mu?.."

Yüzü kızaran Graham gözlerini devirdi. "Uslu ol," diye uyardı.

Adam Jake'e doğru ağgözlü bir ifadeyle baktı. "Bu örümceğe sineği bırak uçuşsun demek gibi bir şey, canım."

Sessizce telefonla konuşan çok hoş bir sarışın, adamın arkasından geçip içeri girdi. "Endişelenme, ben iyiyim. Tamam, seni sonra ararım. Evet, söz. Seni seviyorum."

Graham adamın kolunu kavradı ve bize doğru sürükledi. "Jake, bu benim kuzenim, Pete Jones. Los Angeles'tan geldi."

Jake'in yüzü aydınlandı ve tokalaşmak için elini uzattı. "Tanıştığımıza sevindim. Bu da arkadaşım Savi."

"Ooo, biri beni tokatlasın, Graham, burada birkaç fıstık varmış." Kız telefonunu kaldırırken gülümsedi ve Pete'in yanına geldi. "Bu minik sevgili de benim en iyi arkadaşım Emily." Dramatik bir şekilde elini salladı. "Jigolosunu onu buraya getirmeme ikna edene kadar nasıl bir cehennem azabı çektim inanamazsınız."

“Pete.” Kız elini bana doğru uzatırken başıyla selamlandı. “Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum.”

Artık Jake’in, Graham’ın gizli bir erkek arkadaşı olmadığını öğrenip rahatlamış olduğunu görerek kıza, “Sana bir içki vereyim mi?” diye sordum.

“Bana üç zeytinli dirty martini lütfen.” Emily bar taburesine otururken tekrar telefonunu kontrol etti. “Teatral arkadaşım da votka cranberry alacak.”

İçkilerini hazırlarken güldüm. Bu Pete’te başka bir şey vardı, el hareketleri bile abartılıydı. Emily telefonuna bakıp gülümsedi. Bu bakışı biliyordum. Yaramazlık dolu mesajlaşmaların bakışıydı, tam da buydu. “Siz çocuklar burada ne yapıyorsunuz? Tatil mi? Kayak mı?”

Kız içkisinden büyük bir yudum aldı. “Evet, öyle bir şeyler.” Kendine benden çok kendisi güldü. “Son birkaç ayım zor geçti ve biraz uzaklaşmak istedim. Pete’in buraya, Graham’ı görmeye geldiğini duyunca, bu fikrin kulağa mükemmel geldiğini düşündüm. Dağlar çok sakın olabilir diye düşündüm ve benim şehirden uzaklaşmaya gerçekten ihtiyacım vardı.”

Demek istediğini anlayarak başımla onayladım. “Anlıyorum.”

Telefonu çaldı. “Özür dilerim.” Telefonun sesini kıstı. “Erkek arkadaşım biraz fazla korumacı.”

Jake’in arkamda güldüğünü duydum. “Emily ve senin çok ortak noktanız olduğunu düşünüyorum Savi.”

Emily bir kürdanla oynarken, “Buralı mısın? Biraz aksanlı konuşuyorsun,” diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım. “New York’ta doğup büyüdüm. Burada bir yıldan az bir süredir yaşıyorum.”

“Bu büyük bir değişim. Özlüyor musun?”

Özlüyor muydum?

“Dürüst olmak gerekirse, hayır. Bence ben dağlar için yaratılmışım. Sadece buraya gelmem için büyük bir şeyler gerekiyordu.”

“Bir adam mı?” Sırıttı.

Kalçamı tezgâha yasladım. “Evet, öyle bir şeyler.”

“Adam asker,” diye Jake lafa karıştı.

“Ooo,” Emily’nin göz bebekleri büyüdü, “üniformalı erkeklere bayılırım.”

Su bardağımı onun bardağıyla tokuşturdum. “Evet, öyle.”

Pete ve Emily neredeyse gece boyunca mekânda takıldılar, bu sırada ben gece ilerledikçe daha da kötü hissetmeye başladım. Bir çöp tenekesine kusmak için dolap odasına kendimi zor attım.

Zack yanıma koşarak, “Ah, tatlım, iyi misin?” diye sordu. Bir mendil çıkardı ve elemanlardan birine bana su getirmesi için seslendi. “Grip misin? Bu aralar salgın.”

Tekrar kusacağımı hissederken, “Emin değilim,” diye boğuk bir sesle cevap verdim.

Zack sıraya oturmama yardım etti. “Anahtarlarımı almaya gidiyorum. Seni eve bırakacağım.”

“Hayır.” Başımı hayır anlamında salladım. “Ben iyiyim, gerçekten.”

Zack dolabımı açtı ve eşyalarımı topladı. “Eğer hastaysan tatlım, burada kalmanı istemiyorum.”

İssız daireme dönme fikri, kendimi daha da kötü hissettiriyordu. “Beni Sue’lara götürebilir misin sence?”

Beni sarıp sarmalayıp arabaya yerleştirdi ve Sue’lara doğru yola çıktık.

Buzlu yürüme yolunda güçlüklerle ilerlerken Zack’e tutundum. Öylesine yorgundum ki, tek istediğim uyuyabileceğim rahat bir atmosferde olmaktı. Endişeli görünen Sue bizi kapıda karşıladı.

Beni içeri alan ve getirdiği için Zack’a teşekkür eden Sue, “Gel buraya tatlım,” diye fısıldadı. “Aç mısın?” Başımı hayır anlamında salladım. “Son derece solgun görünüyorsun. Biraz çaya ne dersin?”

Beni ateşin karşısındaki kanepeye oturtup ayakkabılarımı çıkarırken, “Olur,” diye fısıldadım. Omuzlarımı bir battaniyeyle sararken, kanepede boylu boyunca yatabilmem için arkama yaslanmama yardım etti.

Sadece birkaç saat içinde kötü hissetmekten boktan hissetmeye nasıl geçiş yaptığımı düşünürken ateşi izledim. Aklıma York ve zehirlenme olayı geldi. Bu düşünce ile midem bulandı.

“Al bakalım.” Sue bana bir fincan papatya çayı verdi ve karşımdaki koltuğa geçti. “Buraya geldiğin için teşekkürler.” Akmaya çalışan sinir bozucu bir gözyaşı damlasına hâkim oldu. “Benim için bu çok şey ifade ediyor.”

Hâlâ ateşe bakarken, “Bana onu hatırlatıyorsun,” diye mırıldandım. “Annem, o sımsıcak bir battaniye gibiydi. O etrafta olduğu zaman, konforu ve sıcaklığıyla sarmalandığını hissederdin.” Ateşi yansıtan parlak gözlerine bakmak için döndüm. “Geçmişimden ne kadar nefret etsem de, beni sizlere getirdi. Bu yüzden inanılmaz şanslı hissediyorum.” Bana gülümsedi, ama titreyen çenesi, uzak tutmaya çalıştığı hislerini ele veriyordu. “Mımmm, Sue?”

“Evet?”

Ağzımı tutarak en yakın banyoya doğru fırladım.

Cole

Barın içinde her masaya göz atıp onu arayarak bir baştan diğer başa yürüdüm. Belki de moladaydı. Jake’e kendisinin ve yanındaki arkadaşının önceki gece Chaps’te nasıl karaoke yaptığıyla ilgili bir hikâye anlatan adamın yanına oturdum. Kız minyondu ama çetin cevize benziyordu ve hikâyeyi bir performansmışçasına anlatan arkadaşını kontrol altında tutuyordu.

Jake’e el sallamadan önce, adam nefeslenene kadar bekledim.

“Aa, selam Cole.” Jake bir içki isteyip istemediğini anlamak için elinde tutup kaldırdığı bir bardakla bana yaklaştı. “Savi seni aradı mı?”

“Hayır,” etrafıma bakındım, “neden?”

Yanımdaki adam, “Bak, aşkım, adam resmen seks sembolü,” diye yüksek sesle fısıldadı. “Los Angeles’ı siktir et. Ben burada kalıyorum vallahi.” Jake’e doğru eğildi. “Tüm fıstıkların yaşadığı yer burası mı?”

“Hiç utanman yok!” Kız adamın koluna vurdu. “Özür dilerim, ona kulak asma. O yirmi üç yaşındaki bir bedene hapsolmuş on beş yaşındaki bir sapık.”

Jake adamın yorumunu görmezden gelerek başını olumsuzca salladı. “Savi kendini hasta hissedince eve gitti, galiba grip olmuş. Zack onu annenle babanın yanına götürdü. Sanırım evine gitmek istemedi.”

Telefonumu çıkarıp annemi ararken, “Orası onun evi değil,” diye mırıldandım.

“Selam tatlım,” diye fısıldadı annem, “O uykuya dalar dalmaz seni arayacaktım.”

Bardan çıkarken Jake’e el salladım. “Zack’in yerindeyim. Geleceğim. Sadece grip, değil mi?” Aniden düşüncelerim geçmişe ve York’a kaydı.

“Galiba. Sadece üşütmüş ve midesini bozmuş. Birkaç kez kötüleşti. Bulaşıcı olabilir tatlım, emin misin?”

“Arabadayım.”

“Tamam,” annemin gülümsediğini hissedebiliyordum, “dikkatli sür.”

Eve vardığımda annem mutfakta tavuk çorbasını karıştırıyordu. Onu yanağından öptüm ve tepsideki yuvarlak ekmeklerden bir tane aşırıma çalıştım.

Annem başıyla işaret etti. “Kanepede.”

Eğilip gözlerimi kocaman bir battaniyenin altında büzüşmüş küçük vücuduna, solgun yüzünü çevreleyen saçlarına ve başının altında kavuşturduğu ellerine diktim. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadındı ve benimdi, yani neredeyse... Alnını öpmek üzere eğildim.

Gözlerini açmadan, “Cole?” diye fısıldadı.

“Evet, bebeğim, buradayım. Biraz dinlen.” Dakikalar içerisinde tekrar kendinden geçti.

Sue kapı eşiğinden, “Aç mısın?” diye sordu.

“Evet.” Onu mutfığa doğru takip ettim ve meşe masaya oturdum. Sue önüme bir kâse sıcak çorba ve ev yapımı yuvarlak ekmeklerle dolu bir sepet koydu. Yüzündeki sırıtmayı belli etmemeye çalışarak masada karşıma oturdu. Heyecanını saklama konusunda berbattı. Ekmeğine tereyağı sürerken, “Çıkar baklayı, anne,” dedim.

“Birine ihtiyaç duyduğunda buraya geldi.” Parmakları çay poşetini kupaya daldırıp daldırıp çıkarıyordu.

“Evet,” diye cevap verdim, “geldi.”

“Annesini hatırlattığımı söyledi,” yüzü ışıldadı, bunun ne kadar anlamlı olduğunu görebiliyordum. Annem hep bir kız çocuk istemişti. Annem ve babam denemişler, ama annem tekrar hamile kalamamıştı. Bu yüzden Savan-

nah'nın Sue'yu böyle görmesi onun için dünyalara bedeldi. "Bu yüzden..." Boğazını temizledi.

Dudaklarıma yayılmaya çalışan gülümsemeyi zapt etmeye çalışırken merakla başımı salladım. "Bu yüzden ne?"

"Of, Cole!" Koluma vurdu. "Ne zaman ona evlenme teklif edeceksin?"

Ağzımı silerken geriye yaslandım. "Bana kalsaydı, uzun zaman önce karım olmuştum." Annemin eli o ânın heyecanına kapılarak göğsüne gitti. "Ama onu hazır olmadığı bir şeye zorlamayacağım. Onunla evleneceğimin gayet farkında. Bana hazır olduğu zaman haber vermesini söyledim, o zaman teklif edeceğim."

"Ah, tatlım." Elini alnına vurup, biraz güldü. "Romanizm bunun neresinde?"

"Anne, ona teklif edip de kendime hayır dedirtmeyeceğim." Ada tipi mutfak masasından karabiberi almak için ayağa kalktım.

"Hayır demeyecektir."

"Diyebilir." İçimi çektim. "O reddedilişe dayanabilir miyim bilmiyorum."

Annem yanıma gelip iki elini birden omuzlarıma koydu. "O kız hasta olduğu için evimize geldi, bir aile arıyordu. Senin burada olmadığını biliyordu, Cole, ama yine de geldi. Sana öyle bir bakıyor ki, seni dünyadaki her şeyden çok sevdiği açık." Nefeslenmek için durakladı. "Gittiğini düşündüğü zaman o kadının tamamen harap olduğunu gördüm. Sen onun dünyasısın, öyleyse onun ol. Sana gel-

mesini bekleme. O hazır, sadece korkuyor. Bu yüzden,” sırtarak geriye doğru bir adım attı, “romantik bir şeyler planla ve teklif et.”

Belki.

“Evet, anne, seni anlıyorum.”

“İyi.” Eğildi ve yanağımdan öptü. “Seni seviyorum, bal ayısı.”

Savannah zayıf bir sesle, “Pardon,” dediğinde, ikisi birden dönüp onu bitkin bir şekilde kapı eşiğine yığılmış halde gördüler. Yanına gidip elimi alnına koydum. Ateşi yoktu. “Biraz su alabilir miyim, Sue?” Başını kaldırıp bana baktı. “İyi.” Bana gülümsemeye çalıştı, ama kendini berbat hissettiğini görebiliyordum. “Zack grip salgını olduğunu söyledi.”

“Al, tatlım.” Sue ona bir bardak su verdi. “Bir şeyler yemeyi denemek ister misin?”

Eli midesine gitti. “Hayır, sadece tekrar uykuya dalmak istiyorum.”

Kolumu beline sardım. “Seni dairene götürmemi ister misin?”

“Hayır,” başını hayır anlamında sallarken, içten içe gülümsememe neden oldu. “Arabayla seyahati kaldırabileceğimi sanmıyorum.” Anneme döndü. “Burada kalmamın mahsuru var mı?”

“Ben planın zaten bu olduğunu sanıyordum.” Yüzü ışıldadı.

“Hadi gel, yatağa gidelim.” Birlikte merdivenlerden yukarı çıkıp eski odasına giderken bana sokuldu. Başını yastığa koyar koymaz gözlerini kapadı. Kotunu çıkardım ve yanına kıvrılıp onu sarmaladım. Bağımlılık yaratan kokusunu içine çekerken, sonsuza dek benim kadınıym olduğu fikriyle uyuyakaldım.

Savannah

Daha önce içmiş olduğum az miktarda suyu kusarken sessiz olmaya çalıştım. Midem tamamen boşalınca biraz daha iyi hissederek, sifonu çektim, yüzümü yıkadım ve dişimi fırçaladım. Cole ve Daniel’ı mutfakta kahvelerini yudumlarken buldum. Sue, şaşırtıcı bir biçimde oldukça iyi kokan krepler hazırlıyordu.

“Hey.” Cole fırlayıp benim için bir sandalye çekti. Oturdum ve başımı öptüğünü hissettim. Bana karşı böyle şefkatli olmasını seviyordum. Sıcaklığını arayarak ona yaslandım. İyi hissettirdi. “Miden nasıl?”

Midemi hissetmeye çalışarak, “Henüz tam emin değilim,” diye mırıldandım. Tanrım, Sue’nun krepleri güzel kokuyordu.

Cole onlara baktığımı gördü ve bir tabağa iki tane istifledi. “Ye, daha iyi hissetmeni sağlar.”

Dilime değdikleri anda, duramadım. Şurubun gelmesini bile bekleyemedim. Yumuşacık beyaz topak boğazım-

dan aşağı kaydı ve boşlukta yankı yaparak mideme indi. Aman Tanrım, öyle açtım ki! Düşünmedim, sadece çiğnedim. Cole kıkırdayarak, hiç zaman kaybetmeden tabağını tekrar tekrar doldurdu. Başımı evet anlamında sallayarak teşekkür ettim ve doymuş hissedene kadar iki taneyi daha silip süpürdüm.

Daniel gazetenin spor sayfasını bir kenara koyarken, “İçgüdülerim midenin daha iyi olduğunu söylüyor?” diye takıldı. Birkaç yudum portakal suyu içtim ve enerjimi geri geldiğini hissettim.

“Tahminimce...” Bir şey dikkatimi çekince durdum. Gazetenin eğlence bölümünün bir kısmı düştü ve en sevdiğim aktörlerden Tim Roth yeni bir role hazırlanıyordu. Roth. Roth. Yine o rahatsız edici duyguyu hissettim.

Cole elini kalçama koydu. “Ne?”

Bulduğum izi kaybetmemeye çalışırken, başım dönüyordu. “Roth adında birini tanıyor musun?”

Kafası karışmış görünüyordu. “Tanıdığım tek Roth, Yeşil Kamp’taki eğitimden.”

Doğru iz üzerinde, hafızamda iki adım ileri gittim. “Hımm, onunla tanışmış mıydım?”

Nereye varacağımı biraz merak eden Daniel bize doğru eğildi. “Evet, dışarıda, kamp ateşinin orada. Gözetimim altındaki acemi erlerden biriydi, hatırlasana, elli dokuz numara,” dedi Cole babasına bakarak.

Bulmacanın tüm parçaları yerine oturmaya başlamıştı. “Ev için alınan bir acemi er, değil mi? Eve gelip çalışacaktı?”

“Evet.” Hem o hem de Daniel bir şey bulduğumu düşünerek aynı anda cevap verdi.

İşte buydu, kafamda bir ampul yanmıştı. Kahrolası hafızam zirvedeydi ve bulmaca tamamlanmıştı. “Haydi oradan!” Cole devam etmem için teşvik ederek kalçamı sıktı. “Sen ve o sarışın kadının birlikte resimlerinizi gördüğümü anlatmıştım, hatırlıyor musun?” Geri çekildi, ama uzanıp yanağını avucuma aldım. “Bu anıyı zalimlik olsun diye kaşıyorum.” Daniel’e döndüm. “Amerikalı’nın evindeyken, Cole’un sandığım kişi olmadığını kanıtlamak için bana bazı fotoğraflar göstermişti. Cole ile bir muhbirin fotoğraflarını gösterdi. Varmak istediğim nokta, Amerikalı Cole’un adamlarından birini bu resmi çekmesi için tuttuğunu söylemişti. Yani, aslında bir sürü resmi...” Cole’un omuzlarının seğirdiğini hissettim.

Cole, “Sence Roth muydu?” diye sorarak dikkatimi tekrar kendisi üzerine çekti.

“Evet, ben yarı baygınken ismini söylediğini duydum. Altmıştan bir eksik,” diye mırıldanırken inanmadım. “Amerikalı kim olduğunu tahmin etmemi sağlamaya çalıştı. Altmıştan bir eksik, dedi. Bir de evin konumunu öğrenebilmek için düzgün davranması gerektiğini ifade etmişti.” Cole’un gözleri aniden babasımınkilerle kesişti.

“Sanırım birkaç telefon görüşmesi yapmalıyız, oğlum.” Daniel’in sesi sakın ama öfkeliydi.

“Savi,” Cole eğilerek bana daha da yaklaşıp saçlarımı omuzlarımdan arkaya attı, “daha iyi hissediyor musun?” Lafı nereye vardiacağını bilerek, başımı evet anlamında salladım. “Öyleyse gitmeliyim. Seni sonra ararım.”

“Tamam.” Eğilip beni öptü, sonra o ve Daniel, beni, Sue’yu ve bir yığın krepî arkalarında bırakarak gözden kayboldular.

ALTINCI BÖLÜM

Cole: İşte misin?

Savi: Evet, sakın.

Cole: Nasıl hissediyorsun?

Savi: Yorgun.

Uzun bir sessizlik oldu.

Savi: İyiyim. Roth'la hesaplaştın mı?

Cevap yoktu.

Savi: Cole?

Cole: Benimle çıkar mısın?

Ha? Bu da nereden çıkmıştı şimdi.

Savi: Elbette.

Cole: Seni hiç dışarıya çıkarmadım. Ama istiyorum. Yarın, beşte hazır ol.

Yüzümdeki sırıtmayı gizleyemedim. Aniden izin günüm konusunda çok heyecanlı hissetmeye başlamıştım. Az pişmiş bifteğime gömüldüm, her ısırdıktan keyif alırken dudaklarımı yalıyordum. Nefis.

Ben yerken Jake, omzumun üzerinden mesajlarımı okuyarak, “Ne giyeceksin?” diye sordu.

“Jake!” Kaşlarımı çattım, ama hemen ardından gülünce pek etkili olmuyordu. Kendimi tutamadım. Öyle mutlu hissediyordum ki. Telefonumu kaptı ve barın diğer tarafına koşup deli gibi mesaj yazmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” Çatalımı bırakıp arkasından koştum ama çok hızlıydı.

Parmaklarını tuşlardan kaldırırken sırıtıyordu. Neredeyse anında, bir mesaj geldiğine dair sinyal duyuldu. Jake oflayarak telefonu geri verdi.

Baktım ve güldüm.

Savi: Külot giymek isteğe bağlı, değil mi? Sen giymezen ben de giymem.

Cole: Selam Jake.

Tabağıma dönmek üzere mutfığa geçerken, omzumun üzerinden, “Giymeyeceğimi zaten biliyor,” dedim.

Savi: Seni bu akşam göreceğim miyim?

Sınırı bir adım aşınca, duvara çarpmışa döndüm. Dönüp lezzetli bifteğimi doğruca çöp kutusuna kustum.

Zack başını bir fritözün arkasından uzatıp, “Hâlâ daha iyi hissetmiyor musun?” diye sordu. Aşçılardan biri hasta olduğu için normalde bembeyaz duran önlüğü baştan aşağı kirlenmişti. Meşguldü –yüzünden anlayabiliyordum– ve stresliydi. Zack’in yeri çok yoğun bir restorandı. “Savannah, son dört gündür kusuyorsun. Bunun sadece grip olduğuna emin misin?”

Yedek bir mendille ağızımı sildim. Başım biraz dönüyordu ama ayakta durup ona gülümsedim. “Griptim, ama şimdi atlattım. Aslında çok daha iyi hissediyorum, ama süpermarketten suşi yedim ve pek başarılı değildi.” Elbette Zack’in yerindeki biftekten olduğunu itiraf edecek değildim. O kahrolası suşiyi düşünerek yüzünü ekşitti. Daha önce onun da bu yüzden hastalandığını biliyordum. “Sistemimden bir çıksın da, iyi olacağım,” diye onu ikna ettim.

“Eve git, tatlım, ve daha iyi olmadan da geri gelme.” Tartışmaya başladım, ama elini kaldırdı. “Böyle sadece güçten düşüp kendini daha kötü hale getireceksin. Cole ile yaptığım anlaşmalardan biri sana göz kulak olmaktı ve hasta hasta çalıştığını bilse...”

“Tamam.” Sadece kokudan uzaklaşmak isteyerek, midemi tuttum. “Gideceğim.”

Jake’e gideceğimi haber verdim. “Hâlâ hasta olduğunu bilmiyordum.” Paltomu omuzlarıma geçirdim, Abigail’in bana ördüğü pembe bereyi taktım ve kendimi tükenmiş hissederek tezgâha yaslandım.

Hâlâ ikide bir tekrarlanan gripten çektiğimi söylemek için, “Sanırım suşiyi zamansız yedim,” diye yalan söyledim.

Jack bana bahşişlerimi verirken komik bir ses çıkardı. “Eve bir şeyler getirmemi istersen haber ver.”

Uzanıp ona sarıldım. “Teşekkürler.”

Geceye çıktığımda, ayaz, terli yüzüme iyi geldi. Mide bulantısı geçiyordu, ama tamamen tükenmiştim. Midem düzensiz yemek yemekten tahterevalliye binmiş gibiydi. Ayaklarım hareket ediyordu ama aklım yastığımı düşünüyordu. Cebim titreşti ve beni düşümün sersemliğinden çıkardı. Eldivenimi çıkarıp telefonu açtım.

Numaraya bile bakmadan, “Alo?” dedim.

“Hey. Bebeğim, sadece sana bir mesaj bırakacaktım.” Cole’un sesi beni sarıp ânında ısıttı. Kırmızı ve pembe vitrin süsleri olan bir oyuncak mağazasının penceresinden içeri bakmak için durdum.

“Hey, bu akşam neredesin?”

Sandalyesinde kıpırdandığını duydum. “Sadece birkaç işi toparlıyorum. Uzun bir gün oldu.” Duraksadı. “Sertleştim.”

Adımlarım tüm yorgunluğumun püf diye uçup gitmesine yol açan bir sırtımayla durdu. “Ooo, sahi mi?”

“Evet.” Sesi kalın ve arzu doluydu. “İş tişörtü denen o küçük paçavrayı düşünüyorum da. Yumuşak tenin o renkle nasıl tezat oluşturuyor. Göğüslerin nasıl da yakasından taşıyor, dilimin üzerlerinde boydan boya dolanması için yalvarıyor. O tişörtten nefret ediyorum.”

“Hayır, etmiyorsun.” Vitrin camında, üzerine oyuncak

bir ayı oturtulmuş treni parmağımla takip ederken biraz güldüm.

“Hımm,” diye kıkırdadı, “keşke burada olsaydın. Ofisi-
min kapısı ne zaman açılrsa, bir anlığına gelen sensin diye
umuyorum, ama sen değilsin. Bundan nefret ediyorum.”
Soğuk, tuğla duvara yaslanırken elim aşağı düştü ve ben de
onun yanımda olmasını istedim.

“Bazen...” diye fısıldadım, ona evi terk etmenin bir
hata olduğunu düşündüğümü söylemek istedim, ne kadar
kendimi bulmaya ihtiyaç duymuş olsam da, bazen onun
duvarlarının içindeki konfora dönmek istiyordum. Her
şeyi kokusuna kadar özliyordum. Yeşil ışıktaki duran bir
arabaya korna çalındı.

“Neredesin?” Sesi o boğuk kısıklığını kaybetti.

Üzerime tekrar yayılan yorgunlukla başımı kaşıdım.
“Eve yürüyorum.”

“Neden? Yalnız mı? Neden bu saatte?”

“Bir şeyim yok.” İç geçirip duvarı iterek, eve kadarki
kısa yolu yürümeye başladım. “Zack aşırı tepki gösterdi.
Kötü bir şey yedim ve kendimi hasta hissettim, o yüzden
beni eve yolladı...”

“Yani yalnızsın?” Bir kapının kapandığını duydum ve
sese konsantre olmak için gözlerimi kısıarak, telefonu ku-
lağımdan uzaklaştırdım. “Bana on dakika ver. Hemen ora-
da olacağım.”

Bir yaya geçidinde durdum. “Sen arabana binene kadar,
Cole, ben eve yürümüş olurum. Evi şu an görebiliyorum.”

“Beni araman gerekirdi, Savi.” Sesi kısıktı.

Esnedim ve gözlerim doldu. “Cole, benim için endişelenmeyi bırakman gerekiyor. İster inan ister inanma, yirmi altı yıl boyunca kendi başıma hayatta kaldım.”

Buzun tıktırtısını ve ardından yavaşça bir sıvının şişeden döküldüğünü duydum, şüphesiz brandy idi. “Özür dilerim,” diye mırıldandı. “Gayet birkaç blokluk mesafeyi yürüyebilecek kapasitede olduğunu biliyorum. Ama senin için endişelenmeyi asla bırakmayacağım, bebeğim. Seni bir daha olmasına izin veremeyecek kadar çok kez kaybettim. Şu an neredesin?”

Sessizce kıkırdadım. “Gerçekten mi?” Merdivenlere baktım. “Dünyanın en yavaş asansörünü bekliyorum, çünkü kahretsin ki, beş kat merdiveni çıkamayacak kadar yorgunum.”

“Gelmemi ister misin?”

Bir an duraksamadan, “Her zaman,” diye cevap verdim, “ama hayır, sen akşamın keyfini çıkar. Gerçekten, ben sadece duş alıp yatacağım. Zack halim olana kadar gelmemi söyledi, o yüzden uyuyacağım ve yarın seni beşteki randevumuzda göreceğim.”

“Peki, içeri girdiğinden emin olmadan telefonu kapatma, tamam mı?”

“Tamam.” Anahtarımı deliğe soktum ve tüm kilitleri açtım. Kapı açıldığında öyle mutlu oldum ki, az kalsın ağlayacaktım.

Kahrolası oturma odamda, Cole elinde bir bardak

brandy ile benim sandalyemde oturuyordu. “Hey, bebek,” dedi.

Cevabı çok da umursamadan, “Nasıl?” diye sordum. Sadece sıcacık kollarıyla beni sarmasını istiyordum.

“Zack beni aradı ve senin iyi olmadığını söyledi. Zaten kasabadaydım ve uğrayacaktım, ama senin çoktan çıktığını söyledi. Sana sürpriz yapmayı düşündüm.” Ona yaklaşip donmuş yanağımı göğsüne yaslarken ayakta duruyordu. Kolları beni sardı ve iç geçirip uzun uzun esnedim. “Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlarken neden sen de üstünü değiştirmiyorsun?”

“Tamam.” Başımı evet anlamında salladım ve kendimi ondan ayırdım.

Duşum üç dakika sürdü. Kurulandım ve Cole’un sevdiğim asker tişörtünü giyiverdim, sonra da eğreti yatağımın beni beklediği kanepeye kıvrıldım. Cole yanında krakerlerle birlikte bir kupa çorbayı masanın üzerine koydu. Yanıma oturdu ve yemem için beni teşvik etti, ama bunun yerine başımı dizine yasladım, örtüleri üzerime çektim ve o saçımı okşarken uykuya daldım. Mükemmeldi.

“Yoğun bir gündü.” Sözleri beni sislerden sıyırdı. “Eve yeni dönmüştük. Altı aydır kayıp olan birini bulmuştuk. Hastaneye kaldırılması gerekiyordu, bu yüzden Gölgele’de kalmadı. John bana dosyayı getirdiğinde, birikmiş e-postaları okumakla meşguldüm. Açma şansı bulana kadar da iki gün geçti.” Saçımın bir tutamını parmağına doladı. Öyle yorgundum ki, gözlerimi açamıyordum, o yüzden sadece hikâyesini dinledim.

“Ateşe daha yakın olmak için kanepeye geçmeye karar verdiğimde, gecenin bir yarısıydı, şiddetli bir yağmur yağıyordu.” Kısık bir sesle kıkırdayarak duraksadı. “Scoot’un yanımdan ayrılmak bilmediği zamanlardı. Dosyayı açtığım anda gözlerin beni tutsak etti.” Parmağı nazikçe çenemde kayarken şakağıma doğru çıktı. Tenimi ürperterek hislerimi uyandırdı. “Galiba ona saatlerce baktım. Sesinin tonunun, dokunuşunun hissinin, dudaklarının tadının nasıl olduğunu merak ederek... O andan itibaren davan beni tümüyle içine almıştı. İki tane görevi geri çevirdim, çünkü senin dosyanda bir şeyler yakalamış ve bırakamıyordum.” Konuşmayı bıraktı, ama elleri hareketini sürdürdü. Neredeyse uyuyup kalacaktım, ama aniden kendini açması hoşuma gittiği için direndim. Milyonlarca kilometre ötede gibiydi. “Seni o yatakta öyle küçük ve korkmuş halde yatarken görünce... Sanırım kalbimin bir parçası yerinden oynadı. Sana olan hislerimin ne kadar güçlü olduğunu fark edememiştim...” Eğildi, dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdi. “Korkuyorum.” Fısıltısı neredeyse içimi parçaladı. “Aşka düşüyorum Savannah. Lütfen tut beni.”

Boğazını temizlediğini duyduğumda, hareketlendim – ona sarılmak istedim–. Yüzeye çıkmaya çalışan kendi duygularımı kontrol etmeye çalışırken, onu yalnız bırakmaya, bu ânı yaşamasına izin vermeye karar verdim.

Bu adamı seviyordum.

Penceremden içeri giren parlak güneşle uyandım ve yatakta olduğumu fark etmem birkaç dakikamı aldı. Ama tuhaf olan şey, güneşin farklı bir yönde olmasıydı. Saati görmek için tutuk boynumu uzattım ve neredeyse soluk-

suz kalıyordum. Akşamüzeri üç otuz iki! Nasıl ya? Elim yatağın diğer tarafını boydan boya yokladı, ama soğuktu. Cole'un ne zaman gittiğini ve nasıl hissettiğini merak ettim. Midemin homurtusu beni kalkıp yataktan çıkmaya zorladı. Gerçekten daha iyi hissedip hissetmediğine karar vermesini dilerdim.

Banyoda hâlâ onun kokusu vardı. Onun duş jelinin benimsinin yanında rafta durduğunu görmek için duş perdesini açtım ve görünce nefesimi tuttum. Bu kadar küçük bir şeyin beni nasıl da aptal gibi gülümsetiyor olması tuhaftı. Neden? Çünkü basitçe ifade etmek gerekirse, bu sadece... normal bir şeydi. Komodinden telefonumu aldım ve bir resim çektim. Yazdığım mesaja resmi ekledim.

Savi: Bana normal bir an yaşattığın için teşekkürler. Seni seviyorum.

Mutfak pırl pırlıldı. Dün gecedan kalan bulaşıklarını yıkamış olmalıydı, geçici yatağın toplanmış ve yatak odama geri götürülmüştü. Bir muz aldım ve kahve makinesinin üzerine yapıştırılmış bir notu fark ettim. Burada asla gözümünden kaçmayacağını bildiğini düşünerek güldüm.

Günaydın, Savannah'm, yanında uyanmaktan daha güzel bir şey yok. Yalan değil, bugün işe geç kalacağım. Seni uyurken yaklaşık bir saat kadar izledim. Sana hiç güzel olduğunu söylemiş miydim? Bu akşam görüşürüz.

Sevgiler

C

Notu kaybetmemek için buzdolabıma yapıştırırken yüzümdeki sırıtmayla yanaklarım acıdı. Midem guruldadı, yemek yeme fikri, sadece böyle zamanlarda bana oldukça iyi geliyordu. Buzdolabımı açtım ve bulduğum her şeyi kaptım.

Bir süveteri dolabımdan çıkarıp atarken, “Neden sinirliyim?” diye sordum. En az altı kıyafet denemiştım ve hiçbiri olmuyordu.

Arkamdan gelip giysilerimi karıştıran Jake, “Bence bu çok tatlı,” dedi. “İşte.” Önü çapraz çizgili, uzun kollu kırmızı bir elbiseyi tutup kaldırdı. “Dizüstü çizmelerinle bunu giy.” Gerçekten iyi olduğunu düşünerek giysiyi inceledim. “Dolaptaki geye hep güvenmek gerekir. En iyisini biliriz.”

Güldüm ve elbiseyi giymek üzere tişörtümü çıkarırken etrafında dönerek giysileri elinden kaptım. “Saat kaç?”

“Dört elli beş. Cole genelde zamanında...” Kapı çaldı. “Adamın anahtarı var ama kapıyı çalıyor. Tam benim tarzım bir centilmen.” Bana göz kırptı.

“Ona anahtarı Keith’in verdiğini bilmeni isterim.” Kulak deliğime bir küpe geçirirken güldüm.

Parmağıyla işaret etti. “Kapıya bakmamı ister misin?”

“Lütfen.” Bazı son dakika hazırlıklarına devam ettim. Jake’in Cole’un ellerinde çiçeklerle gelmesi gerektiğiyle

ilgili bir şaka yaptığını duydum. Derin bir nefes aldım ve aynaya baktım. “Tamamdır.”

Jake havalardan bahsedip gevezelik ederken Cole kapıda duruyordu. Pantolon ve gömlek giymişti. Böyle giymekten ne kadar nefret ettiğini biliyordum, ama kahretsin, işadama kıyafetiyle seksi görünüyordu. Benimkilerle buluşan gözleri, önce degajeme, oradan da yere kaydı. Yüzünde haylaz bir gülümseme belirdi ve kalbim birkaç atışlık zaman dilimi boyunca durdu.

“Selam, bebeğim.” Bir eli cebindeyken, diğer elinin parmaklarını çenesinin iki yanından kaydırıp çene altında bir daire oluşturacak şekilde birleştirdi. Avına yaklaşan bir panter gibi, karanlık ve keskin gözlerle bana doğru ilerledi. Dudaklarını yavaşça benimkilerin üzerine koyarken kolları belime dolandı.

Cole’un arkasından kapıyı kaparken Jake, “Onu on bir gibi eve getir. Şanslı şıllık,” diye mırıldandı.

Cole elimi tutup dudaklarına götürdü. “Sana bir şey söylemem gerekiyor.” Ona bakıp bekledim. “Rodrigo’nun öldüğüne dair teyit aldım.”

“Ah, bu – bu, vaaay.”

Ben... Ben nasıl hissettiğimi bilmiyordum.

Cole başımı evet anlamında salladı. “Biri gitti, kaldı biri.”

Babamın da öldürülmesi gerektiğini düşünerek, “Üç,” diye onu düzelttim. Ceketimi ve cüzdanımı aldım.

Cole kolunu belime dolayarak beni kapıya doğru yü-

rüttü. “Tamam, bu boktan meseleyle ilgili daha fazla konuşmak yok. Bu gece sadece senin ve benim.” Uzanıp onu en sevdiğim yerlerinden biri olan çenesinden öptüm.

“Tamam.”

“Buna inanamıyorum!” Biz restorana girerken Zack ellerini çırpı. “Sonunda siz ikiniz gerçek bir randevuya çıkabilmişsiniz! Lütfen gelin. En iyi masayı ayırmıştım.” Cole elini sırtımdan aşağı doğru gezdirip bel kavisimden geçirerek ceketimi çıkarmama yardım etti.

“Bu zor olacak,” diye kulağıma doğru homurdandı. Gülümsedim ve popomu gayet rahat bir tavırla onun taş gibi sert ereksiyonuna sürterek arkamı döndüm. Omzumun üzerinden ona baktım.

“Zaten zor, bebeğim.” Rasyonel yanımla kavga etmekte olan şehvetimle mücadele ederek dudağımı ısırdım. Kamusal alandaydık. Ben yerime otururken derin bir nefes aldı. Karşımdaki sedirde kaykılırken zorlukla nefes verdi.

“Selam, Savi.” Adam sırtarak önce benim su bardağı-mı doldurdu. “Kırmızı senin için müthiş bir renk seçimi. Koyu renk gözlerini gerçekten ortaya çıkarıyor.” Biraz kı-zardım ve Cole’un yüzüne baktım. Bunu komik bulmuş-tu.

Göt.

“Teşekkürler, Adam.”

“Daha iyi hissediyor musun? Yoksa yanında gezdirebilmen için sana özel bir çöp tenekesi almam mı gerekecek?” diye şakalaştı.

Yüzümü incelemekte olan Cole’a bakmadan önce, “Önemli bir şey değil,” dedim. Yalan söylediğimi görebiliyordu.

“Nezlenin hemen ardından kötü yemek.”

“2005 rekolteli St. Frances, favorilerimden biri.” Zack etiketi bize göstermek için şişeyi kaldırdı. O şarabı koymaya başladığında, Cole teşekkür etti. “Adam, flört etmeyi kes. Yedi numaralı masaya su lazım.”

“Hoşça kalın.” Adam uzaklaşırken sırtıyordu.

Zack güldü ve başını iki yana salladı. “Senin için üzülüyorum, Logan. Tüm hayatın boyunca sağdaki soldaki adamları def edip duracaksın.”

“Öyleyse sanırım eşit durumdayız,” diye lafını kestim ve Cole gözlerini devirdi.

“Yemek yirmi dakika içinde hazır olacak. Sana söz, balık yok, Savannah.” Zack göz kırptı ve başka bir masayı kontrol etmek için uzaklaştı.

Cole kadehini bana doğru kaldırdı. “Bizi ancak daha da güçlendiren zor zamanlara. Bizim ancak daha da sert düşmemizi sağlayan, beklenmedik aşka.”

“İyi söz.” Kadehimi onunkiyle tokuşturdum ve bir yudum alıp dilimin üzerinde ve çevresinde gezdirdim. “Lezzetliymiş.” Sadece Cole’dan bir homurtu duyabilmek için alt dudacağımı yaladım. Ona baktım ve aç gözlerini gördüm.

“Lütfen bunu yapma, bebeğim.”

Neden bahsettiğini görmek için ona doğru baktım.
“Ne?”

“Bu bakış ve dudaklarını öyle yalaman neredeyse şuracıkta seni soymama neden olacak.”

İşte bu Cole’a doyamamamın temel nedenlerinden biriydi. Öyle hayvansıydı ki. Bana nerede, ne zaman olursa olsun sahip olabileceği gerçeğini seviyordum. Sadece bu da değildi, üstelik ne düşündüğünü bana çekinmeden söylerdi. Bu. İnanılmaz. Derecede. Seksiydi.

Kadehimi parmaklarımın arasında çevirdim. “Bana nasıl sahip olmak isterdin?” Bunu öyle sıradan bir biçimde sordum ki, etrafımızdaki insanlar yemekle ilgili sohbet ettiğimizi sanırlardı.

“O elbiseyi fırlatıp atar, seni çıtır çıtır bırakır ve masaya sırtüstü yatırırdım. Bacaklarını ayırır ve önce tadına bakmak için içine dalardım. Sonra omuzlarını kavrar ve çooook yavaşça içeri kayardım.” Göğsümün ağır ağır yükselip alçaldığını hissedebiliyordum.

Devam etmesi için teşvik ederek, “Bana arkadan sahip olmayı seviyorsun,” diye hatırlattım.

“Seviyorum.” Gözleri kalabalık restoranı tararken, şarabından bir yudum aldı. “Seninle en sevdiğim pozisyon.”

“Neden?”

Sırıltmasından şeytanilik akıyordu. “Çıkardığın sesler yüzünden. Farklılar, daha hayvansılar. O sıkı ve küçük açıklığına son sürat kendimi gömüştüm izlerken, saçını ve

bileğini kavramak seksi geliyor. Daha sert istediğinde, sırtın kavisleniyor, başın arkaya düşüyor ve popon titriyor.” Kendini kontrol etme çabasıyla gözlerini kapadı, çenesi gıcırdadı, sonra doğrudan gözlerimin içine baktı. “Buna ne kadar ihtiyacım var, anlatmak mümkün değil.” Zack”ın yerinde, tam orada, masada karşısında otururken, kendimi soluksuz kalmış halde buldum. Hem de kendi işyerimde!

Boğazımı temizledim ve Zack ile Adam akşam yemeğimizi servis ederken düşüncelerimi toplamaya çalıştım.

“Mantar sote ve ufalanmış peynirli fileminyon, yanında közlenmiş patates ve eğreltiotu filizi.” Açıklamaları bittiğinde ağzım çoktan sulanmıştı. “Tadını çıkarın.” Geri çekilip Adam’ı başka bir masaya yönlendirmeden önce başıyla hafifçe selam verdi.

Et öyle yumuşaktı ki, çatalım doğrudan tabağa kayıyordu. İlk ısırışta lezzetten inledim. Aromalar tat reseptörlerime doğru akın ederek bu lezzeti şarapla eşleştirmem için bana yalvardılar. Kadehimi indirip kocaman gülümsemesini görene kadar Cole’un beni izlediğini bile fark etmedim.

“Sen denemeyecek misin?”

“Beğenmene sevindim.” Çatalını ve bıçağını aldı, bir parça biftek alıp ağzına attı. Cole iriyarı bir adam olabilirdi, ama kibar yerdı. Anne ve babası onu iyi yetiştirmişti.

Yemeye ve kasaba ve tarihi ile ilgili çene çalmaya geri döndük. Normal bir çift gibi davranıyorduk. Bunu seviyordum.

Tabaklarımız bitince, “Abigail ve Doktor nasıllar?” diye

sordum. Zavallı Cole gömleğinin yakasını çekiştirdi ve sonunda düğmesini açtı. “Daha iyi hissediyor musun?” Sırttım.

“Evet.” Güldü ve oturduğu yerde arkasına yaslandı.

“Neden rahat hissedeceğin gibi giyinmedin?” Uzanıp elini kendi elimin içine aldım. Onunla karşılaştırmınca benim elimin ne kadar küçük durduğunu fark ederek, parmakları üzerinde daireler çizdim.

Masanın üzerinden eğilip elimin üstünü öperken, “İyi bir ilk izlenim yaratmaya ihtiyacım var,” diye fısıldadı. “Sadece bir kasaba çocuğundan fazlası olduğumu sana göstermeye ihtiyacım var.” Elimi geri çektim ve başı yukarı kalktı. Daha önce fark etmediğim bir şeyi fark ederek, başımı yavaşça iki yana salladım. Haa. “Ne?”

“Cole, New York’a dönmekle ilgilenmiyorum. Benim o parçam öldü. Oraya dönme fikri ödümü kopartıyor.” İçini çekti ve başını evet anlamında hızlıca salladı. Dikkatini çekmek için eline uzandım. “Samimiyim, Cole, benim kalbim sende. Seninle tanıştığımızdan beri, o sana ait. Ben olduğumu sandığın bir şeylerle, kendini sürekli kıyaslıyorsun. Bizi gerçekten böyle görüyorsan, beni aslında hiç tanımıyorsun demektir.”

Elemanların yakında olup bunları duyup duymadıklarını görmek için etrafa bakındı. “Bir gün uyanıp şehir hayatına geri dönmek istemeyeceğini nereden bileceğim? Bu ben değilim. Yapamam. Benim dağuma ihtiyacım var.”

“Peki, ben bir gün uyanıp da bana olan aşkımdan vazgeçmeyeceğini nereden bileceğim?” diye karşılık verdim.

“Kendinden bir parçayı sevmekten vazgeçemezsin, Savannah. Sen buradasın.” Göğsünü işaret etti, bu hareketi kalbimin masanın üzerinden uzanıp onunla birleşmek istemesine yol açtı. “Haydi.” Ayağa kalkıp bana elini uzattı. Paltomu giymeme yardım etti ve beni restorandan dışarı yönlendirdi.

Yeni yağan karın hafifçe üzerine serpelendiği kaldırım boyunca yürürken parmakları benimkilere kenetlendi. Noel zamanı olmamasına rağmen, sokak hâlâ kasabanın ışıldamasını sağlayan ışıklılı süslemelerle kaplıydı. Bir vitrinin önünde beni durdurdu. “Burayı hatırlıyor musun?”

“Evet.” Artık haçlı bir kolyeyi sergilemekte olan bir kutuyu işaret ettim. “Tam buradaydı. Onu her gün takıyorum.” Göğsüme, onun tenimin üzerinde durduğu yere hafifçe vurdum. Döndüm ve sokağın karşısını ve aşağısını işaret ettim. “Tam orası da Christina ile ilk karşılaştığım yer, sen de ona nişanlı olduğumuzu söylemiştin. Yalan söyleyemeyeceğim, bu epey komikti.”

“Evet, öyleydi.”

Dudaklarının benimkilerle buluşması için onu kendime çektim ve onun da bana daha sıkı sarıldığını hissettim. Dudakları ılıktı ve tadı şarap gibiydi. Dili benimkine masaj yaparken inledim. Daha da hızlı yağmaya başlayan kar taneleri, yüzüme iğne gibi battı ve beni ürpertti.

Cole boğazını temizledi ve onunla beraber yürümem için beni cesaretlendirerek bir kolunu belime sardı. İkimiz birlikteyken ne kadar mutlu olduğumu düşünerek ona iyice sokuldum. Cole’un kolları beni sararken her şey anlam kazanıyor ve endişelerimin çoğu uçup gidiyordu.

Üşümüş burnunu başıma yaslarken, “Kahve ister misin?” diye sordu. Sokağın karşı tarafındaki minik bir kahve dükkânını başıyla işaret etti. SUV’unu gördüm ve cebine uzanıp anahtarlarını çıkardım.

Anahtarları sallayarak, “Aslında daireme dönmek isterim,” dedim. Anahtarları parmaklarımdan kaparken gözleri koyulaştı. Beni soğuktan korunabileceğimiz arabasına doğru aceleyle götürürken güldüm.

Daireme kadarki kısa yol boyunca bedenim bana dar geldi. Saniyeler içinde ellerini üzerimde hissedemezsem, aklımı kaçıracağımıyım gibi geliyordu. Arka taraftaki park yerine doğru aracı çekti, ama kapıyı açmaya yeltenince onu durdurdum.

“Ne?” Göremediği şeyin ne olduğunu merak ederek park yerini taradı.

Kar hızla pencereleri örterek bizi röntgenci gözlerden sakladı. Paltomu çıkarıp emekleyerek kucağına tırmandım. “Vay, Savannah, burada mı?” Yüzünü tuttum ve alt dudağını yakalayıp dişlemek için üzerine çullandım. Elleri kalçalarımaya kayarak elbisemi yukarı doğru kaldırdı. Yine altsız olduğumu hissedince inledi. Parmaklarını oyuğunun arasına daldırıp, nasıl da tepeden tırnağa ıslanmış olduğumu fark edince, “Tanrım, bebeğim,” diye fısıldadı.

Şehvetle tamamen alev almış gibi hissettim. Sorunum neydi bilmiyordum, ama kemerini neredeyse tırmıklayan ellerime hâkim olamıyordum. İhtiyacımı hissetmiş olmayıdı, çünkü kendini kaldırıp pantolonunu aşağı indirdi ve

ereksiyonunu bana doğru kaldırdı. Başımı gırtlaktan gelen bir iniltiyle arkaya atarak aşağı doğru kaydım.

İkimize biraz daha yer açmak için koltuğunu arkaya itti. Kendimi ondan biraz uzaklaştırarak koltuğu kavradım ve kalçalarımı yavaşça, seksi bir şekilde yuvarlamaya başladım. Hareketi hissederek popomu kavradı.

“Yüce İsa, bebeğim.” Boynumu öperken soluk soluğaydı. “Kahretsin, bu harika.” Vahşi yanımın ortaya çıkmak için yalvardığını hissettim. Onu dizginlemeye çalıştım ama beni ele geçiriyordu. Sert, hayvani seks ihtiyacım yüzeye çıkıyordu. Öne doğru sallanırken onu sertçe sıkıştırdım. Kalçalarımı kavradı ve beni aşağı doğru çekti. İşte o zaman anladım. Domine eden Cole kendini göstermeye başlamıştı... *Mükemmel!* Onu bir kez daha içimde sıkıştırdım ve tüm gücümü toplayıp tempomu düşürdüm. Zihnim devam etmem için çığlıklar atarken bu kolay değildi. Beni altına alacak şekilde çevirirken, “Ah, hayatta olmaz,” diye homurdandı. Geri çekilirken koltuğu düzleştirdi. “Dizlerinin üzerine,” diye emretti. Alan dar ve kendisi çok iriyarı olmasına rağmen dediğini yaptım. Başardım ve ellerinin kalçalarımı kavradığını hissettim. Bir ayağını destek yapıp diğeri üzerine eğilirken içime tekrar girdi. Beni arkadan tekrar... tekrar... ve tekrar düzdü. Kendimi giderek artan zevk içinde öylesine kaybetmişim ki, birilerinin arabanın hareketlendiğini görmesini, anca bu kadar umursamazdım. Buna *ihtiyacım* vardı.

“Daha sert!” diye çığlık attım. Mükemmel noktaya ulaşıp etrafında daireler çizdi ve adını serin gecenin ortasında

haykırıp etrafımızdaki camların hepsini buğulandırırken geldim.

Cole arkamdan, “Siktir, bebeğim,” diye homurdandı, “beni vahşileştiriyorsun. Bazen sana zarar vermekten korkuyorum.”

Yutkundum ve kuruyan ağzımı ıslatmaya çalıştım. “Vermezsin.” Yana kayıp elbisemi üstüme çektim. Cole’a pantolonunu giyecek alan açmak için arka koltuğa doğru sürünerek ilerledim.

Merdivenleri geçip onun yerine asansörü kullandık. Çok rahatlamış ve tatmin olmuş hissederek ona yandan yaslandım.

Anca çıplak ve birbirimizin kollarında yataktayken soru sorabildim.

“Cole?”

Uykulu bir biçimde, “Hımm?” dedi.

“Amerikalı, Roth hakkında doğruyu mu söylemişti? Fotoğrafları çeken o muydu?”

Cole beni daha da yakınına çekti. “Evet, ayrıca bunun için bayağı iyi bir ödeme almış.”

“Üzıldüm.”

Esnedi. “Ona, bunu onun yaptığını söylemeye gittiğimde, içimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söyledi. O sesi dinlediğime memnunum. Senin hatırlamış olman ve böylece onunla yüzleşebilmemizden dolayı daha da mutluyum.”

Ona omzumun üzerinden bakmak için döndüm. “Yani itiraf etti mi?”

“Başta etmedi, ama Amerikalı’nın onu açık ettiğini söyledüğümüzde, işbirliği yaptı. Birkaç yıllığına hapse girecek, ama en iyi kısım, ordunun onu atması.”

“İyi.”

Uğruna mücadele edilmeyi hak etmiyor.

YEDİNCİ BÖLÜM

Alnımda boncuk boncuk ter damlaları ve geçen geceki yemeği kusma yönünde güçlü bir dürtü ile uyandım. Yataktan dönerek kalktım ve aceleyle tuvalete gittim. Ağzımı elimle kapatarak zor yetiştim. On beş dakika kadar öğürüp kusmaya çalıştım. İşim bittiğinde, mutsuzdum. Bir şekilde boş yatağıma döndüm ve birkaç saat daha uyudum. Bulan-tı, huzursuz uykum esnasında bile hafiflemedi. Pes edip kuru kuru öğürmeye başlayınca, o gün bir doktor randevusu almam gerektiğine karar verdim. Aradım ve doktorun beni hemen görebilecek olmasından dolayı rahatladım.

Bekleme odası sessizdi, sadece ben ve benim kadar hasta görünen bir kadın daha vardı. Lanet! Çılgın grip türlerinden birine yakalanmamış olmayı umdum. Kadın bana baktı ve hafifçe gülümsedi, sonra cüzdanı karıştırdı ve bir şey çıkardı. Eğilip bana verdi. Bu bir paket ararotlu kura-biyeydi.

“Bir tane dene. Söz, işe yarayacak.” Başını olumlu anlamda salladı.

Bir tane aldım ve ucundan kemirdim. “Teşekkürler.” Çabalayıp kendimi kurabiyeyi yemeye zorladım, ama çok fazla irade gerekiyordu. Midem daha iyi hissetmeme tamamen muhalifti.

Elindeki dergiyi bırakarak, “İlk mi?” diye sordu.

Ona bakmak için başımı çevirdim. Öyle yorgundum ki, gerçekten o an sohbet etmek istemiyordum. “Neyin ilki?”

Karnımı işaret etti. “Bebek.”

Gözlerim büyüdü, aniden ayıldım. “Ah, ben...” Jetonum düşünce durdum. Kafamdan hızlı bir matematik hesabı yapıp, “Ah! Aman Tanrım,” diye fısıldadım. Bu kadar aptal olabildiğime inanamıyordum.

“Tebrikler.” Adıyla seslenilince kadın ayağa kalktı. “Belki bir yerlerde yeniden karşılaşırız.”

Bu ihtimal ile tamamen şok olmuş bir halde, “Belki,” diye cevap verdim. Heyecanlanmama engel olmak için çok çabaladım, ama bir gülümseme dudaklarıma yayıldı.

Bir kabın içine işedim ve ayağım gergin bir biçimde yere vurup dururken doktorun dönmesini bekledim. Akıldan öyle çok şey geçiyordu ki, bir varlık... Ne olacaktı şimdi? Birkaç hafta önce olsaydı kafam karışırdı, ama o gün, tam o anda, onu yürekten istediğimi biliyordum. Dağın tepesinde Cole ve bana ait, ailemizle dolu bir evimiz olmasını istiyordum. Halen atlatmam gereken iki stresli durumun –Lynn’in davası ve babama ne olacağı konusu–

varlığını düşününce, aniden can sıkıcı bir his gölge gibi içime süzüldü.

Açılan kapı, beni kafamda çılgılık atıp duran düşüncelerden sıyrıp kendime getirdi.

Dr. Brown, “Pekâlâ, Savannah,” dedi ve karşıma otururken bluzunu düzeltti. “Düşükten beri nasılsın?”

Zorlukla yutkundum ve cesur olmaya çalıştım. “Daha iyiyim, teşekkürler.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Ben düşmekten korkarak koltuğa asılırken dosyamı açtı. “Menstürel siklusunun atlamış olması ve idrar sonuçlarındaki detaylara bakılırsa, diyebilirim ki...” Lafi biraz dolandırdı, devam ettikçe konstantre oldu. “Tebrikler Savannah, aşağı yukarı yedi buçuk haftalık hamilesin.”

Yüzümde güller açtı, moralim aniden düzelmişti. “Vay be, vay be, peki.”

“Bunun planlanmış bir şey olduğunu algılıyorum?”

“Denemek” konusunda hiç konuşmamış olmamıza rağmen aslında deniyor olduğumuzu düşünerek, başımı olumlu anlamda salladım. Kondom olmadan bolca seks yapmak denemek anlamına geliyordu. “Evet, deniyorduk. Ama semptomları bugüne kadar fark etmemiştim. İşyerimde bir grip salgını vardı, ben de sanmıştım ki...” Durdum ve dokunuşumla durumu tasdik edercesine elimi göbeğime koydum.

“Nerede çalışıyorsun?”

“Zack’in Yeri’nde, barda.”

“Hımm...” Başını olumlu anlamda salladı ve dosyama bir şeyler yazdı. “Hâlâ evde mi yaşıyorsun?”

Bununla nereye varacağından emin olmayarak, “Eee, hayır, kasabada yaşıyorum,” diye cevap verdim. Yoksa bu bir protokol müydü?

Gözlüklerini çıkardı ve sandalyesinde arkasına yaslandı. “Şey, yoğun stres nedeniyle düşük yapmış olduğun için, bu hamileliği tehlikeye sokabilecek, farkında olmam gereken herhangi bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyor.” Keyfim kaçarken beni izledi. “Savannah, sadece bebeğin güvenliği için, bana karşı dürüst olmana ihtiyacım var. Son seferkinin ardından çok erken hamile kaldın ve bazı riskler var.” Gözlüklerini taktı ve dirseklerini masaya yasladı. “Hatırlarsan, burada konuşulan her şey kati surette gizlidir.”

“Öyle.” Sonraki kırk beş dakikayı onu şimdiye kadarki hayatım ve karşılaşacağım engeller hakkında bilgilendirerek geçirdim.

“Şey, tüm bunlar düşünüldüğünde, seni aslında ayda iki kez görmek isterim ve herhangi bir rahatsızlık hissedersen, doğrudan gel ya da beni ara.” Bana üzerinde kişisel irtibat bilgilerinin olduğu kartını verdi. “Önümüzdeki şeyleri düşününce zor olacağını bilsem de, gerçekten olabildiğince stresi engellemem gerekiyor. Belki işi bırakmayı düşünmelisin?”

“Zorunda mıyım?”

“Hayır, sadece aşırı yorucu olursa, biraz izin almanı söylüyorum. Buna değmez bile.” Devamında bana bir ton

doküman ve araştırma verdi. “Öyleyse şimdilik, bu folik asitli doğum öncesi haplarını al bakalım, rutin kontrolleri unutma. Soruların var mı?”

“Bulantıyla mücadele için tavsiyeniz var mı?”

“Yediklerini baya baya çıkarıyor musun?”

Bu sabahı hatırlayarak, “Evet sıkça,” diye itiraf ettim.

Bir deste kâğıdın üzerine bir şeyler karaladı. “Uyan-
dığında bir parça tavuk ya da hindi yemeye çalış. Protein bulantıyı gidermeye yardımcı olur. Ama olmazsa, bunlar-
dan günde üç kere al, işini görecektir. Bebeğe bir zararı
olmaz.”

Çıkmak için hareketlendim, ama beni durdurdu. “Sa-
vannah, o minik yer fıstığına bir bakmam için yakında tek-
rar gelmeni istiyorum. Kalp atışlarını kontrol edip bu ha-
mileliğin en baştan sağlam gittiğinden emin olmalıyım.”

“Geleceğim, ama Cole’suz değil.”

Anlıyorum der gibi başını salladı.

Uzun ofis koridoru boyunca yürürken duvardan destek almak zorunda kaldım. Çok uzun süredir bir bebek isti-
yordum ve işte tekrar hamile kalmıştım. Cep telefonumu çıkarmak için el yordamıyla cüzdanımı aradım. Dışarı çık-
tuğimde telefona baktım. En başta ne yapacağımdan emin
olamadım. Cole’u aramaya girişmişim, ama kutlamamın
üzerine bir kara bulut çökünce kendimi durdurdum. Ya
tekrar bir şey olursa diye düşündüm. Onu tüm bunların
içine sürüklemek istiyor muydum? Bekleyip üç aylık süre
tamamlanınca mı söylemeliydim? Yoksa şimdi mi? Zih-

nim karışmıştı. İşe yürürken diğer her şeyi dışarıda bırakıp zihnimin düşüncelerde kaybolmasına izin verdim.

Jake bana Graham'la olan randevusundan bahsetmeye karar verdiğinde hâlâ kendi küçük dünyamda kayıp haldeydim. Ağzı hareket ediyordu, ama ben dinlemiyordum. Aslında siparişlerin de çoğunu dudak okuyarak anlıyordum. Cevap vermediğimde, koluma hafifçe vurulduğunu hissettim. Jake hikâyesine bir tepki vermiş olmam gerekirmiş gibi bana bakıyordu.

“Bu harika, Jake.” Gülümsedim ve boş bir şişeyi çöpe atıp yerine dolusunu koydum.

Kalçasını bara yasladı ve kollarını kavuşturdu. “Öyle mi, yani? Ben olsam, Graham'ın az kalsın bir araba kazası geçirecek olmasının harika olduğunu düşünmezdim.”

“Bir dakika, ne?” Sözlerini anımsamaya çalışırken başımı merakla iki yana salladım.

“Hayır, yalan söylüyorum, ama gördün mü? Dinlemiyorsun!” Omuzlarımı kavradı ve beni hafifçe sarstı. “Neler oluyor? *Night of the Living Dead* [Yaşayan Ölülerin Gece-si] gibisin.”

Hâlsiz bir gülüşle, “Özür dilerim,” dedim. “Sadece, bu aralar bir sürü şey oldu.” Elimi başıma siper ettim.

Suratını astı. “Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?”

Müşterime servis yaptım ve kredi kartını alıp makineden geçirdim. “Keşke, ama yok. Sadece bir karar vermem gerekiyor ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

Jake bana sarılıp sırtımı sıvazladı. “Bana ihtiyaç duyar-
san, nerede olduğumu biliyorsun.”

“Teşekkürler, bunu duymaya ne kadar ihtiyacım vardı
bilemezsin, gerçekten.”

Üç gün geçmişti ve ben hâlâ ne yapacağımı bilmez bir
hâlde, rutinimin içine hapsolmuş durumdaydım. Cole
meşguldü, bu yüzden sadece mesajlaşıyorduk. Onu son
görüşümden beri modumun değiştiğini fark etmemişti.
Vücudumun bu kadar kısa sürede tekrar hamile kalmama
izin vermiş olmasına inanamayarak, son derece mutlu ol-
makla ölümüne korkuya kapılmak arasında iniş çıkışlar-
daydım.

Vardiyamda zihnim bulanık bir biçimde çalışıyordum.
Zavallı Jake yine bir işlere karıştığını düşünüyor olmalıy-
dı. Müşterilerim her zamanki kadar konuşkan olmayışımı
pek umursamamış gibi görünüyorlardı, bu iyiydi çünkü
sağımı solumu bile şaşırır haldeydim.

Ceketimin fermuarını çektim ve serin havaya çıktım.
Ne yaptığımı bilmeden bir taksi çağırdım. Kısa süre sonra
da tekrar telefona sarıldım.

Telefona cevap verdiğinde, “Keith?” dedim. Poker oy-
namakta olduğunu anladım çünkü sesi purosundan dolayı
boğuk boğuktu.

“Neyin var? Her şey yolunda mı?” Dell’in arka planda pokerdeki eliyle ilgili söylendiğini duydum.

“Bana bir iyilik yapabilir misin?”

“Elbette.”

“Kapıdaki Rambo özentisine söyle, geçmeme izin versin.”

“Bekle, burada mısın? Hatta kal.” Bir dakika sonra adamın telsizi hışırdadı ve eliyle küçük, ısıtılmış kulübesine doğru gelmem için işaret etti. “Neler oluyor, Savannah? Gelip seni alacağım. Orada kal.”

“Peki, efendim,” diye şaka yaptım, ama bunu komik bulmadı ve telefonu suratıma kapadı.

Dakikalar sonra ortaya çıktığında, tepe lambaları kulübeyi körleştirci bir ışığa boğdu. Geçiş kapısını açmak için fırladı ve sığağı özlemiş bir halde, aceleyle geçtim. Arabayı çevirip bana ateş püsküren gözlerle baktı. Diğer iki kapıyı da geçene kadar benimle konuşmadı bile.

“Buraya nasıl geldiğini bilmek istiyor muyum acaba?”

Cevabı fısıldarken gözlerimi kapadım.

“Taksiyle mi? Lanet olası bir taksiyle!” Evin kurallarını ihlal ettiğim için bana bağıırıyordu, ama onu durdurdum.

“Beni iki kilometre ötede bırakmasını istedim. Buna pek memnun olmadı, ama her neyse. Yolun geri kalan kısmını yürüdüm.”

Arabayı evin önünde durdurdu. Elleri direksiyonu kavradı ve uyguladığı kuvvetle deri iyice gerildi. “Neler ol-

duğunu anca Tanrı'nın bildiği arkadaki dağlarda, gecenin bir köründe, sadece gelip ziyaret etmek için mi yürüdün? Tanrı aşkına, neden beni ya da Mark'ı aramadın?"

Çantamı kavradım ve arkamda beni yakından izleyen Keith ile birlikte kapıya doğru yürüdüm. Bunun dünyanın en aptalca hareketi olduğunu biliyordum. Sebepsizce pervasızdım ve nedenini bilmiyordum. Belki daha önceleri de pervasız olduğum içindi. "Evet, kulağa aptalca geldiğini biliyorum, ama dürüstçe söylemek gerekirse, yürüyüş iyi geldi. Kafamı toparlamam gerekiyordu."

Dişlerinin arasından, "Aptalca benim kullanacağım sözcük olmazdı, Savannah," dedi.

Yorgun hissederek, "Cole nerede?" diyerek döndüm.

Kapıyı açmak için önüme geçerken yüzümü inceledi. "Neler döndüğünü sormalı mıyım acaba?"

"Hayır." İçimi çektim. "Henüz değil." Bunu ona borçlu olduğumu hissettim.

"Onu son gördüğümde ofisteydi."

"Teşekkürler, Keith." Çantamı bıraktım, paltomu ve botlarımı çıkardım ve düz ayakkabılarımı giyip aceleyle yollandım.

Kapıyı çalıp bekledim. "Evet." Sesi yorgun geliyordu. Kapıyı açtım ve Cole'umu siyah bir tişört ve kot pantolonuyla laptop'una gömülmüş bir şeyler yazarken buldum. Tam da benim sevdiğim tarzdı. Başını yukarıya kaldırma-dan, "Tanrı adına, gecenin birinde kim benden ne istiyor?" diye homurdandı.

Alçak bir sesle, “Bu gece yalnız uyumak istemedim,” dedim ve aniden başını kaldırdı. Stresli yüzü rahatlamıştı.

“Hey,” gülümsemesi beni kendine çekti. Kucağına çıktım ve kollarını kendime doladım. “Buraya nasıl geldin?”

“Stresli görünüyorsun, Cole, sorun ne?”

“İş. Bazen bir kısmını devretmek istiyorum ama yapamıyorum. Kendi kendimin en büyük düşmanıyım.” Parmaklarımı çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirerek, onun vücut ısıyla kendimi ısıttım. “Güzel kokuyorsun.” Derin bir nefes aldı ve uzun uzun, iç geçirerek verdi. “Buna ne kadar ihtiyacım vardı, tahmin bile edemezsin.” Bunu bildiğimi hissettirerek, boynunu öpmek için uzandım. “Cevap ver bana, Savannah.” Peşimi bırakmayacağını biliyordum.

“Taksiyle, sonra yolun geri kalan kısmını yürüdüm.” Vücudu taş kesildi. “Şimdiye dek en azından konuk listesine girmiş olmam gerektiğini düşünüyorum. Dışarıda, beni en az onlarca kez görmüş olan Rambo, geçmeme izin vermedi. Beni geçirmesi için en sonunda Keith’i arayana dek kocaman eski tüfeğini bana doğrulttu. Dürüst olmak gerekirse, Cole, özel bir geçişe ihtiyacım var.”

“Bir taksi tutup buraya kadar yürüdün mü?” Ne kadar kızgın olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Sırtımdaki titreyen el, beni uyarmak için yeterliydi. “Bana sadece nedenini söyle.”

Kucağından indim ve ne demem gerektiğini çözmeye çalışarak masasının önünde dikildim. Ona her şeyi anlatmak için ağzımı açmaya çalıştım, ama yapamadım. Bozu-

lan sinirlerim beni ele geçirmişti. Beni anlamaya çalışarak, düşünerek, yaptığım her hareketi izliyordu. Başımı öne düşürdüm ve sinirimi bozan gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Cole

Canını sıkın bir şeyler olduğunu görebiliyordum, ama onu zorlamamaya karar verdim. Frank'in onu henüz arayıp aramadığını bilmiyordum ve aramamışsa, bu olayı gündeme getiren ben olmak istemedim. Karanlık dağ yolu boyunca yürümüş olması fikri, bende taksicinin suratında yumruğumla bir delik açma isteği uyandırıyor. Kim bir kadını yol kenarında, kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerde bırakıp giderdi, Tanrı aşkına? Savannah'ın neden böyle yaptığından emin değildim. Bazen kendi güvenliğini hiç umursamadığını düşünüyordum, bu da beni korkudan öldürüyordu.

"Sadece seni görmek istedim," neredeyse hıçkırıklara boğulacaktı, içim burkuldu. "Birilerini gelip beni alma zahmetine sokmak istemedim. Oraya taşınmak kendi tercihimdi. Sen son zamanlarda çok meşgulsün, ben de biraz şeyim..." Midesini ovdu. Hâlâ hastaysa, Dr. Rice'ı çağıracaktım. Bir şeyler varsa, doktorun şimdi bilmesi gerekiyordu. York'un yüzü gözümün önüne geldi ve beni tedirgin etti. "Kapıya gelene kadar gerçekten ne yaptığımı farkında değildim. Bunun aptalca olduğunu biliyorum,

ama...” Gözyaşları süzölmeye başladı, ama onları saklamaya çalışmadı. Kendini tutamayıp ağlarken öyle yorgun ve zavallı gözüküyordu ki.

“Hey,” onun önünde dikildim, “tamam bebeğim. Buradasın ve güvendesin, tek önemli olan da bu.” Bana sokulunca başını öptüm. “Neden gidip sıcak bir banyo yapmıyorsun, birazdan da ben sana katılırım? Sadece birkaç e-posta yollamam gerekiyor ve sonrasında işim bitmiş olacak.” Uzaklaşırken başını olumlu anlamda salladı, normalden daha solgun görünüyordu. “Sana bir şeyler getireyim mi?”

“Hayır.” Gülümsemeye çalıştı. “Sadece burada, senin yanında uyumak istedim.”

Kullandığı sözcükleri seviyordum. Tüm bunların, bu evde güvende hissedişinin benim için neler ifade ettiğı hakkında hiçbir fikri yoktu. “Tamam, birazdan yukarıda olurum.”

Otuz dakika boyunca muhtemelen sabaha da bırakabileceğim sonu gelmeyen e-postalar yazdıktan sonra ekranı nihayet kapattım. Onun burada olduğunu bilince konsantre olamıyordum. Ofisinden çıktım ve merdivenlere yöneldim. Aşağıda çocukların güldüşüğünü duydum; poker oyunu iyi gidiyor olmalıydı. Mark’ın hepsinin tozunu attırdığına emindim. Bu gece paralı oynuyorlardı, yani Mark’ın cüzdanı yarın epey kalınlaşmış olacaktı.

Savannah’yı yatakta benim tarafımda tortop olmuş halde buldum. Vücudu yastığımın etrafında kıvrılmıştı. Saçları topuzun içerisinden geçirilmiş bir şiş toka ile yu-

karıda toplanmıştı ve düşen perçemlerin uçları hâlâ nemliydi. Soyundum ve yatağın diğer tarafına girip vücudumu onunkinin etrafına sararak ona katıldım. Vücudu sıcaktı ve kullandığı sabun gibi kokuyordu. Omzunu ve boynunu boydan boya öptüm, sonra elimi yandan aşağı doğru hareket ettirerek bacaklarının arasına kaydım, hazır olduğunu gördüm. Kısa bir iniltiyle kımıldandı. Kahretsin, uykudayken bile, beni istiyordu. Bacaklarını ayırdım, kendimi yukarı ittim ve kolayca içine girdim.

Henüz yarısına kadar girmişken, “Hımm, Cole,” diye fısıldadı. Dönmeye çalıştı, ama onu durdurdum.

“Uyu bebeğim, sadece içinde olmaya ihtiyacım var.” Kendimi kontrol etmeye çalışarak, gözlerimi sınırsız kapadım. Öyle sıcaktı ki. İçinde olduğum anlarda, tek umurumda olan ben ve oydu. Kendimi uykuya dalarken hâlâ onun içinde kalacak şekilde konumlandırarak uzandım.

Beni derin uykudan yumuşak bir şey uyandırdı. Vay canına, sıcaktı, ıslaktı... Harika hissettiriyordu. Bir inilti odayı doldurdu. Gözlerim öyle ağırlaşmıştı ki, açamadım, bunun yerine uzanıp bir avuç dolusu saçını kavradım. Dilinin gerisinden gelen mırıltısı, kalçalarımı yükselterek daha da derine itmeme neden oldu. Boydan boya, sıkı sıkı emdi, sonra da bir girdap gibi etrafında dolandı. Bunu üç kez tekrar edince, boğazına doğru boşaldım. Geri çekilmedi, işimi bitirene kadar devam etti.

Ben hâlâ nefesimi düzenlemeye çalışırken, yanıma geldi ve sokuldu.

“Bu neydi?”

“Şişt,” diye fısıldadı, “uykuya dön.”

Yaptığı şeyden dolayı hâlâ sarhoş bir halde sııttım.

“Bu yatağı asla terk etmiyorsun, bunu biliyorsun, değil mi?”

“Tamam,” esneyerek tekrar uykuya daldı.

Bir sonraki gözümü açışında, yatak boştu ve bacaklarımın arasında bir kafa yoktu. Hayır, aslında, banyomun kapısı kapalıydı ve midesinin bulanmış olduğunu duyabiliyordum. Yataktan çıkıp soğuk ahşap zemini geçmeye çabalarken sifonun sesini duydum. Kapıyı çalmak üzere elimi kaldırıncı, fayansa birkaç tabletin saçıldığını duydum.

“Kahretsin,” diye mırıldandı.

Nazikçe kapıyı çaldım. “İyi misin, bebeğim?”

Bir sessizlik oldu. “Evet, birazdan iyi olacağım.”

Bir dakika sonra kapı açıldı. Solgundu, gözleri kan çanağına dönmüştü.

Başımı iki yana salladım ve cep telefonuma uzandım. “Dr. Rice’ı arayacağım. Sana bir bakması lazım.”

Ben telefonumdaki bir mesajı okurken, “Doktorumu üç gün önce gördüm,” dedi. “Cole, şey...”

Telefon elimde titreşirken, Frank’in bu sabah eve geleceğini görerek, “Kahretsin!” diye küfür ettim. “Gitmem lazım.” Ona bakmak için döndüm. “Savannah, bana söz ver, Dr. Rice’ı arayacaksın.” Başım dönüyordu. Frank’in bu işi bu sabah yapmasını istemiyordum.

Yüzü biraz düştü ama hızlıca kendini toparladı. “Evet, tamam.” Gülümsedi ve çantasına uzandı.

“Üzgünüm.” Yüzümü ovaladım ve onu dudağından hızlıca öptüm. “Senin için endişeleniyorum sadece.”

Savannah gözlerini çeneme kaydırdı. “Sorun yok, merak etme. Arayacağım. Herkese bir merhaba diyeyim, sonra kasabaya dönmem gerekiyor. Bu gece çalışıyorum.”

“Hoşça kal demeden ayrılma. Meşgul olsam da umurunda değil. Beni böl, tamam mı?” Başını evet anlamında salladı, ama hâlâ bana bakmıyordu. Saate baktım. “Hazırlanmam lazım.”

Savannah

İçime bir kuşku düşerken, onun banyoya yönelmesini ve sonra da hızlıca giyinmesini izledim. Hiçbir şey söyleyemedim; bu sadece onu daha da fazla strese sokardı.

Abigail mutfakta, Mark’ın dipsiz bir kuyu gibi olan midisini doyuruyordu. Yanındaki iskemleye süzıldüm ve aldığım tabletin işe yaradığını hissettim. İstedğim son şey, Abigail ya da Sue’nun davranışlarımda bir terslik olduğunu fark edip hamile olduğumu tahmin etmeleri idi.

“Hey, Savi.” Elinde waffle ile dolu bir çatal tutan Mark sırtıttı. “Aç mısın?”

“Benim o.” Bileğine uzanıp waffle’ı çatalından aşırdım.

“Çok güzel.” Sırıttım ve o da gözlerinden ateş fişkırarak bana baktı.

“Benimle yemeğim arasına girmeye cüret mi ettin sen?” Çatala birkaç tane daha saplayıp şuruba bandırdı ve güldü.

Ağzım bir karış açık, omzunun üzerinden baktım. “Hımm.” İlgimi çeken şeyin ne olduğunu görmek için döndü ve çatalını yakalayıp waffle’ının bir lokmasını daha ağzıma tıktırdım.

“Bu hareketinle fazla ileri gitmiş oldun, Savi. Bunu sen istedin!” Ada tipi mutfak masasını iterek uzaklaştı ve ağzını sildi. “Sana beş saniye avans veriyor...”

Cümlesini tamamlamasını beklemedim. Harekete geçip oturma odasına doğru yöneldim ama Cole’un merdivenlerden aşağı geldiğini gördüm. Ona doğru koşar ve gülmekten zar zor nefes alırken, “Cole!” diye çığlık attım. “Yardım et!” Mark koşarak geldiği sırada kendimi onun kollarıyla sardım.

“Onu teslim et, Logan.” Mark elini uzattı, sonra dramatik bir iç çekişle başını kaşıdı, ama gözlerinden eğlendiğini görebiliyordum. “Yemeğimi çaldı, adamım.”

“Sen de çok kolaylaştırdın.” Cole’a daha sıkı sarılarak güldüm.

Cole’un gülüşü, gülüşünü tekrar duymak istememe neden oldu, öyle muzır ve şendi ki. “Ona ne yapmayı planlıyorsun?”

“Kar tepeciği, oldukça iyi görünüyor.” Sırıttı.

“Yapamazsın!” Cole’a bakmak için döndüm ve ona en

iyi yatak odası bakışlarımla baktım. “Frank gelmeden önce ne kadar vaktin var?”

“Ah, kirli oynuyorsun.” Mark yüksek sesle *ha* dedi ve ellerini kaldırdı. “Bu minik gösteri için bana bir cheesecake borçlusun.”

“Anlaştık.” Bana doğru bakıp başını iki yana sallayan Cole’a baktım. “Ne? Sen beni teslim ediyordun.”

“Asla.” Kapı zili çaldığı anda popoma bir şaplak attı. “Gitmeliyim.”

Onunla beraber kapıya yönelirken, “Bu arada, Frank ne istiyor?” diye sordum.

Kapıyı açıp Frank’i içeri alırken cevap vermedi.

“Adam yakınlarda bir yerde,” dedi Frank, sonra beni görünce durdu. “Merhaba, Savannah.”

“Adam mı? Yani kim yakınlarda?” Bu benim işim olmayabilirdi ama Cole’un yüzündeki bakış benimle ilgisi olduğunu anlatıyordu.

Frank yardım etmesi için Cole’a baktı. “Frank ile konuşayım, tüm detayları bir öğreneyim, sana neler olduğunu anlatacağız.” Öne doğru bir adım atıp beni alnımdan öptü. “Lütfen, bebeğim.” Sadece çıktığım kişiden dolayı kimseyi ezip geçmek istemediğimden, başımı olumlu anlamda salladım. Beni olduğum hâlimle hayatına alarak Cole’un ince bir çizgi üzerinde yürüdüğünü biliyordum. Ama bir şeylerin de yolunda gitmediğini hissediyordum.

Onların yürüyüp gidişini izlerken oturma odasından sesini duydum. “Çilek soslu ve çikolatalı.” Mark sıırttı ve

bana bir mutfak önlüğü fırlattı. “Ve onları aşkla yapıp yapmadığını anlarım.”

Gözlerimi devirdim ve mutfağa yollandım.

Cheesecake buzdolabına konar konmaz Keith çıkageldi. Burun kemiğini parmakları arasında sıkıttı. Gece geç saatlere kadar poker oynamaktan dolayı yorgun olduğunu tahmin ettim.

Şimdiye dek gitmiş olmasını umarak, “Frank hâlâ burada mı?” diye sordu.

“Evet, hâlâ ofiste.”

“Neler olduğuyla ilgili fikrin var mı?”

“Hayır.”

“Ve eğer bilseydin?”

“Bilseydim, bilirdim.” Caydırıcı olmaya çalışarak, bana doğru yapmacık bir biçimde gülümsedi ama artık işe yaramıyordu. “Bu gece çalışıyor musun?”

“Çalışıyorum. Daireme dönmek için bir araba ödünç alabilir miyim?”

Güldü. “Seni eve bırakırım.”

Cep telefonumu çıkardım. “Kendi başıma kasabaya kadar arabayı sürecekte kapasitede olduğumu pekâlâ biliyorsun.” Hızlıca bir mesaj yazdım ve Cole birkaç dakika sonra mutfağa geldi.

Başıyla Keith'i selamlayarak, “Gidiyor musun?” diye sordu.

Keith sinsi bir gülümseme ile tezgâha yaslandı. “Kendi başına eve gitmek için bir araba ödünç almak istiyor.”

Cole oflayarak nefes verdi. “Üzgünüm, bebeğim, anlaşmamızda bu yoktu.” Tartışmaya başladım ama sertçe ensesini ovmaya başladığını görünce en iyisinin tartışmamak olduğuna karar verdim.

Ona hoşça kal öpücüğü vermek için parmak uçlarıma yükselerek, “Peki,” deyip iç geçirdim. “Paylaşmak istediğin bir şey var mı?”

Çenesini başıma yaslayıp beni kendine daha da çekerken, “Henüz yok,” dedi. “Seni sonra ararım. Yapabilirsem uğrarım.”

“Seni seviyorum.” Gözlerim dolmuştu. *Tatlı İsa aşkına, Savi, biraz taşaklı ol.*

Bana bakmak için geri çekilerek, “Hey,” dedi, “sana neler oluyor?”

Keith arabayı hazırlayacağını söyleyerek mutfaktan çıktı.

Frank kulağında telefonla mutfığa girdi. “Logan, Blackstone’u toparla. Jose Guatemala’ya girmeye çalışıyor. Otuz dakika içinde hazır ol.”

Jose! Etrafımdaki her şey tuhaf görünmeye başladı. Düşüyormuş gibi hissederek, arkaya doğru bir adım attım. Sesler karışıyordu. Onları ayırt edemiyordum. Cole’un beni kendine çekişini hissetmedim. Tek bildiğim beni bileklerimden kavrayıp ona bakmamı sağlamaya çalışmasıydı. Mark belirdi, ama sesi tuhaf geliyordu ve siyah leke-

ler görüşümü bozuyordu. Sonra aniden her şey üzerime gelmeye başladı. Paniklemeye başladım, nefesim düzensizleşti. Bu benim en büyük korkumdu. Cole savaşımaya gidiyordu. Geçen sefer tekrar yakalanma planını engellememin nedeni buydu. Jose'nin tekrar ortaya çıkmasına hazırlıklı değildim.

“Savannah! Bana bak.” Cole'un sesi paniğimi böldü. “Bu kolay bir yolculuk, sana söz veriyorum. Adam yalnız, biz de sadece onu tutuklayıp Washington'a teslim edeceğiz. Bu...”

“Hayır.” Benden kaçıp gidecekmişçesine süveterine yapıştım. “Lütfen, Cole, başka birini yolla! Beni bırakma!” Bu sefer ağlıyordum ve gözyaşlarım düşerken Cole'un görüntüsü bulanıklaşıyordu. Sadece saniyeler içinde sıfırdan ona çıkmış olduğum gerçeğiyle, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Bu kadar kolay bir yolculuksa, başka birini gönder.”

“Bebeğim, her şey yolunda gidecek.” Beni sakinleştirmek için sesini alçalttı ama işe yaramadı. Kıpırdanıp ondan kurtuldum ve tezgâha tutundum. “Mark, lütfen!” Yardım istemek için ona döndüm. Çok üzgün görünüyordu ama bir şey demedi.

John diğer odadan, “Hazırım!” diye seslendi.

Kusmak istedim, çığlık atmak istedim, bedenim bana dar geldi, o an öyle lanet olasıca bir korku içindeydim ki. İçimden kuvvetli bir hıçkırık yükseldi ve geri kalanını içerde tutmaya çalışarak ağzımı kapadım.

Kontrolü kaybediyordum.

Mark, mutfağa doğru gelen Paul'e elini kaldırdı.

"Savi, beni dinlemek zorundasın. Her şey yolunda gidecek."

"Son seferki gibi! Gittiğin ve..." Bulanana midemi tuttum.

Cole bir adım yaklaştı. "Bunu uzun bir süredir yapıyorum. Geçen sefer olan şey..."

"Bebeğimizin bir babaya ihtiyacı var, Cole!" diye ağzımdan kaçırıldım. Gözleri midemi tutmakta olan elime kayarken donup kaldı.

"Sen..."

Göz kenarlarının kırıştığını, sonra da kocaman bir gülümsemenin belirdiğini görerek, "Yedi haftadan biraz fazla," diye fısıldadım. Öne atıldı ve beni kollarıyla sardı.

"Ah Tanrım!" diye boynuma doğru fısıldadı. "Seni seviyorum, Savannah, seni öyle çok seviyorum ki, kahretsin!" *Ah, Tanrım, az önce hamile olduğumu mu itiraf etmişim?*

"Beni bırakma, Cole. Başa çıkamam, şimdi yapamam, tekrar yapamam!" Kendimi sakinleştiremiyor, titriyordum. Bunu onun söylemesine ihtiyacım vardı.

"Frank'le konuşup ne yapabilirim bakacağım." Başparmaklarıyla yanaklarımı kurulayarak geri çekildi.

Mark'ın ayaklarını yere sürüyerek bir çeşit dans yaptığını duyunca ikimiz de ona döndük. Keith içeri geldi ve şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Beni becerdin, dostum. Elime verdin. Kutsal kitaplar aşkına! Kahretsin! Başımıza talih kuşu kondu."

Cole'un elini karnımda görünce Keith'in ağzı bir karış açık kaldı. "Doğru mu?" Yüzü ışıldadı. "Amca mı oluyorum?" Gülerек bana sarıldı. Sonra Mark'a döndü. "Hanımefendi hamile, bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Baloncuklu ambalajlar ve bir kask," diye Mark şakalaştı ve Cole güldü.

"Hepimiz için daha fazla bela demek. Bir kızları olduğunu hayal edebiliyor musun? Bir Savannah daha?"

Mark'ın yüzü düştü. "Kahretsin, hepimiz mahvolduk!"

Gözlerimi devirdim. "Tamam, öyleyse kibar olun, yoksa ufaklığımızı sizin üzerinize salarım."

Mark geldi ve bana sıkıca sarıldı. "Tebrikler, Savi!"

"Teşekkürler, Mark." İç geçirdim ve az önce saçtığım bilgileri kontrol altına almaya çalıştım. "Bu şimdilik kendi aramızda kalsın."

"Mark Amca olmak mı istiyorum? Yoksa M. Amca mı?" Mark tezgâha yaslanmış, sesli düşünüyordu.

Frank geri döndü ve Cole onu oturma odasına götürdü. Başım dönerken bir iskemleye oturdum. Frank, Cole'un kalmasını istemezse ne olacaktı?

Mark yanımda bir bardak su koyarken, "Her şekilde," dedi, "on beş saatten daha uzun süre buradan ayrı kalmış olmayacağız."

Suyu yudumladım ve ne zaman Cole buradan ayrılrsa böyle olacağımı düşündüm. Her zaman bana ve bebeğimize geri dönüp dönmeyeceğini merak edecektim.

Cole, Mark ve Keith'e hitaben, "Frank'in takımı müdahale edecek ve Blackstone'a yardım edecek," dedi, sonra bana baktı, "çünkü ben bu yolculukta yedekte kalacağım."

Sözcüklerin ağırlığı bir anlığına sırtıma binerken başımı soğuk tezgâha yasladım. Adamlar hızla çıktılar ve ev sessizleşti. Cole onlarla beraber helikopter pistine kadar, direktifler vererek yürüdü. Ben geride kaldım. Geniş kanepeye oturarak bir battaniyenin altına kıvrıldığımda, kulağımın dibine küçük pembe bir burnun sokulup sürtündüğünü hissettim.

"Hey, koca oğlan." Uzanıp Scoot'u kucağıma çektim. Yün battaniyenin altına benimle beraber sokuldu ve yatıştırıcı bir ritimde mırlamaya başladı. Kısa sürede gözlerim ağırlaştı ve uykuya daldım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cole

Telefonumu cebime attım ve Savannah'nın kanepede yatmakta olduğu oturma odasına gittim. Bacaklarını kaldırdım ve kucağımın üzerine koydum, sonra elimi göbeğine yerleştirdim. “Uyanık mısınız?” diye fısıldadım.

“Immm, hımmmm.” Ağırlaşmış gözlerini açtı. Scoot, şekerlemesinin bölünmesinden hoşlanmıyordu ve bana kaba bir bakış attı.

Elimle daireler çizerken, “Doktorunla konuştum,” dedim. “Neredeyse dört gündür biliyor muydun?” Dudağını

ısırdı ve göğsü içeri çöktü. “Peki,” içimi çektim. “Doktor hanım bana stresle ilgili dikkatli olman gerektiğini söyledi. Yani biraz önce olanlara bakılırsa, her gitmem gerektiğinde, bu bir mesele haline mi gelecek?”

Scoot’u yere bırakarak, doğrulup oturdu ve dizlerini çenesine kadar çekti. Bunun ona ait savunmacı bir hareket olduğunu hatırladım, yani bir engele tosladığımız açıktı. “Bebğim, işimi yapabilmem gerekiyor, ama gittiğim zaman buna senin de razı olduğunu bilmem gerekiyor. Belki doktorla bunun hakkında konuşmalısın, belki...”

“Ah, Tanrım, Cole, artık doktor istemiyorum!” Ayağa kalktı ve şömineye doğru gidip şömine rafından maket bir araba aldı. “İnsanlarla konuşmaktan bıktım. Gerçek mesele şu ki, alıkonduğun zaman bunun benim için nasıl bir şey olduğuyla ilgili hiçbir fikrin yok.”

“Yok mu?” Öne eğilip kollarımı bacaklarıma dayadım. “Hatırladığım kadarıyla bazı cevaplar peşinden koşup, sadece kendini yakalatmak için New York’a gittin. Bana senin yaşadıklarınla ilgili bir fikrim varmış gibi geliyor.”

Arabayı bıraktı ve benimle yüz yüze gelmek için hızla döndü. “Gerçekten mi? Benim rehin tutuluşumu, yere çömelmişken bir pala ile boğazımın kesilişini gördün mü? Hayır. Benden en fazla bir günlük mesafede, beni kurtarmak için mevcut araştırmalarını yürütüyordun. Herkes beni strese sokmamak için parmak uçlarında gezinip dururken, ben hareketsiz kalıp beklemek zorundaydım.” Sesi biraz alçaldı ve yüzünden bir anlığına acı dolu bir korkunun geçtiğini gördüm. “Gerçi hiçbir faydası olmadı.”

O günden dolayı hâlâ acı çektiğini görerek içimi çektim; ikimiz de çekiyoorduk. “Peki, bu bizi nereye götürecek? Seyahat etmeden yapamam, Savannah. Blackstone benim hayatım.” Sözcükler dudaklarımdan dökölür dökölmez pişman oldum, onun da geri çekildiğini gördüm. “Demek istediğim, şimdiye dek sahip olduğum her şeydi, tüm hayatımı onun üzerine kurdum. Sadece sen endişelenmeyesin diye bir aile işini bırakamam. Arabayla şehre inerken bana TIR da çarpabilir.”

Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve derin bir nefes verdi. “İşe dönmem gerekiyor.”

Ayağa kalktım ve ellerimi kaldırdım. “Gerçekten mi?”

“Cole, benim bir barda çalışmam ve senin kadınları öldüresiye döven ve onlara ters baktı diye adam öldüren bir herifin peşinde G.I. Joe tarzı delice insan avına çıkman biraz farklı.”

“Hamileyken çalışmandan hoşlanmıyorum, Savi.”

“Şey, öyleyse, sanırım ikimiz de birbirimizin çalışmasından hoşlanmıyoruz, ama hiçbirimiz de çalışmayı bırakmayacağız, değil mi?”

“Savannah...” Sesim onunkini bastırıyordu.

Çantasını aldı, sonra bana bakmak için döndü. Yüzü çok farklı görünüyordu. “Seninle kavga etmek istemiyorum, Cole. Bu anın böyle olmasını hayal etmemiştim. Bence ikimizin de düşünmek için zamana ihtiyacı var.”

Yolunu kesmek için acele ettim. “Tam olarak neyi düşünmek için?”

Başını öne eğdi ve saçının yüzünü perdelemesine izin verdi. Kendini toplayana kadar biraz zaman geçti, sonra kı-zarmış gözlerle bana baktı. “Her şeyi.”

Mike girişten, “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Evet,” diye el salladı. “Sonra konuşuruz.”

Elini tutup onu tekrar kendime çekerek, “Savi,” diye haykırdım, “benden uzaklaşmak için birtakım bahaneler bulmaya kalkışma. Bana hamile olduğunu söyleyip sonra da geri çekilemezsin. Sana neler olduğunu bilmiyorum ama kısa sürede benle konuşmaya başlasan iyi edersin. Bu gece geç saatte sana uğrayacağım, o yüzden konuşmaya hazır ol.” Yüzünü kavradım ve onu öptüm. Bir dakikalığına mücadele etti, sonra teslim oldu. Gitmesine izin vermeden önce göbeğine hafifçe vurdum.

“Mike, onu eve bırakır bırakmaz beni ara ve bekleyip işyerine götür. Karda yürümesini istemiyorum,” diye parmağımı sallayarak uyardım.

“Sorun yok, Logan, öyle yapacağım.” Mike ona gülüm-sedi ve çantasını taşımayı teklif etti.

Gidişlerini izledim, sonra June mutfakta belirirken Frank’i aramak üzere telefonumu çıkardım. Gülümse-mesi, bebekten haberi olduğunu gösteriyordu. June’un iyi yönü, sır saklayabilmesiydi, hatta gerekirse Abigail’den bile. Pencereye, yanıma geldi ve sırtıma vurdu.

Bana bakmadan, yavaşça, “Korkuyor, tatlım,” dedi. “Burada yaşadıkları gerçekten korkunçtu. Zavallı kadın kendini kapatmıştı ve kimsenin yaklaşmasına izin vermi-yordu ama bu şekilde hayatta kaldı. O videoyu görüp de

sadece dakikalar içinde bebeğini kaybedince, ah tanrım, çok...” Eliyle ağzını kapadı ve başını olumsuz anlamda salladı. “Kâbus gibiydi. Onu yaraladı. Hâlâ da iyi değil. Gözlerinden anlayabiliyorum.”

Haklı olduğunu bilerek, başımı olumlu anlamda salladım. “Ben de anlayabiliyorum. Ama çalışmadan yapamam, June. Yapamam işte, işim bu.”

“Biliyorum Cole, bunu o da biliyor, ama bu iş sanırım kendisi ile de ilgili olduğu için özellikle acı veriyor. Biraz zaman alacaktır, ama kendine gelecektir. Bu gece onu gördüğünde daha iyi olacağına dair her şeye bahse girebilirim.”

Keşke pılı pırtısını toplayıp onu eve geri getirebilseydim diye düşünerek, ağrıyan başımı ovdum. “Öyle umalım.”

“Tebrikler, bu arada.” Gülümsedi. “Ağzımdan tek kelime çıkmayacak, söz veriyorum.”

“Teşekkürler.” Kendimi Savannah’nın karnında büyüyen ufaklığı düşünmeye verdim. “Bana bir konuda yardımcı olabilir misin?”

“Her konuda.”

Savannah

Yorgundum ve tek istediğim küçük dairemde kış uykusuna yatmaktı. Tüm akşamüstü, Cole’la olan konuşmamdan dolayı berbat hissettim. Ona hamile olduğumu

söyleyip sonra da tartışmaya girişmeyi hiç planlamamıştım. Elbette ondan asla Blackstone takımından ayrılmasını istemeyecektim. Olay sadece Jose'du, Cole'a tekrar bir şey olursa, yine benim yüzümden olacaktı. Ağlamak istedim, ama Jake siparişini geçebilmek için kalçasıyla beni itti.

"Otuz dakika kaldı ve mekân hâlâ dolu," diye homurdandı. "Yorgunluktan bittim ve tek düşünebildiğim şey Graham'ın kaz tüyü yorganının altında uyuyakalmak. Yemin ederim, sadece battaniyesi için bu adamla beraberim. Şey..." pişmiş kelle gibi sırttı, "hem o hem de diğer şey."

İçimdeki duygu seliyle mücadele ederek, "Komşumu özledim," diye surat astım. Gerçekten tüm bu abartılmış hormon muhabbeti biraz demode olmaya başlamıştı.

Elleri kalçalarına gitti. "Kahveni şiddetle arzulamadığımı mı sanıyorsun? Ya da damla çikolatalı kurabiyelerini? Ah!" Koluma bir şaplak attı. "Bak bu bana ne hatırlattı! Geçen gün Keith burada senin kurabiyelerinden atıştırıyordu. Neler oluyor, kadın?"

Gözlerimi devirerek kıkırdadım. "Uzun zaman önceden kalma biraz dondurulmuş kurabiyesi vardı. Güven bana. Mark'tan tüm haberleri aldım."

"Mark sayılmaz. Tüm bir ineği yiyebilir ve ikincisine de yeri kalır. O atıştırmalıkları benim kadar sevmiyor ve kimsenin de benim için bunlardan yaptığı yok..." Bana üzgün gözlerle baktı ve küçük, şirin dudağını sarkıttı.

"Peki, buzdolabımın üzerindeki kutudalar."

"Dur," bakışlarını bana yaklaştırdı, "dairende biraz kurabiye mi var yani şu an?"

Bir bira açtım ve bir kadına verdim. “Keith’e rüşvet olarak vermek için onlara ihtiyacım var.” Hiç utanmaksızın, omuzlarımı silktim. Sonraki müşteriye döndüm ve bir an içimden of çekmek geldi, ama kendimi tuttum. “Merhaba, Don. Skotch, sek?

“Buraya sadece senin içkimi hazırlayışını izlemeye geldiğimi biliyorsun.” Gülümsedi ve kredi kartıyla otel anahtarını yan yana önüme koydu. “Bana hizmet etmeni seviyorum.”

Kredi kartını alıp anahtarı bırakırken, bulanan midemi tuttum. Ona içkisini vermek üzere döndüğümde, tam yanında oturmakta olan Cole’u görüp yerimden sıçradım.

Don anahtarı bana doğru kaydırды. “Almak istediğini sen de biliyorsun, tatlım.” Bu adama olan toleransım tükenirken, yüzümü ovuşturdum.

Biraz kaba bir biçimde, “Bir tane daha isteyecek misin? On beş dakika içinde kapatıyoruz,” dedim. Elbette bunu fark etmedi. Göğsüme bakmakla fazla meşguldü.

Çenesi seyiren Cole’a döndüm. Don’u bir yumrukla öldürebileceğini biliyordum. “Brandy?” Bir bardak çıkardım.

“Lütfen.” Başını evet anlamında sallarken, yüzünü ovuşturdu. En az benim kadar rahatsız olmuşa benziyordu. “Nasılsın?”

Bardağını duble doldurdum, altına bir peçete yerleştirdim ve bardağı tezgah üzerinde ona doğru kaydırдыm. “Yorgunum.” Omuzlarımı silktim.

Don, oda anahtarını bana doğru sallayarak, “Bunu düzeltebilirim, bebek,” diye araya girdi.

Cole konuşmaya yeltendi, ama elimi onunkinin üzerine koydum. “Güven bana, Don, önümüzdeki dokuz ay boyunca benimle hiçbir şey yapmak istemezsin.”

İğrenir gibi yüzünü ekşitti. “Siktir, cidden mi?”

“Cidden,” diye uyardı Cole. “Biraz saygılı ol.”

Don bir dakikalığına durup onu dinledi, sonra omuzlarını silkti. “Sapıkça şeyleri severim.”

Cole ona bakmak üzere döndü ve kanım dondu. O an Don’un hayatından endişe ettim.

“Cole,” koluna uzandım, “lütfen.” Gözlerini sımsıkı kapatarak kendini sakinleştirdi.

Jake arkamdan neşeyle, “Bitirdik! Şahane haber!” dedi. “İşte.” Bahşişlerimi cebime tıktırdı, sonra durumu anladı. “Hımm, kartını okutup eşyalarını toplarım.”

Önlüğümü çıkardım ve barı sildim. Bu esnada Cole ve Don beni izleyerek yan yana oturdular. Don ya taşaklıydı ya ölmek istiyordu ya da belki sadece salaktı ama Cole’un yanından ayrılmadı.

Zack yemek bölümünden gelerek, “Bu gece harika iş çıkardım, Savi,” dedi. “Hey, Logan, demek dedikodular doğru.” Cole’un Blackstone takımıyla beraber gitmediği gerçeğinden bahsettiklerini biliyordum.

“On iki yıldır ilk kez.” Bana bir bakış attı. “Kalmak için iyi bir sebebim vardı aslında.”

Hissettiğim güzel duygunun içime yayılmasına izin vererek hafifçe gülümsedim.

Don başını bana doğru salladı. “Son şansın, bebek.” Anahtarlarını göğsüme çarpacak şekilde bana doğru fırlattı.

Zack kaşla göz arasında Cole ile Don’un arasına girmeyi başardı. Serinkanlı bir biçimde, “Sakin, Logan,” dedi, sonra Don’a döndü.

“Arkamdaki yeşil bereli seni Scotch bardağına sığdırana kadar ezmeden, sana bu barı terk etmen için tam bir dakika veriyorum.” Don Cole’a baktı. “Elemanlarıma sorun çıkardığını duyuyordum, onlar başa çıktıkları için peşini bırakmıştım, ama demin orada yaptığın şey, çizgiyi aşmaktı. Çık ve burada bir daha yüzünü görmeyeyim.”

Don ceketini alırken, “Benimle dalga mı geçiyorsun? Burada ne kadar para harcadığımla ilgili fikrin var mı?” diye söylendi. Ona kredi kartını ve imzalaması için slipini verdim.

Zack kapıyı işaret ederek, “Umurumda değil, senin parana ihtiyacım yok,” dedi. “Git.”

Bana bakarak pantolonunun ağını kavrayan Don, kendini tam anlamıyla rezil etmiş oldu. “Senin kaybın, bebek. Destansı olabilirdi.”

Cole hareketlenmeye başladı ama Zack, Don’u ceketinden tutup hızla kapıya doğru sürükledi.

“Sen çalışmaya başladığından beri burası hep çok heyecan verici, Savi.” Tansiyon seviyesini biraz düşürmek

isteyen Jake güldü. “İşte.” Eşyalarımı barın üzerine koydu. “Graham beni bekliyor. Seni yarın ararım.” Bana aceleyle sarıldı, Cole’a hoşça kal dedi ve ön kapıya doğru ilerledi.

Cole ceketini giyerken “Tamam mısın?” diye sordu. İçinden taşan öfkeyi hissedebiliyordum. Cole’un sinirlerini bozduğu için Don’un kışına tekme basmak istiyordum. Ayakkabılarımı değiştirdim, ceketimi üstüme geçirdim ve çantamı alıp diğer uçta onunla buluşmak için barın etrafından dolandım. “Gel buraya.” Kollarını etrafıma dolayarak beni kendine çekti. “Seni seviyorum.” Başımдан öptü ve derin bir of çekti. “Her şeyden çok.”

“Ben de seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Daireme döndüğümüzde, kanepede battaniyenin altında ona daha da sokuldum. Zero Dark Thirty’yi izlerken Cole yanımdaydı. Bazı bölümlerin gerçekte nasıl olduğu ile ilgili birkaç soru sordum. Gerçeği gerçekten bilen birine kibarca sorar gibi. “Görevde olmadığın için üzgün müsün?” diye suçluluk hissiyle sordum.

Arkamdan başını kaldırdı. “Biraz, evet. Av sırasında enerjim yükseliyor.” Eli göbeğime kaydı. “Ama sürekli burada olmak için can atıyor olacaktım ve bu da takımı tehlikeye atacaktı.” Elimi onunkinin üzerine koydum. “Korktuğunu biliyorum, bebeğim, ayrıca yol almadan önce halletmemiz gereken bazı şeyler var ama bunu birlikte yapacağız, değil mi?”

Sözlerini beğenerek ona döndüm. Uzanıp parmaklarını kirli sakalı üzerinde gezdirdim. “Tamam.”

Bir kavga beklentisindeymiş gibi, “Tamam derken?” dedi, başımı evet anlamında salladım.

“Yalan söyleyemeyeceğim. Korkuyorum ama yanımda sen olduğunu bildiğim sürece, iyi olacağım.”

Eğildi, dudaklarımı yakalayarak bana tutkulu bir öpücük verdi. Telefonum çalıp da susmak bilmeyince, onu iterek uzaklaştırmak zorunda kaldım.

“Alo?”

“Hey, tatlım.” Cole’a doğru sessizce dudaklarımı kıpırdatarak, “Annen,” dedim. Başını anladım der gibi salladı ve filme bakmaya devam etti. “Bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Yarın boş musun diye merak etmişim. Hep beraber evde akşam yemeği yiyelim istiyorum. Çalışıyordun, sonra grip oldun filan, ama artık daha iyi hissettiğine göre bir araya gelebiliriz diye düşündüm.”

“Elbette, çok isterim. Birisiyle vardiyamı değiştirebilirim. Akşam yerine sabah çalışabilirim...”

“Aslında...” Durdu, sonra tuhaf bir gürültü oldu.

Zack telefona doğru, “Akşam izinlisin, Savi,” dedi. “Git ve ailenle zaman geçir.” Güldüm ve bana tuhaf tuhaf bakmakta olan Cole’a bir bakış attım.

“Teşekkürler, Zack, minnettarım.”

“Tabii ki.”

Sue beni tartarak, “Umarım bu sorun olmamıştır?” diye sordu. “Daniel ve ben Zack’e biraz önce rastladık.”

Gülümsedim. “Tabii ki. Yarını iple çekiyorum.”

“Harika, ben de öyle. Ne zaman hazır olursan, Mark ya da ben gelir seni alırız.”

“Tamam, teşekkürler. Güle güle Sue.”

Telefonumu masaya koyup ittim ve ısıtmış olduğum noktaya geri dönüp sokuldum. Bazen dairem çok soğuk oluyordu. Cole’un eli ânında göbeğime kondu. Bunun ne kadar sevgi dolu bir his olduğunu düşünüp iç geçirdim.

“Annem ne istiyormuş?”

Bir yerlerden gelen bir esintiyi hissederek, battaniyenin uçlarını sıkıştırıp etrafımı iyice sardım. “Yarın akşam bir aile yemeği vermek istiyor. Yarın benim için işten izin bile aldı.”

“Hımm, tekrar eve geleceksin?” Burnunu saçlarıma gömüp nefesini verdi. “Şu an annemi daha da çok sevdim.”

Başımı geriye yatırıp koyu gözlerine baktım. Gülümsemesi dudaklarının uçlarına dek yayılarak kenarlarının kırışmasına sebep oldu. Kirli sakalı mükemmel uzunluktaydı ve kısa bir dokunuş için uzandığımda, parmaklarım acıdı. Eğilip elimi öptü. Altında yastıklar ve üstünde ona bakan ben olacak şekilde, yatar pozisyona geçmek için kaykıldı. Eli tişörtümden içeri süzüldü ve vücudumun yan tarafı boyunca gezindi.

“Senin bu minicik göbeğinin içinde küçük bir şey olduğuna inanmak zor.” Büyülenmiş bir hâlde karnıma baktı. “Randevun sırasında Koğlan’ı gördün mü?”

“Pardon, ne?” Güldüm. “Koğlan mı?”

Parmağıyla göbek deliğimin etrafında daireler çizirken, durgun bir sesle, “Evet, kız ve oğlan, yani ‘Koğlan’” dedi. Gülme krizimi tutmaya çalışarak hıçkırdım. “Hey, artık dur. Bu kadar sarsıntıyla Koğlan’ı hasta edeceksin.”

“Ah, Cole!” Bütün gücümle bir kahkaha patlattım ve acımı dindirmek için bacaklarımı kendime çektim. “Dur, nefes alamıyorum.” Kendi tarafıma döndüm ve derin derin nefes aldım.

“Bitti mi?” Beni dürttü. “Yani?”

Tekrar onun tarafına döndüm ve yeniden daireler çizmeye başladı. “Hayır, bitmedi. Şimdiye dek sadece idrar testi yaptırdım. Bir hafta içinde tekrar bir randevum var.”

“Birincisi, randevumuz var. Ayrıca nereden biliyorlar? Belki değilsin.”

“Ah, güven bana, bebeğim, o çubuğun üzerinde, şu dağları anında aydınlatmaya yetecek parlaklıkta bir çift neon çizgi vardı.”

Sırıltması kafamı karıştırdı. “Bana ‘bebeğim’ dedin.”

“Bu kötü mü?”

“Hayır, hoşuma gitti.”

Dudağımı şakacıktan ısırarak, “Bebeğim,” diye takıldım.

Aniden üzerime çullanıp dişlediği dudağımı bıraktıktan sonra hemen yeniden ağzına alıp nazıkçe emmeye başladı. Geri çekildiğinde gözleri gece kadar karanlıktı, telefonundan saati kontrol etti. “Yarın Dr. Brown’ı arayıp bir ultra-son çekmesini istesem nasıl olur?”

“Sadece aramayıp...” Yüzündeki bakış aksini söylüyordu. “Bunu gerçekleştirebilirsen, Koğlan ve ben hazır olacağız.”

Yüzünde “kavga etmeden razı oldu” diyen bir gülümseme belirdi. Göğsüne doğru dönerek esnedim ve o da örtüleri üzerimize çekip bana daha sıkı sarıldı.

Uyku beni ele geçirirken, “Sence neyimiz olacak?” diye sordum. Cole beni çenesinin altına doğru çekti.

“Kızımız,” dedi gerçekçi bir tonda. “Dünyanın sizden iki taneye ihtiyacı var.”

Yüreğimin yaralı yeri kabardı. Onu çenesinden öpmek için hareketlendim. Bu adam sadece birkaç ay içerisinde, benim başka bir adama tüm hayatım boyunca duyduğum sevgiden çok daha fazlasını hissettirmişti.

Cole hamile kadınlar dünyasında tamamen rahat görünüyordu. Sihrini konuşturdu ve bize öğleden sonranın erken saatleri için hastanede Dr. Brown’dan bir randevu aldı. Nasıl yaptığı beni aşıyordu, ama umurumda değildi, sadece küçük bebeğimizi görmek istiyordum.

“İşte,” Cole çantamdan bir şişe su çıkardı, “bunu içmelisin.”

Anne sütü ile mamayı karşılaştıran bir dergiye göz atarken, “Ben iyiyim,” dedim. Şişenin kapağını açtı ve elime tutuşturdu.

“Daha fazla su içmelisin. Bu saatlerde bunlardan ikincisine geçmiş olmalısın.”

Kıkırdadım ve suyu alıp şişeyi bitirdim. “Birileri ev ödevini yapmış,” diye takıldım, yapmış olmasından memnundum.

Elleri kalçama indi ve ufak bir şaplak attı. “İkinize bakabilmek için her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Hemşire odaya bakınarak, “Bayan Miller,” diye seslendi. Cole elimi tutup beni koridora geçirirken bir şeyler mırıldandı.

“Selam, Savannah, benim adım Tracy. Bugün sana ben yardımcı olacağım. Öncelikle, bir idrar örneğine ihtiyacım var, sonra benimle görüşür ve...” Cole’a baktı.

“Cole, babamız.” Cole arkadan göbeğimi okşadı.

“Sizinle dört numaralı odada buluşacağız, tamam mı?”

Kabı doldurduktan sonra, kan basıncım ve kilom ölçüldü. Dr. Brown’ın beni beklerken kendisini soru yağmuruna tutan Cole’la derin bir sohbete daldığı odanın kapısını buldum.

Tabii ki de, gülümsemekten kendimi alamadım. Cole öyle tatlıydı ki.

Cole benim için bir sandalye çekerken doktor, “Tekrar merhaba, Savannah,” dedi. “Seni son görüşüme göre çok daha iyi görünüyorsun.”

O zamanlar ne kadar hasta olduğumu hatırlayıp kımıldandım. “Evet, tabletler çok yardımcı oluyor.”

“Peki, öyleyse belden aşağıyı soyalım ve minik şey nasılmış bakalım.”

Cole aşağı yukarı otuz santimlik probun içime girişini görünce neredeyse iki büklüm oldu. Ultrason makinesinde minik nabız atışını duyana kadar yüzü kireç gibiydi. Aniden elimi tuttu ve sıkıca kavradı, ama gözleri ekrana kilitli kaldı.

Dr. Brown, birkaç düğmeye basarak, “Güçlü bir nabız,” dedi, “ve diyebilirim ki, tam olarak sekizinci haftadasınız, yani düşündüğümünden biraz daha ileride. Bu da doğumun ağustos başında olacağı anlamına geliyor. İkinize de tebrikler, sağlıklı görünen bir bebeğiniz var. Böyle de devam etmesini sağlayalım.”

Randevumuzdan sonra, arabada karışık atıştırmalık poşetini, Cole fark etmeden çikolataları aşırarak için karıştırırken, “Doktorla kendi branşında sıkı rekabet ettin,” diye şakalaştım. Gözlerini rüzgârlı yoldan ayırmadan, boşta kalan elini kepçe gibi daldırarak bir avuç dolusu atıştırmalığı ağzına doldurdu.

Omzunu silkerek, “Sorularım vardı,” dedi. “Ve seni artık elinde kahve fincanıyla görmek istemiyorum.”

“Ama Cole, küçük bir fincanın zararı yok demişti.” Gözlerimi devirdim. Önümüzdeki bu yedi ay enteresan olacaktı.

“Daha fazla et yemen de gerekiyor.” Bana yan yan baktı. “Doktor demirinin düşük olduğunu söyledi ve bu kadar yorgun hissetmenin nedenlerinden biri de bu.”

“Cole...”

“Yorgun olmana değinmişken, vardiyalarını azaltmayı düşünmelisin...”

Atıştırma kapaklarını sertçe kapattım ve ayağımın dibine yuvarladım. “Lütfen başlama, Cole. İşimi seviyorum.”

İçini çekti. Elini saçlarının arasından geçirerek, elime uzattı ve dudaklarına götürüp elimin sırtını öptü. “Üzgünüm. Gerçekten, gerçekten kontrolcü yanımın ön plana çıkmasına engel olmak için çok gayret ediyorum. Ama birden bebeğimizden bahsetmeye başladığında, bu daha da büyük bir mücadele hâline geliyor. Sadece senin mümkün olduğunca dinlenmeni ve bu hamileliğin sorunsuz yürütmesini istiyorum.”

“Bak, seninle bir anlaşma yapacağım. İşin bana fazla geldiğini hissettiğimde, bırakacağım.”

“Gücenme, bebeğim ama inanılmaz inatçısın.” Gülümsemesine engel olmaya çalıştığını görebiliyordum ve bunu saklamak için benim elimi kullanıyordu.

Tüm bunları ciddiye aldığımı görmesi için, dürüst olmak istiyordum. “İlk seferkinden dersimi aldım, Cole.” Gülümsemesi soldu. “Fazla geldiğinde sana söyleyeceğime söz veriyorum.”

“Tamam ama seni solgun görürsem, lafımı *sakınmayacağım*.” Kapıdaki korumayla konuşmak için, kendi tarafındaki pencereyi açtı.

İçeri girdiğimizde pişmiş elma kokusu burnuma çarptı ve midem yoldaki atıştırma kapakları tamamen unuttu. Ju-

ne'un açık yeşil paltosunun üzerine asılmış yeşil fularımı ve Scoot'un evdeki pek çok yatağından birinin yanında Abigail'in botlarını görünce sııttım. Keith'in kar pantolonu ve parmaksız eldivenleri kapının oradaydı. Her şey olması gerektiğı gibi, yani sadece normalde olması gerektiğı gibiydi. Bu evin ta kendisi olan konforun tadını çıkarmak için gözlerimi kapadım. *Mükemmeldi.*

Cole, "Geliyor musun?" diye sordu. Parmağımla bir dakika diye işaret ettim. "İyi misin?"

Gözlerimi açtım ve onun şaşkın halini gördüm. "Sadece düşünüyorum."

Elimi eline alarak, "Ne hakkında?" diye sordu.

"Birtakım şeyler." Yanağını öpmek için uzandım. "Keyifli birtakım şeyler."

"Selam, tatlım!" Köşeyi dönüp herkesi akşam yemeğı öncesinde içkilerinin keyfini çıkarır halde gördüğümüzde, Sue sevinçle ışıldıyordu. Benim önümde durdu ve bir anlığına beni inceledi, sonra eğilip kucakladı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, teşekkürler." Arkasından gelen Daniel'e sarıldım.

"Gördün mü? Korkacak bir şey yokmuş!" Mark göz kırparak bana bir martini verdi. "Anlatmaya hazır olana kadar bununla oyalanırsın diye düşündüm."

"Yani bu şey mi demek?" Sırıtmakta olan Cole'a baktım.

Mark elini heyecanla havada salladı. "Evet, bu sabah

altı on beş itibarıyla, Jose Horge Birleşik Devletler topraklarında, aleyhinde eşek yüküyle suçlamayla parmaklıklar ardında. Sonraki üç hayatını hapishanede birilerinin orospusu olarak geçirecek.”

“Şey, bu kutlanacak bir şey!” Neşeyle kendimden geçtim.

Mutfağa giderken, omzunun üzerinden, “Kutlayacak çok şeyimiz var,” dedi.

Cole beni kendine yakın tutuyordu. Bana küçük Koğlan’ı düşündüğünü anlatmak için, eli sıkça göbeğimin üzerine kayıyordu.

“Hey, çocuklar.” Telefonunu kontrol eden Keith bize katıldı. “Bunu istemekten nefret ediyorum ama Logan’ı bir dakikalığına çalabilir miyim?”

Cole bana kısa bir öpücük vermek için eğildi. “Döneceğim.” Başımla tamam dedim ve ikisinin aceleyle Cole’un ofisine gidişini izledim.

Suyumu yudumlayarak herkesle kaynaştım. Davie ve Dell birkaç gece önce kasabada, Chaps’teyken başlarına gelenleri anlatıyorlardı. Dinliyormuş gibi yaptım, ama Mark’ın aceleyle nereye gittiğiyle daha çok ilgileniyordum. Kalabalığı taradım ve Daniel’in de gitmiş olduğunu gördüm.

Herkes hangi cehennemdeydi? Ah hayır... Bir şey mi oluyordu? Babam mı?

Mike antreden, “Savannah?” diye seslendi. Hızla o yöne döndüm. “Bir dakikanı alabilir miyim?” İççeğimi bırakıp

aceleyle ona doğru giderken içimi tuhaf bir his kapladı. “Yürüyüşe çıkalım.” Geçen her dakikayla daha da gerginleşirken, benim hazırlanmamı bekledi.

Önce benim çıkmam için kapıyı açtı. Hava kararmıştı ve ısı düşmüştü, o yüzden atkımı boynuma doladım ve yolu göstermesi için bekledim.

“Son zamanlarda nasılsın?” Beni araba yolundan ormana doğru yönlendirdi.

“Geyiği kes, Mike! Nasıl olduğumu sormak için getir-medin beni buraya.”

Gülümsedi ve başıyla onayladı. “Evet, haklısın.” Yüzü değişerek, biraz yumuşadı. Ormandaki bir parıltıyı işaret etti. “Işığı takip et, Savannah.” O yöne gitmem için başıyla işaret etti.

Kafam karışmış bir hâlde yürümeye başladım. Birkaç adımdan sonra Mike’ın bir şeyler fısıldadığını duydum. Dönüp arkama baktım ama benden uzaklaşıyordu. Neler oluyordu?

Ağaç hattına gelince durdum ve ışıyla patikayı belirginleştiren tüm cam fenerlere dikkatle baktım. Işıklarıyla ormana doğru çekilerek onları takip ederken, yanımda kimse olmamasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Birinin beni izliyor olacağını bilerek teselli buldum. Daha da ileri gittikçe, önümde daha da fazla sayıda fener gördüm. Çok güzeldiler. Sıcak parıltıları, beni ormanın daha da derinlerine yönlendiriyordu ve ağaçlardan düşen yumuşak karların sakinleştirici bir etkisi vardı. Hafif bir esintiyle titreyen alevler, ormanın büyüklüğü gibi görünmesine

neden oldu. Bir masal yazıyor olsaydım, tam da böyle olurdu. Ağaçlardan sarkan kalın kar tabakaları, sadece sıcak bir görüntü vermeye yetecek parlaklıktaki ışık tonları, sırlarını dökmeye hazır, el değmemiş bir orman. Eksik olan tek şey... Bir virajı dönüp açıklığa çıktığımda onu da gördüm... *Ah!*

DOKUZUNCU BÖLÜM

Cole üstü açık bir ateşin önünde duruyordu ve portakal rengi alev, gözleri benimkilere kilitlendiğinde beliren gülümsemesini görmemi kolaylaştırıyordu. Kar tepelikleri içine yerleştirilmiş düzinelerce mum, büyümlü bir görüntü yaratıyordu. Ben yaklaşınca elini uzattı.

“Selam,” gülümsedim, bu adamın sadece bir bakışının içimi eritmesini seviyordum. “Bu çok güzel, Cole. Neler oluyor?”

Bana doğru baktı. “Burada birkaç ay önce neler olmuştu, hatırlıyor musun?”

Neler olup bittiğini anladığımı düşünerek, “Elbette, burası birbirimizi sevdiğimizi söylediğimiz yer,” dedim.

“Savannah, resmini ilk gördüğüm andan beri sana âşığım. Sadece bu hissin ne olduğunu fark etmem biraz za-

manımı aldı.” Boşta kalan eli şakağımdan aşağı doğru indi. “Gözlerin öyle güzel ki, sanki birileri bir yıldızı söküp almış ve onun tüm o güzelliğinden seni meydana getirmiş.” Gözlerim yaşarırken nefesim kesildi. “Seninle tanışana kadar hayatımda olmasını daha çok istediğim kimse olmamıştı. Benim gözümü açtın, evdeki hayatımın âşık ve mutlu olamayacağım anlamına gelmediğini görmemi sağladın.” Eli göbeğime gitti. “Bebekli ya da bebeziksiz, sen hep benim oldun.” Bir dizinin üzerine çökerek açık mavi bir kutu çıkardı. “Savannah Miller, binlerce yıldızın altında seni sevdiğime ve seni mutlu etmek için sonuna kadar savaşağıma yemin ediyorum.” Sol elimi öptü. “Benimle evlenir misin?” Yavaşça kutuyu açıp parıldayan prenses kesim bir pırlantayı gösterdi.

Kalbim göğüs kafesimin içinde küt küt atarken, “Evet! Evet!” diye bağırdım gülerek. Yüzüğü parmağıma geçirdi, sonra ayağı fırlayıp beni kucaklayarak döndürdü.

Beni sıkıca göğsüne bastırdı, “Seni seviyorum,” deyip içini çekerken sesi saçlarımın arasından boğuk boğuk geliyordu. Geri çekilip bana baktı. Parlayan gözleri, benimkilerin daha da sulanmasına neden oldu.

“Ben de seni seviyorum, Cole.” Çevreme dikkatlice bakınca, bu anı mükemmel kılmak için yaptığı tüm o şeyleri gördüm. “Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Senin için her şeyi yaparım.” Öne doğru bir adım attı, yüzümü kavrayıp beni öyle bir tutkuyla öptü ki, nefesim kesildi.

“Yani?” Mark’ın sesi Cole’un cebinden cırıldadı. Ce-

binde bir telsiz olmasının ne kadar normal bir şey oluşuna güldüm.

“Raven birden Raven ikiye,” diyen Cole göz kırptı, “evet dedi.”

Evde kopan gürültü, ta bizim durduğumuz yerden bile duyulabiliyordu.

“Aileye bebekten bahsetmeye hazır mısınız?” Eve doğru giden karlı patikadan aşağı yürürken elimi tuttu.

Ormanın kokusunu iyice içime çekerek, bu harika hissin bir anda içime ve çevreme nüfuz etmesine izin vererek burnumdan derin, yavaş bir nefes aldım. “Hazırım, sabırsızlanıyorum.”

Eve döndüğümüzde herkes sarıldı, öpüştü ve bizi kutladı. Nihayet Cole ayağa kalkıp elimi tutarak sandalyemden kalkmama yardımcı olduğunda, akşam yemeği çoktan bitmiş ve Mark tatlısına gömülmüştü bile.

“Herkes dikkatini bana verebilir mi, lütfen?” Cole boğazını temizledi ve gürültü dindi. “Öncelikle, evlilik teklifimi gerçekleştirmemi sağlayan herkese teşekkür ederim. İkincisi, Savannah ve benim sizinle paylaşmak istediğimiz bir şey var.” Benim söylememi bekledi ama yapamadım. Mutluluktan ağlamak üzereydim. Bu yüzden Cole elini karnıma koydu ve herkesin gözleri o noktaya kaydı.

Sue, çoktan gözyaşı dökmeye başlamış olan Daniel’i tutarak, “Aman Tanrım,” dedi, “gerçekten mi?”

“Gerçekten,” derken nefesim kesildi. “Sekiz haftatan biraz fazla.”

Mark, Keith'e döndü. "Bana hâlâ borçlusun, dostum."

Tüm masa gülmeye başladı ve geçen seferki hamileliğim sırasındaki stresle ilgili herkesin aklından geçen düşünceler kısa sürede uçup gitti. Abigail ve June üstüme çullanırcasına sarılarak minik Fritter'larını sabırsızlıkla beklediklerini söylediler.

Yemekten sonra Sue yanıma geldi. Kızarmış gözlerini kurularak elimi tuttu ve beni merdivenlerden çıkarıp herkesten uzaklaştırdı. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. O an oğlunun bu hareketi kimden aldığını anladım. Kendine hâkim olmaya çalışarak, "Teşekkürler," derken burnunu çekti. "Hayatımıza girdiğin, bizi böyle sevdiğin, oğlumu ve diğer herkesi inanılmaz mutlu ettiğin için teşekkürler." Kendini tutamayıp ağlamaya başladığında eline uzanıp hafifçe sıktım. Bir an durup kendini toparladı. "Tekrar hamile kaldığına inanamıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, ben de kendimi tutmaya çalışıyordum. "Biliyorum, iyi olacağım, Sue. Bu sefer her şey farklı."

"Biliyorum, tatlım." Bana sarıldı ve yanaklarını sildi. Benimle beraber, Mark'ın kolunu dolayıp başımı öptüğü oturma odasına geri döndü.

Mark'ın alt kattaki ofisten getirdiği beyaz bir tahtanın önünde durduğunu görünce, "Neler oluyor?" diye sordum.

Çocukların isimlerini tahtaya yazan Mark, "Pekâlâ!" diye seslendi. "Kim ağustosun ilk haftasını istiyor?"

“Ben on birinciği istiyorum,” dedim ve Mark elindeki tahta kalemiyle beni işaret etti.

“Evet! İşte şimdi konuşmaya başladık. Bebeğin annesi de bizimle!” Adımı tahtaya yazdı. “Peki ya babası?”

Cole kollarını gövdeme sararak, arkamdan, “On dördüncü,” diye bağırdı, “ve bahse girerim kız olacak.”

“Oooo, işler ilginçleşmeye başladı!” diye bağırdı Mark. “Sıradaki?”

Ellerimi barın üzerinde tıkırdattım. Cole’dan bir haber alamadığım için yanıp tutuşuyordum. Bana evlenme teklif edeli üç buçuk hafta, Meksika yolculuğuna çıkmalı iki hafta olmuştu. Yolculuk sorunsuz geçiyordu. Son üç yılda ikinci kez ortadan kaybolan bir müşteriyle ilgili bilgi topluyorlardı. Washington adamın yerini belirlemek için tüm insan kaynaklarını kullanmaktaydı. Bana kim olduğunu söylemeleri yasaktı ve ben de bilmek istediğimden emin değildim. Ancak, dönmeleri planlanan günün üzerinden beş gün geçmişti. Günde iki defa bildirim yaptıkları için, endişelenmemem gerektiğini biliyordum; ama yine de bir şeyler yolunda değilmiş gibi geliyordu.

Jake akşam yemeğimi önüme koyunca midemi ovdum. Bu akşam çok yoğun olduğumuzdan yeme fırsatımız olmamıştı ve ikimiz de açlıktan ölüyorduk. Akşam yoğunluğu azalmaya başladığından barda yemeye karar vermiştik.

Burger lezzetliydi. Aşçımızın mantarlara olan sevgimi bilmesine bayılıyordum, hamburger ekmeğimin altında bir yığın mantar vardı. Tabağımın bir parçasına hardal ve ketçap yığarak ikisini mükemmel kombinasyonu elde etmek için karıştırdım. Bu bebek tuhaf şeyler seviyordu.

“Bu iğrenç.” Jake’in patates kızartması neredeyse boğazında kalacaktı.

Omuzlarımı silktim ve mantarlı burger’i karışıma bula-dım, sonra aşırı büyük bir lokma ısırdım. “Çok güzel.” Bu keskin tadın hazzıyla gözlerim yuvalarında geriye doğru kaydı.

“Ah sevgili Tanrım, bu...” Jake burger’ini tabağına fırlatıp parmaklarını peçeteyle temizledi. “Artık birlikte yememiz gerektiğini düşünüyorum.” Ağzım dolu, güldüm. “Şu an tam seyretmeliksin, Savi.”

“Teşekkürler.” Eti daha çabuk aşağı indirmek için bir bardak suyu kafama diktim. Bu bebek açtı!

Birisi oturdu ama kim olduğunu anlayamadım, umursamadım da. O an tek odaklanabildiğim şey burger’di. Jake müşteriye yönelmeden önce tabağını bir garsona verdi.

“Hey, bu akşam sana ne verebilirim?”

“Aslında, onu görmem gerek.” Bu ses beni hasta ediyordu. Burada oluşunun sadece iki anlamı olabilirdi. Jake yanıma gelirken, o benim önümde dikildi. “Biraz yalnız kalabilir miyiz, evlat?” Başıyla Jake’i işaret etti ama Jake kıpırdamadı.

“Jake kalıyor.” Midemin isyanına rağmen tabağımı ittim. “Burada ne arıyorsun, Frank?”

Birilerinin kulak misafiri olmasından hoşlanmayan Frank, başını iki yana salladı, ama temkinli bir biçimde konuşmaya devam etti. “Yarın Washington’a gelmene ihtiyacım var. Lynn’in davası sonuçlanacak ve tanıklığına ihtiyacımız var.”

Tabağımı konuşumuzun kim olduğunu görmek için duran Gabe’e verip, “Ya hayır dersem?” diye karşılık verdim. “Stresli durumlara sokulmamam gerekiyor. Doktor-dan yazı alsam, yardımı olur mu?”

Frank başını ovuşturdu. “İnan bana, Savannah, seni bu işten sıyırmak için akla kararı seçtim, ama mahkeme celp yollayacak. Bunu şimdi ya da bebek doğduktan sonra yapabilirsin. Benim tavsiyem şimdi halletmen, böylece ufaklık doğduğunda, tüm bunları geride bırakıp temiz bir başlangıç yapabilirsin.”

Telefonumu çıkardım ve cevapsız bir arama var mı diye kontrol ettim. “Cole’un haberi var mı?” “Ama söz vermişti,” diye bağırarak istedim, ama bunu yapmayacak kadar güçlü olduğumu biliyordum. Frank başını hayır anlamında salladı, ben alt tezgâha doğru kendimi bıraktım, bir anda tükenmişim. “Benimle kim gelecek?”

“Kimi istiyorsun?”

Keith’i istiyordum ama takımla birlikte görevdeydi. “Mike?” Yüz ifadesi, Mike’ın kalıp evi idare etmesini tercih ettiğini gösteriyordu. “Sue’ya ne dersin?”

“Gerçekten mi?” Bu beni şaşırtmıştı.

“Tamam, Sue’yu arar, kabul ettiğini bildiririm.” Frank kalkıp paltosunun fermuarını kapadı. “Yarın, saat dokuzda, dört gün yokmuşsun gibi plan yap. Ve Savannah, lütfen bu sefer kaçma.” Gözleri gülmüyordu.

Bir şey demedim; sinirlerim çoktan zıplamıştı bile.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, adeta sürünerek kanepedeki yatağıma girerken, gözlerimi tavana diktim ve tam o anda babamın neler yaptığını düşündüm. Lynn ile beraber miydi? Yoksa dikkatleri hastalıklı ilişkilerine çekmemek için ondan uzak mı duruyordu? Benden gizli işi pişirmiş olduklarını nasıl olmuştu da anlamamıştım. Bu kadar lanet olasıca saf mıydım? Geçmişin olaylarının zihnimden geçmesine izin verdim. Bunları geride bırakmak için çok uğraşıyordum, ama bitmemişti. Bir kerede, tümünden bitirmek için sonuna kadar gitmem gerektiğini biliyordum. Ama bu işleri kolaylaştırmıyordu. Yan dönüp boş boş mini dizilerden birinin yayınlandığı TV’ye baktım. Sesi kısığa alınmış TV’de *Hatfields&McCoys* oynuyordu. Bu eski film çok anlamlıydı. Çözüm yolu gayet düz ve kestirmeydi; sadece eline silahı alıp problemi sonlandırıyordun. Durum böyle olsa, çoktan ölmüş olurdum.

Battaniyeleri üstümden attım ve son otuz dakika içindeki beşinci çışım için banyoya gittim. Tişörtümü kaldırdım ve aynada karnıma baktım. Beş buçuk aylık hamileydim ve hoş, yuvarlak bir tümsek belirginleşmeye başlamıştı. Son birkaç ayın nasıl geçtiğini düşündüm. Cole bir harikaydı, ama aşırı korumacılığı bebekle eşzamanlı olarak gelişiyor-

du. Bu yolculuk için buradan ayrılmak zorunda kalmak onu neredeyse öldürüyordu. Küçük Koğlan doğmadan evvel mümkün olduğunca çok davayı kapatmak için, son zamanlarda sıkça seyahat ettiğini biliyordum.

Kapımdaki kilidin açılma sesiyle oturma odasına kaçıp kapının karşısında gölgede kalan duvara yaslandım. Kalbim küt küt atıyordu, ama sadece üç kişide anahtar olduğunu biliyordum. Jake, Keith ve Cole. Önce içeri bir çanta atıldı, bunu ağır adımlar izledi. Karanlık figür belirince, bitkinlikle olduğum yere çökmüş halde yumruklarımı sıktım, ama beni seçer seçmez yüzü aydınlandı.

“Seni korkutmak istememiştim.” Cole ardından kapıyı kapadı.

Olduğum yerde kalarak, “Sorun değil,” diye fısıldadım. Askerî pantolon ve ceketle seksi görünüyordu. Atkısının üzerinden çıkmış olan lacivert süveteri, gözlerini normalden daha da koyu gösteriyordu ya da o da beni gördüğü için benim kadar heyecanlıydı. Botlarını tekmeleyerek çıkardı ve sonra da ceketini.

Gözlerinde pis bir ışıltıyla, “Buraya gel,” diye emretti. Duvardan uzaklaşıp yavaşça ona doğru yürüdüm. Gözleri en sevdiğim tişörtlü kaydı. “Kahretsin, bebeğim. Seni giysilerimin içinde görmek hoşuma gidiyor.” Uzanıp göbeğime dokundu. “Ufaklığım ne yapıyor?”

“Küçük kurt çok iştahlı.” Elimi onunkinin üzerine koydum. “Yeterince yemiyor gibi gözüküyor.”

“Bir şeyler ister misin?”

“Evet, ama yiyecek değil.” Geri çekilip tişörtünü kafamdan çekerek çıkardım ve kanepeye attım. Sonraki hamlesini düşünürken elini bir günlük sakalı üzerinde gezdirdi. “Sahadayken de normalde bu kadar tereddüt ediyor musunuz, albay?” Saldırısını beklerken sırttım.

O da bana sırtıttı. “Bu faklı. Seni duvara dayayıp son iki haftanın gerilimini o küçük deliğinde giderene kadar sabit tutmak istiyorum, ama,” bacaklarım kenetlenirken göğüs-kafesim yavaşça alçaldı, “seni incitmek istemiyorum.”

Seks dürtüm beni ele geçirirken gözlerimi devirdim. “Peki, aşırı korumacı bir nişanlı içermeyen başka yollar bulabilirim. Çoklu ayar mekanizmasına sahip bir duş başlığım var.” Hızla arkamı döndüm ama daha bir metre bile uzaklaşmamıştım ki arkama geçip beni dikkatlice mutfak masasının üzerine doğru eğdi.

“Duş başlığın sana çığlık atılabiliyor mu?” Fermuarının açıldığını ve pantolonunun aşağı düştüğünü duydum. Masaya doğru gülümsedim, buna öyle fena ihtiyacım vardı ki canım yanıyordu. Parmakları ne kadar tahrik olduğumu keşfetti ve göğsümden bir inilti kopararak kolayca içime girdi. Omurgam boyunca öperek yukarı doğru geldi ve vücudumun üzerine abandı. “Bacaklarını ayır, bebeğim.” Dediğini yaptım ve arzumu hafif hafif tahrik ettiğini hissettim. Parmaklarını çıkarmadı; ben sıkıca kısıtırırken onları çevirdi. “Sana öyle fena ihtiyacım vardı ki, Kuzey Dakota’dan doğrudan buraya geldim.” Parmakları dışarı çıktı ve ereksiyonu içime kaydı. “Ah, Tanrım,” diye tısladı. Kalçalarıyla nazik bir salınımaya başlayarak ve sağa sola doğru dönerek her yöne hareket edip arzumu, ihtiyacımı

artırdı, şehvetimi tırmandırdı. Elleri kalçalarımın omuzlarıma kayd. Sıkıca tutunca, beni kendine doğru bastırdı. Adını haykırdım, ardından içimden küfrettim. “Sana olan ihtiyacımı asla sorgulama, Savannah.” Her nazik ama sıkı itişte inliyordu. “Yakınımdayken beni ele geçiren duygularla seni bir ısırıkta ikiye bölebilirim.” Beni göğsüne yaslayacak şekilde doğrulttu. Boynumu emerken elleri göğüslerime masaj yaptı. “Şimdi benim için gelmeni istiyorum.” Sesi yumuşak bir hırıltı halindeydi. “Geldiğini beni ne kadar özlediğini, hissetmeye ihtiyacım var.” Beni tekrar nazikçe masanın üzerine itti, yukarı kaldırdığı bir bacağı kırıldı ve yavaşça derinlere doğru sertçe itmeye başladı. Hiç de karakterine uymayacak denli ölçülü, kararlı hareketleri beni daha da yükseltti.

Orgazm beni altüst ederken, tırmaladım, haykırdım ve ısırdım. Kendime gelirken çevremi göremiyordum ve zar zor duyabiliyordum. Cole güçsüz düşmüş vücudumu yatağa taşıyıp örtüleri üzerime çekti.

“Duşa ihtiyacım var.” Beni şöyle bir öptü ve koridorda kayboldu.

Derin bir uykuya dalarken haylaz gülümsemesi beynime kazınmış olarak kaldı.

Cole

Havluyu gövdeme sardım ve yatağın ortasında kendisinden geçmiş, göbeği battaniyenin kenarından fırlamış Savannah’ya gizlice baktım.

Buzdolabı neredeyse boştu ve dolapları da oldukça boştu. Bu kadın neyle yaşamını sürdürüyordu? Sonra zulasını buldum. Bir kaşık alıp tezgâha yaslanarak koca bir fıstık ezmesi topağını ağzıma tıkıştırırken ceketimin cebindeki telefonum çaldı. Hemen hamle yapıp Savannah'yı uyardırmadan düğmesine bastım.

Frank: Oraya sağ salım vardın mı?

Ben: Evet, uyarıların için teşekkürler, Frank. Washington'da görüşürüz.

Bir süre düşündüm, sonra yazmaya başladım.

Ben: Son iki haftadır ne yiyor?

Bir dakika geçmeden, bir titreşim hissettim.

Jake: Bilmek istemezsin bile.

Ben: Bana bir şans ver.

Jake: Bunu sen istedin. Hardal-ketçap kombinasyonu, hardal ve kızarmış patates, ketçap ve kızarmış patates. Ah! Ve şimdiki favorisi hardal, patates ve turşu, hepsi bir arada. Senin bebek rezaleti yiyecekler seviyor, dostum. Şu an resmen kusacak gibi oldum.

Ben: Anlattığın manzara için teşekkürler. Makbule geçti.

Üstümü hızlıca değiştirip dışarı çıktım.

Kulağına, “Savi,” diye seslendim, ama hareket etmedi. “Bebğim kalkman gerekiyor.” Yanağından öptüm. “Se-

vebileceğin bir şey aldım,” diye fısıldadım ama yine tepki vermedi. “Markete gittim ve turşu ile hardal aldım.” Gözlerinin biri açıldı ve ben sııttım. “Sen ve Fritter için her çeşit kötü yiyecekten aldım.”

“Fritter’a geri mi döndük şimdi?”

“Evet, kulağa daha sevimli geliyor.” Bana çekici bir gülümsemeyle baktı. “Kalk şimdi. Orada senin için özel olarak hazırlanmış bir yığın turşu var.”

“Gerçekten mi? Benimle dalga mı geçiyorsun?” Bir kaşını kaldırdı.

“Hayır, söz veriyorum.”

“Nasıl?”

“Jake.” Onun küçük, sıkı poposunu sıkarken, neden olduğum iniltinin tadını çıkardım.

“Tanrım, hiç uyumayan bir canavarı seviyorum.” Gerindi ve arkasından örtüleri düşürerek döndü. Uzun kirpikleri arasından bana bakarken elleri çıplak bacakları ve yanları üzerinde gezindi.

Ona bir tişört fırlattım. “Seninle bütün gün bu yatakta yatıp yuvarlanmayı ne kadar istesem de, yakalaman gereken bir uçak var,” saatime baktım, “iki saat sonra.”

Yüzü düştü ve örtüleri tekrar vücudunun üzerine çekti, benden değil, onu bekleyen şeyleri düşünmekten saklanmak için. Yanına gidip onu koynuma aldım.

“Korktuğunu biliyorum, ama yolun her adımında orada seninle olacağım.” Başını anladım der gibi salladı, sonra

yataktan aşağı kayıp bornozunu aldı ve duşa doğru gitti. Son dakikada durdu, omzunun üzerinden bana bakmak için dönmeden önce eli kapı çerçevesi üzerinde bir ritim tutturdu.

“Seni seviyorum, Cole.” Ben bir şey deme fırsatı bulmadan gitti.

Havaalanı yolunda ve uçuş boyunca Savannah çok suskundu. Elleri kitabının, James Patterson’ın yazdığı *The Beach House*’un [Sahil Evi] sayfalarını çevirip duruyordu, ama henüz açıp okumuş değildi. Sessizliğe ihtiyacı olduğunu anlıyordum ve sadece onu rahatlatmak için bacağına sıkıca tutuyordum. Washington’a indiğimizde, Frank bizi karşılamak üzere kapıdaydı ve bizi arabayla doğrudan üsse götürdü.

Frank’in bakışları arabanın dikiz aynasından Savi’nin kilerle çakıştı. “Seni davan hakkında bilgilendireceğiz, böylece durum hakkında en son bilgilere vâkıf olacaksın.” Savi cevap vermeyip kır manzarasının yanımızdan geçip gitmesini izlemeye devam edince, Frank boğazını temizledi. Eline uzandım, ama bana doğru dönmedi. Başını kaldırdı ve cama düşen bir yağmur damlasını izledi. “Yani,” diye devam etti Frank, “ondan sonra da akşam yemeği yiyeceğiz ve...”

Savi onun sözünü keserek, yavaşça, “Lynn’le konuşmak

istiyorum,” dedi. Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. “Yalnız...”

Bunu duyan Frank’in gözü seyirdi. “Savannah, bu yapabileceğim bir şey değil...”

“Tanıklık etmemi istiyorsan,” Savi ilk kez direkt Frank’e bakmak için döndü, “bunun gerçekleşmesini sağlayacaksın.”

“Savannah...” Sesimi alçalttım.

“Cole,” diye karşılık verdi, o an tartışmaya yatkın bir ruh hâlinde olduğunu anladım. Sırtımı soğuk, deri koltuğa yaslayarak isteksizce dilimi ısırdım. Kendini bize kapatıyordu, biliyordum. Muhtemelen bu kadını yıllar boyunca kız kardeşi gibi sevdikten sonra, biriktirdiği tüm öfke ve acıyı yaşıyordu. Kendimi onun yerine koyunca berbat hissettim. Mark bana bu şekilde ihanet etmiş olsaydı, benim de kalbim kırılırdı. Ellerimle bebeğimizi yoklayarak, zaten elleri orada olan Savi’yi şaşırttım. Elimini onunkinin üzerine koydum, diğer elini bir gözyaşını silmek için kullandı. Savi’yi rahatlatmak için kıpırdandım, ama kendini kaybetmenin eşiğinde olduğunu biliyordum.

ONUNCU BÖLÜM

Savannah

Dört yorgun görünen avukatın oturduğu masanın karşısındaki metal kolçaklı eski bir sandalyeye oturana kadar, çoktan taş gibi ağırlaşmış hissediyordum. Kapının tam üstünde eski tip bir saat tıkırdıyordu ve kalbim de atışını onun ritmine göre ayarlamıştı. Şiddetli bir yağmur, altmışların başından beri değiştirilmemiş gibi görünen kasvetli pencerelere vuruyordu. Burnuma gelen küf kokusunu almamaya çalıştım, ama işe yaramadı ve koku midemin daha da bulanmasına yol açtı. Erkek avukatlardan biri dikkatimi

çekti. Bakışlarım kravatındaki kahve lekesine gitti ve kendimi toplamaya çalışmak için görünümümü sessizce tarif ettim. Tıpkı *Office Space* [*Ofis Çılgınlığı*] filmindeki kırmızı tel zımbalı adam gibi görünüyordu. Gözünün, ortağının Snickers'ında oluşundan, aç olduğunu söyleyebilirdim.

Baş avukat Morgan, "Bayan Miller," diyerek dikkatimi şimdiye çevirdi. Önündeki evrakları karıştırdı. Bu kadını buraya önceki gelişimden hatırlıyordum. Mükemmeliyetçi biriydi ve eğilip birbirine paralel duran tükenmez kalemle titizlikle dizilmiş dosyalarını dağıtmak istedim. "Mahkemeye geçen seferki gelişinizde olanların tekrarlanmaması gerektiğini anlamanız gerekiyor." Gözlüklerinin üzerinden, beni onaylamadığını belirtir biçimde dikkatle baktı. Ona çıkışmamak için çok çabalayarak dilimi damağıma bastırdım. Cole'un kıpırdandığını duydum. Dikkatimi tümüyle ona vermiştim, bir şeyler söylemek istediğini biliyordum, ama söylemiyordu... Henüz. "Sizin için bunun zor olduğunu anlıyorum, ama..."

Kısık bir sesle, "Anlamıyorsunuz," diye tısladım ama bir anlığına sesini kesmesine yetti.

"Bayan Miller, bu tanıklığın geçerli olmasını istiyorsanız, sakın kalmanız gerekiyor. Hâkim bir taşkınlığa müsamaha göstermeyecektir. Bu jüriye sadece sizin delifişek biri olduğunuz gösterecektir."

Başımı yana yatırarak, "Bu yüzden mi kefalet şansı verilmenden çifte müebbet cezası aldı?" diye sordum. "Bana öyle geliyor ki, benim taşkınlığım ve deliller, jüriye Denton'ın bir canavar olduğunu kanıtladı ve o hak ettiği ceza-

yı aldı, o yüzden gelin tekrar deneyelim, Bayan Morgan.” Başparmağı, pahalı tükenmezkaleminin tepesini tıklatmaya başladı. “Lynn’e karşı yarın tanıklık etmeden önce, onunla beş dakika yalnız kalmak istiyorum.”

“Bu mümkün değil,” diye belirtti.

Ayağa kalktım ve çantamı aldım. Cole ayağa fırladı. Beni durdurmaya çalışmasını bekliyordum ama yapmadı.

Morgan başını ovarak, “Bekleyin,” diye seslendi, “sadece bir dakika oturun.”

Cole’un dudaklarının kenarlarının yukarıya doğru kıvrıldığını gördüm, ama arkaya döndüğünde yüzü tekrar ifadesiz haline büründü. Tanrım, bu işte iyiydi.

“Bu biraz zaman alacak.” Diğer avukatlardan biri tartışmaya başladı, ama Morgan o cadaloz elini kaldırdı ve adam geri çekildi.

Cole’a en yakın oturan avukat, “Morgan,” dedi, “bunu asla kabul etmezler.”

Başını daha da şiddetle ovmaya başlayan Morgan, pat diye, “Humphrey, görüşünü istediğim zaman, senden söylemeni rica ederim,” dedi. Humphrey tepeden tırnağa kadar kızardı. Zavallı adam.

“Bakın,” gözlerini kapadı, “bana bir saat verin ve neler yapabileceğime bakayım.”

“Peki.” Dönmeye başlamıştım, ama durdum ve masaya eğilip Snickers’ı kaptım ve Morgan’ın önüne koydum. “Bilmem anlatabildim mi?”

Benim reklamla ilgili esprimi kesinlikle anlayan Humphrey'nin ağzını kapadığını gördüm. *"Açken sen, sen değil-sin."* Cole koluma uzandı ve beni neredeyse odanın dışına kadar çekti. Kapı kapanır kapanmaz, kahkahayı bastı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye kıkırdadı. "Ah Tanrım, keşke Mark da burada olsaydı. Buna bayılırdı." Mark'ın burada olmasını ben de isteyerek gülümsedim. Onun tansiyonu düşüren şakaları şu an çok iyi giderdi. "Haydi, yiyecek bir şeyler alalım."

İki saat sonra, bizi kafeteryada bulması için Humprey gönderilmişti. Kazandığımız bir sürü avantajı sıralayıp yine de hâkimin buna izin vermediğini, çünkü Lynn'in hapse girdiğinden beri şiddet dolu olduğunu anlattı. Hayal kırıklığına uğramıştım ama bunu atlattım. Yarın onu görecektim ve o zaman hâkimin yardımı olsun olmasın, kendi lafımı söyleyecektim.

O korkunç odaya döndük ve sonraki birkaç saati bilgilendirmeye geçirdik. Bu sefer Morgan'ın biraz daha nazik olduğunu söylemeliyim. Galiba Snickers işe yaramıştı.

Bilgilendirme akşama kadar sürdü ve restorana indik.

Akşam yemeği boyunca düşüncelerimin arasında kayboldum. Çocuklar benim ilgimi başka yerlere çekmeye çalıştılar, ama Lynn ile olan çocukluk anılarımla uzaklardaydım.

"Mutlu Noeller, Linnie." Küçük beyaz bir kutuyu uzattım ve sırttım.

Kutuyu elimden kapıp kurdeleyi çözdü. "Aaaa." Ortasında,

ikiye ayrılmış bir kalbin sallandığı zinciri çıkardı. Lynn kalplere bayılırdı.

“Gördün mü?” Kalbin diğer yarısını gömleğimin altından çektim. “Sadece arkadaş değil...”

Aynada kolyeyi hayranlıkla izlerken, “Aynı zamanda kız kardeş,” diye tamamladı. “Seni seviyorum, Savi.”

“Ben de seni seviyorum, Lynnie.”

Bana düşman kesildiği ânı tam olarak belirlemeye çalışıyordum. Onu düşündüğümde midemi yakan derin bir acı hissediyordum. Bir insan nasıl bir an hayatınıza güçlü bir damga vururken, bir diğer an sizi öldürmesi için birini tutardı? Kendimi bir filmde gibi hissediyordum. Birlikte geçirdiğimiz zamanların onun için hiç anlamı yok muydu? Beni, ona beslediğim hislere benzer şekilde kız kardeşim gibi sevdiği bir zaman dilimi kesinlikle olmuştı, tıpkı benim de onu sevdiğim gibi...

Yiyemiyordum ve suyumda da dokunmamıştım. Kendimi öylesine kaybetmişim ki, Cole’un sandalyemden kalkmama yardım edip beni yürüterek otel odamıza çıkardığının zar zor farkına varabildim. Bana Frank’le tartışması gereken bazı şeyler daha olduğunu söyledi, bu yüzden diğer odada olacaktı ve banyo yapmamı önerdi.

“Sonra biraz uyu, bebeğim.” Öne eğilip dudaklarımı öptü ve göbeğime masaj yaptı. Kanepeye oturup karşımdaki siyah ekranla bakışarak başımı olumlu anlamda salladım.

“Gerçeği, tüm gerçeği ve yalnızca gerçeği anlatacağınıza dair kanun önünde söz veriyor musunuz?” Kâtip içe işleyen gri gözlerle baktı ve omurgamdan yukarı doğru tırmanan bir ürperti hissettim.

Sesimin son sürat ters istikamete doğru kaçtığını hissederek, zayıf bir tonla, “Veriyorum,” dedim. Denton aleyhine tanıklık yaparken kendime daha fazla güveniyordum, ama Lynn... Oturuşumu biraz daha dikleştirdim ve jüriye bir bakış attım. Dokuz adam, üç kadın, bir tanesi kendisinin ördüğü belli olan korkunç bir kedili süveter giyiyordu, çünkü aklı başında kimse böyle bir şeyi yapıp pazarlamazdı.

Cole bakışlarımı yakaladı ve sadece on beş adım ötede olduğunu bilmemi isteyerek bana göz kırptı. Başımı tamam anlamında salladım, güçlkle yutkundum ve kendimi toparlamaya çalıştım. Kafamın içinden Cole’un sözlerini tekrar tekrar geçirdim. “Sadece bir gün daha, bebeğim, sonra eve gidip tüm bunları arkamızda bırakabileceğiz.” Bir kapı açıldı ve fısıltılar hafif bir uğultuyla yükseldi. Başımı kaldırıp gerçekliğimle yüzleşme fikrinden ötürü aniden dehşete kapılmışım, gözlerimi Cole’unkilere kilitlemeyi sürdürdüm. Sadece ağzını oynatarak sessizce “Seni seviyorum,” dedi. Başımı zorlukla evet anlamında salladım ve dikkatimi, sözü Lynn’in avukatına veren hâkime yönelttim.

Titriyordum. Hazır değildim. Çok korkuyordum.

Bir zamanlar en iyi arkadaşım, kız kardeşim olan ve şimdi -şansı varsa- müebbet alabilecek kişiyle yüzleşmek için kendimi, gözlerimi kaldırmaya zorladım.

Lynn'in yüzü normalden daha solgundu ve genç, masum kadını oynamak üzere giyinmişti. Dizlerinin hemen üzerine gelen krem rengi bir etek, beyaz bir bluz ve bebe pembesi bir süveter giymişti, Lynn'in asla giymeyeceği tarzda bir şeydi.

Kahretsin, saçının bile bir tutamı tepede toplanıp gerisi salık bırakılmıştı; saçını böyle yaptırmaktan da nefret ederdi. Bu hâline kanmadım, elbette. Onu tanıyordum ve orada duranın hâlâ o olduğunu biliyordum. O pamuklu gömlek içerisinde nasıl kıpırdanıp durduğuna kadar, tüm beden dilini okuyabiliyordum. Pamuklu kumaştan nefret ederdi; Lynn her zaman ipek giyerdi. Gerçek kendini saklamak için açıkça çabaladığını görmek, kendi içimde küçük bir aydınlanma yaşamama neden oldu. Sargılı bileğini, bir gözünün etrafındaki koyuluğu görünce, yakın zamanda birileriyle kavga etmiş olduğunu tahmin ettim.

Başı yukarı kalktı ve gözleri benimkine kenetlendi. İçimden bir dizi his geçti, ama acıma duygusu aniden bunların en güçlüsü haline geldi. Bu, keşke orada oturup kaderinin belirlenmesini bekliyor olmasaydı tarzında bir acıma değil, benim hayatım diyebileceği bir hayata asla sahip olamayacağını bilmiyor olmamdan kaynaklanan bir acımaydı. *Karma*.

Sanırım bakışımı yanlış yorumladı ve bana hafifçe gülümseyip, sadece dudaklarını oynatarak sessizce, "Selam, tatlım," dedi.

Dişlerimi canım yanana kadar yanağıma geçirdim, ama hâkimin boğazını temizlediğini duyunca yanağımlı bıraktım.

“Sorumu tekrar edeyim mi?”

Başımı evet anlamında salladım ve dikkatimi ona verdim. “Siz ve Lynn ne kadar zamandır arkadaşsınız?”

“Küçük...” sesimin geri gelmesini dileyerek öksürdüm. “Küçüklüğümüzden beri.”

“Kız kardeşiniz gibi olduğunu söyleyebilir misiniz?” Avukatım itiraz etti, ama hâkim duymazdan geldi.

“Evet.”

“İkiniz her şeyi birlikte mi yapardınız?”

“Evet.”

“Aile seyahatleri?”

“Evet.” Omuzlarımı silktim.

“Aile yemekleri...”

Sesi giderek azalıp duyulmaz olurken, zihnim özellikle bir aile yemeğini anımsadı. Geçmişten bir sahneye doğru çekildim ve mahkeme salonu gözlerimin önünden yavaşça kaybolurken...

...babamın çatı katı belirdi, birçok insan Şükran Güntü için şehir dışına çıkınca, trafik rahatladığı için erken gelmişim. Kapıyı açınca mekânın boş olduğunu görmüştüm, ama hindinin kokusu midemin dikkat kesilmesini sağlamıştı. Cüzdanımı başka bir cüzdanın yanına fırlattım, o zaman fark etmemiştim ama şimdi

onunki olduğunu anlıyordum. Aşçı mutfakta meşguldü, onu kendi hâline bıraktım.

Ağrıyan ayaklarımdan ayakkabılarımı çıkarırken, “Baba?” diye seslendim. “Hâlâ burada mısın?”

Dolambaçlı merdivenleri tırmanarak ikinci kata çıktım ve yüzü kıpkırmızı olmuş olan babamla yüz yüze geldim. “Hey, baba.” Gülümsedim, ama yüzündeki paniği görünce gülümsemem soldu. “Her şey yolunda mı?”

Kolumdan çekti ve beni önü sıra iterek hızlıca merdivenlerden aşağı indirip ön kapıya doğru sürükledi. “Planı erteleyebilir miyiz, canım? Bir şeyler çıktı. Üzgünüm, ama elimden bir şey gelmiyor.”

“Ne?” Kolumu kolundan kurtardım, ama tek yaptığı tekrar asılmak oldu. “Ama bugün Şükran Günü. Yemek ne olacak?”

“Savannah, yirmi iki yaşındasın. Bugünü beraber geçirmek için başka birini bulma zamanının geldiğini düşünmüyor musun?”

Yüz ifadem tekrar eski halini aldı. “Vay! Biliyor musun, bazı babalar kızları özel günleri onlarla geçirsin diye her şeyi yapıyor.”

Kapıyı açtı ve cüzdanımı elime tutuşturdu. “Seni sonra ararım.” Ve böylece, kapı suratıma kapandı.

Asansöre doğru koşarken bir yandan da telefonumu çıkararak, “Bu halt da ne şimdi?” diye küfrettim. Dışarı çıktığımda, babam yine dangalakça davrandığı için oraya gitmemesi doğrultusunda Lynn’i uyarmayı planlayarak onu aradım. Direkt telesekreter çıktı, hemen ardından tekrar ararsam açacağını bilerek tekrar dene-dim.

“Alo?” Hattın diğer ucundan Lynn’in boğuk sesi geldi.

“Hey, Lynn. Kahretsin, babam yine o lanet olası modlarından birinde, bu yüzden önerim...” Birine fısıldadığını duydum, “Şşşt, arayan Savi.”

Sırttım. “Lynn, yalnız değil misin? Neredesin?”

“Ben... ben evdeyim. Ben... ben tam da çıkmak üzereydim, o yüzden aramana sevindim.” Bir itfaiye aracı geçerken tek kulağımı tıkadım.

“Kahretsin, Savi, eee... Ev sahibem yine burada, yani bunun ne demek olduğunu biliyorsun.”

“Evet, iyi eğlenceler.”

Hayalim yavaş yavaş gözden kayboldu ve tekrar mahkeme salonundaydım. Avukat bir şeyler hakkında gevezelik ediyordu, ama onu duymazdan geldim. Tekrar Lynn’e baktım. Oda içerideki hava yavaşça bir pipetle çekiliyor-muş da akciğerlerim büzüşüp toz olacaktıymış gibiydi. Cüzdanı fark etmediğim için ne kadar aptal olduğumu anladım ve o itfaiye aracını o mesafeden onun telefonundan da duyabildiğimi fark ettim.

Ona doğru, “Seni orospu,” diye homurdandım. Ne düşündüğümü anlamaya çalışarak başını kaldırdı.

Avukatı kaşını abartılı bir biçimde kaldırarak, “Neydi o, Bayan Miller?” diye sordu.

“Evet, Lynn neredeyse tüm aile aktivitelerine katılırdı, hatta bazen babam ve benim organize ettiklerimize bile.”

“Babanızla ne kadar yakın olduklarını söyleyebilirsiniz?”

Ona bakarken başımı olumsuz anlamda salladım. Panniğe kapıldığını gördüm ve bunun henüz ortaya dökülmemiş bir mevzu olduğunu anladım. “Yirmi ikisinde babamla yatması yeterince yakın olduğu anlamına gelir mi?” Yüzünü ellerine doğru eğerek jürinin ilgisini kendisine çekti. Mahkeme salonu aniden gürültüye boğuldu ve hâkim ardı ardına tokmağını vurdu. Salon durulur durulmaz, avukat tekrar benimle başladı ama bir daha hiç o konuya değinmedi.

Artık bir buçuk saattir tanık koltuğundaydım ve yorulmaya başlamıştım. Stresli olduğumu biliyordum, çünkü sanırım küçük çaplı Braxton Hicks kasılmalarım başlamıştı. Dr. Brown bunun olabileceğine dair beni uyarıyordu, o yüzden fazla kaygılı değildim. Avukatımız, rahatsızlığımı görerek mola istedi, ama ben reddettim. Sadece bunun bitmesini istiyordum. Bu kapıdan çıktığım zaman, tekrar geri dönmeyecektim.

Cole beni bir şahin gibi izliyordu. Endişeli olduğunu görebiliyordum; sürekli yüzünü ovuyor ve kıpırdanıyordu. Başımı olumlu anlamda sallayıp ona iyi olduğumu belirtmek istedim, ama gerçekte her sözcüğümü yargılayan, bana tamamen yabancı bu insanlara hayatımı tekrar tekrar anlatmaktan dolayı tükenmekteydim.

Masasına dönen ve düşünürken etrafı dramatik bir şekilde etkilemeye çalışan avukat, “Bayan Miller,” diye mı-

rıldandı, “babanızı seviyor musunuz?” Cevap vermeye başladım, ama sözümü kesti.

“Yemin ettiğinizi unutmayın.”

Seçtiğim sözcüklerin doğru sözcükler olduğundan emin olmak için üzerlerinde düşündüm. “Evet, babamı seviyorum, ama politikaya girdiğinde...”

Aniden, “Yani artık sevmiyorsunuz?” dedi.

İncinmiş bir biçimde, “Siz sever miydiniz?” diye aniden karşılık verdim.

“Ben tanık sandalyesinde değilim.” Bir anlığına yalandan gülümsediğine yemin edebilirdim.

“Babam beni istemiyor, ben de onu istemiyorum. Gayet basit, bunu zor da olsa kabullendim.” Ağrıyan karnımı ovdum.

Başını olumlu anlamda sallayarak önüme geçti. “Yani bu kadar kısa bir zaman içinde ‘kurtarıldınız’, güvenli bir evde kaldınız, âşık oldunuz, hamile kaldınız? Alınmayın ama Bayan Miller, bunlar sizi yas içindeki bir kurban gibi göstermiyor.” Çenemi kilitledim ama dilim serbest kalmak için savaşıyordu. “Benim gördüğüm,” jüriye hitap etmek için döndü, “zengin, canı sıkılmış küçük bir kızın gizlice bir plan yaptığı ve küçük düşürdüğü insanları umursamadığı. Bu işin içinde olup olmadığını anlamak için belki albayı da araştırmalıyız?” Çözülmem ve ona ağzıma geleni söylemem için uğraştığını biliyordum. Yalan söylemeyecektim. Kahretsin, çok yaklaşmışım. Midemi kavradım ve çılgınca gözlerimi kırptırdım. “Bana sadece

nedenini söyle. Neden böyle bir yalan uydurup ailendeki herkesi, özellikle de senin kız kardeşin gibi olan bu kadını küçük düşürdün?” Terli elimi ağzımın üzerinde gezdirdim. “Sana ne yaptı ki?”

Buradan çıkmam gerekiyordu.

“Lütfen,” diye fısıldadım, ama konuşmaya devam etti. “Lütfen,” derken öne doğru öğürdüm.

Lynn, “Durun!” diye seslendi ve tüm salon durdu. “Savi?”

Galiba bana ilgi göstermeye çalıştığı için hastalanacaktım. Ona doğru başımı hayır anlamında salladım. “Buna cüret etme!” Artık neredeyse gözyaşları içindeydim. “Ben rehin tutulurken odada karşımda oturdun ve sana gitme izin ver diye yalvarırken benim için tek bir gözyaşı dökmedin.” Parmağımı yüzüne doğrulttum. “Babam arkadaşımı vururken masada karşımda oturdun! Şu an umurundaymış gibi davranmaya çalışmaya cüret bile etme!”

Hâkim, “Jüri bu son yorumu dikkate almayacak,” diye emretti. O jürideki her üye bana endişe ve ilgiyle bakıyordu.

“Politik kariyer basamaklarını çıkarken çuvalladın,” kararlı ama yüksek bir sesle devam ettim, “ve ne için Lynn? Bir hücre, bir oda arkadaşı ve boktan yemekler?” Hâkim bağırıyordu, ama umursamayarak sesimi daha da yükselttim. “Benden hayatımı almış olabilirsin, ama ben çok daha iyi bir tane buldum. Sen zavallısın. Sana acımak dışında hiçbir şey hissetmiyorum!”

“Karar! Mola!” Hâkim sertçe tokmağını vurdu. Kâtip kalkmama yardım etti ve göbeğimi alttan tuttum. Cole yanıma koşarak, korumacı bir biçimde kolunu belime doladı ve Morgan’a bağırarak, tükendiğimi, devam etmeyeceğimi söyledi. Benden istediklerini almışlardı.

Köşeyi dönüp insan selinden uzaklaştığımızda, Cole beni kontrol etmek için döndü. Elleri her yerimde gezindi. “İyi misin? Ne yapabilirim? Doktor çağırmalı mıyım?” Yüzümü görene kadar sözleri telaşlıydı. “Neden gülümsüyorsun?”

“Beni sadece iyi bir aktör diye çağır.” Omuzlarımı silk-tim.

“Canın yanmıyor mu?” Biraz sinirli görünüyordu.

“Hayır, yanıyor, ama kısa süre içinde bitirmek zorunda kalacağımızı biliyordum ve o odaya tekrar girmemin hiçbir yolu yok. O yüzden Lynn’e söylemek istediklerimi söylediğimden emin olmak için yapmam gereken şeyi yaptım.”

“Neydi o?”

“Neydi biliyor musun? Ne olursa olsun bu işten benim galip çıkacak olmam.” Onu kendime doğru çekerek başımı omzuna yasladım. “Seni korkutmak istememiştim, ama bunun bitmesi gerekiyordu.”

Eliyle saçlarımı tuttu ve ona bakmam için başımı arkaya doğru çekti. “Zaten ben de orada daha fazla oturmaya dayanamayacaktım.” Dudaklarımı öptü ve elimi tuttu. “Haydi, eve dönüş için erken saatte bir uçuş bulabiliyor muyuz, bakalım?”

Frank bana doğru başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Tahminimce daha kötü olabilirdi.” Benim için arabanın kapısını açtı. “Bu sefer mahkemeye saygısızlıktan ötürü dışarı atılmadığın için teşekkürler.”

Karışık hisler içinde arabanın koltuğuna yerleşirken, “Sorun değil,” diye şakalaştım. Meseleleri çözmenin biraz zaman alacağını biliyordum, ama o an bu sayfa kapanabiliyordu, en azından benim için.

Cole yanıma yerleşip sıcacık elini bacağıma koydu. Aniden hormonlarım son sürat faaliyete geçti. Elim rahat bir tavırla kalçasına kaydırıp apış arasını yokladım ve onun hemen hazır ola geçtiğini hissettim. Nefesini verirken gülererek başını iki yana salladı.

“Beni öldürüyorsun bebeğim.” Eğilip bana küçük bir öpücük verdi, sonra hafifçe geri çekilerek dudaklarını benimkilerin etrafında gezdirdi. “Ah, yalnız olsaydık sana neler neler yapardım.”

Vücudum heyecanla kıpır kıpır oldu. “Ah, yalnız olsaydık bana neler neler yapmana izin verirdim.” Muzip bir biçimde altdudağımı ısırdım.

Araba trafiğe girerken, “Frank, dışarı çık,” diye şakalaştı. Zavallı Frank sadece başını olumsuz anlamda sallayıp radyoyu açtı.

Onun verdiği huzura muhtaç, boynuna sokulup, “Seni seviyorum, Cole,” diye fısıldadım.

“Öyle mi?”

Çene hattı üzerindeki en sevdiğim yerini öptüm. “Öyle.” Mahkeme prosedürlerinin benimle ilgili bölümünün bitmesinin tadını çıkararak uykuya daldım.

Ben annemi ve tüm bu olayları bilse ne düşüneceğini düşünürken, Cole küçük Fritter’ımızın üzerinde rahatlatıcı daireler çizip gergin kaslarımı rahatlatıyordu, bu sayede uçakta biraz uyudum. Annemin burada olmamasının tek iyi yönü, olanların hiçbirinden etkilenmiyor olmasıydı. Tek umudum, beni, benim onu sevdiğim kadar seven bir adamı sevdiğimi görebiliyor olmasıydı.

Ağır pırlantayı hareket ettirerek parmaklarımı oynatıp verdiği hissin ve simgelediği şeylerin keyfini sürdürdüm. Cole elimi dudaklarına yaklaştırdı ve yüzüğü öptü; düşüncelerimiz nasıl da eşzamanlıydı.

“Cole?” Başımı kaldırıp ona bakmak için döndüm. “Eve gitmek istiyorum.”

“Zaten oraya gidiyoruz.” Saçımı yüzümden çekti.

“Hayır,” diyerek başımı olumsuz anlamda salladım, “eve gelmek istiyorum.”

Elini alnım boyunca gezdirip çeneme doğru iner ve dudaklarımda dururken gözleri parladı. “Evet, bebeğim, eve gidelim.” Eğilip dudaklarını dudaklarımla, sözlerimizi bir yeminle mühürledi. Kalçamda onun elinin sıcaklığının verdiği huzurla uyuyakaldım.

Kuzey Dakota Havaalanı sessizdi. Gecenin bir yarısı olduğu için, etrafta çok az insan vardı. Eve kadarki uzun ara-

ba yolculuğunu dört gözle beklemiyordum, ama çok uzun bir süre Washington'a dönmek zorunda kalmayacağımı biliyordum. Hatta belki de hiç.

Açık havaya adımımızı atar atmaz, ellerim sapından kaydı ve çantamı düşürdüm, çantaya takılıp neredeyse yüzükoyun yere kapaklanıyordum. Cole beni zamanında yakaladı ve kendine doğru sıkıca çekti. Elleriyle her yerimi yoklayıp kontrol etti. Ortalığı telaşa vermemesini söyleyerek onu itip uzaklaştırdım. Durumu şakaya vurarak daha da abartılı davrandığında, güldüm. Beni aniden öpmek için çekti, dili benimkiyle oynasırken kıkırdadı. Kuvvetli bir rüzgâr saçlarımı kırbaç gibi yüzüme çarptı.

Onun sesini duyduğumuzda ikimiz de donup kaldık.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Savannah.” İçimi zırhımı delip geçen ve beni titreyen bir kütleye çeviren bir ürperti sardı. Duyularım direkt bana yöneltilmiş 40 mm’lik silaha kilitlendi.

Yüzü bir şapkanın altına gizlenmişse de, alnından ter süzüldüğünü gördüm. Bir damla dudağına düştü, sonra hızlı solukları sayesinde uçup gitti. İlk bakışta tam bir iş adamı gibi gözüküyordu. Kimse havaalanına bir silahla gi-receğini düşünmezdi. Bu bakışı artık tanıyordum ve bu iş iki şekilde biterdi. *Birinden birini kaybedecektim.*

Etrafımızda bir karmaşa hâkim olsa da, her şey sessizleşmişti. Zaman durmuş gibiydi. Sadece kendi kalbimin delice attığını duyabiliyordum. Hiçbir zaman gerçekten özgür olamayacağımı bilmem gerekirdi. Yavaş çekimde, Cole’a baktım ve sessiz bir elveda dedim. Ağlamak istedim, ama hislerimi kaybetmiş gibiydim. Onlar da tıpkı ha-

yatımın geri kalanı gibi kaybolmuşlardı. Sadece dudaklarımı hareket ettirerek, “Seni seviyorum,” dedim.

Silah ateşlenmeye hazırdı. Kontrolü tamamen ondaydı ve gözlerini yüzümden hiç ayırmamıştı.

Aniden Keith ve Mark silahlarını doğrultmuş hâlde birdenbire ortaya çıktılar.

Cole, “Hayır,” diye fısıldadı. Parmaklarımı daha da sıkı kavradı.

O konuşana kadar silah karnıma doğru inmişti. “Sen gerçekten sevdiğim tek kadını elimden aldın. Hep yolumuza çıktın. Yetti artık, Savannah.” Acı sözleri içimi parçaladı.

Mark, Cole’a bir şeyler mırıldanarak bana doğru yaklaştı, ama onları anlayamadım.

“Baba?” Kontrol bendeymiş gibi davranmaya çalıştım. Cole’un sımsıkı kavradığı elimi kurtardım. Ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, o yüzden aklıma ilk gelen şeyi söyledim. “Sana bir şey sorabilir miyim, lütfen?” İleri doğru titrek bir adım attım. Gözlerime dolan sıcak, yoğun gözyaşları görüşümü bulandırıyordu. Bizi çevreleyenlerin ellerindeki silahların hareketlerini duyabiliyordum. “Noel için Kuzey Kanada’ya gittiğimiz yılı hatırlıyor musun? Anemin hasta olduğunu öğrendiği yıldan önceki yıl?” Hafıza sokaklarında bu yolculuğa çıkmaktan dolayı rahatsızlığını belli ederek, başını evet anlamında salladı. “Elektrik kesildiğinde saat akşamın sekizi olmuştu.”

Acele etmem için silahla dürterek, “Altı,” diye beni düzeltti.

“Hava sıcaklığı düşmüştü ve hepimiz ateşin başına toplanmıştık, umurumuzda değildi çünkü ağacımız, ateşimiz ve sıcak çikolatamız vardı.”

Başını ovup, “Nereye varmak istiyorsun?” diye mırıldandı.

Duygularımı zapt ederek ve ona bir adım daha yaklaşıp zorlukla yutkundum. Bu cesaret nerden gelmişti, bilmiyorum. Belki annem buradaydı ya da belki kafayı yiyordum.

Cole arkamdan, “Savannah, dur,” diye uyardı, ama diğer adamlara da geride durmalarını söylediğini duydum.

Silah şimdi daha yakınımıdaydı, çeliğin kokusunu alabiliyordum. “O zamanlar beni seviyor muydun?” Gözlerinin içine bakmaya devam ettim ve orada küçük bir pırıltı gördüm. Silahı bir an duraksadı, sonra doğrudan yüzüme tuttu ve tetiği çekti.

Hayır.

Dan! Dan! Dan! Körleşmişim ve hızla düşüyordum. Ağır vücutlar üzerime siper olurken, nefesim kesilmişti.

Yarı karanlık bir yerde uyandım. Cole’un yatağında olduğumu ve onun da şöminenin karşısında durmuş, alevleri seyredip brandy’sini yudumlamakta olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Üzerinde sadece pijama altı vardı, çıplak göğsü ateşin turuncu ışığını yansıtıyordu. Gölgelelerin vur-

duğu kasları gerildikçe, çok uzun ve güçlü görünüyordu. Baş, şömine rafını tutan eline dayanmıştı.

Yataktan aşağı süzülüp arkasına geçerek ılık sırtında ellerimi gezdirince önce sıçradığını, sonra ânında gevşediğini hissettim. Küçük bir öpücük kondurduğum sırtına doğru, “Hey,” diye fısıldadım, “her şey yolunda mı?”

Brandy’sinin kalanını kafasına dikerek, “Hayır,” diye homurdandı. Bardağı şömine rafına koydu ve çevik bir hareketle bana yüzünü dönerek başımı ellerinin arasına aldı. Gözleri koyulaşmıştı; kendini koyuvermemek için mücadele ettiğini görebiliyordum. Başıma giden elinin parmakları saçlarıma dolanıp sıkıca kavrarken, eğilip alnını benimkine dayadı ve gözlerini sımsıkı kapadı. “Bunu tekrar yaşayamam. Beni terk etmene dayanamam. Sana ihtiyacım var, Savannah. Benim olmana ihtiyacım var.” Sözleri acı doluydu.

“Ben seninim,” diye fısıldadım.

Aniden gözleri kocaman açıldı.

“Benimle şimdi evlen.”

“Şimdi? Cole, gecenin bir yarısı.”

“Öyleyse yarın.” Çıldırılmış gibiydi. “Söz veriyorum, sonrasında şatafatlı bir düğün yaparız, sadece evlen benimle.”

Eğildim ve ellerimi göğsüne yasladım. “Cole, seni dünyanın güneşe ihtiyaç duymasından bile çok seviyorum, ama şimdiye dek hayatımdaki hiçbir şey benim kontrolümde değildi. Hiçbir zaman. Yemek, çiçekler ve müzik

gibi komik düğün şeyleri için strese girmek istiyorum. Çünkü bu normal –benim normalim– olacak ve bu normalliğe ihtiyacım var.” Parmaklarımı çenesine doğru yürüttüm. “Lütfen buna ne kadar ihtiyacım olduğunu, bunu ne kadar çok istediğimi gör.”

İçindeki mücadelenin gözlerindeki parıltılara yansıdığını gördüm. Dili altdudağının üzerinde gezindi, üzerindeki nem, ateşin pırıltılarını yansıtıyordu.

“Eğer yemek, çiçekler ve müzik için strese girmek seni normalleştirecekse, bekleyeceğim,” dedi alçak bir sesle. Beni anladığına sevinmiştim, ama hâlâ üzerinde bir ağırlık olduğunu görebiliyordum.

Daha fazla şey söylemeye yeltendim, ama beni kucaklayıp sırtüstü yatağa yatırdı. Beni öpeceğini sandım, ama bunun yerine yanıma uzanıp başını göğsüme yasladı, elini de göbeğime koydu. Parmaklarım koyu renk, ipeksi saçlarını okşarken, uzun bir süre öyle kaldık. Tek gürültü, ateşin yatıştırıcı sesiydi. Tam ben uykuya dalmak üzereyken, alçak ve çatlak bir sesle konuşmaya başladı.

“Bu gece bana bir şeyler oldu, Savannah.” Göbeğim boyunca küçük bir kare şekli çizdi. “Onu yakalamamıza rağmen tetiği çekti.” Boğazını temizledi. “Gözlerimin önünden görüntüler geçti.” Yumduğum gözlerimden yaşlar dökülürken, hâlâ babamın bırak tetiği çekmeyi, bana silah doğrulttuğuna bile inanamıyordum. Bunu neden yaptığını biliyordum, silahın neden dolu olmadığını biliyordum. Kendini öldüremeyecek kadar korkaktı, bu yüzden bunu başkalarının yapmasını sağlamıştı. Beni gerçekten öldür-

mek istemiş olsaydı, bunu kesinlikle etrafta bir sürü güvenliğin olduğu bir havaalanında yapmazdı. Babam kendinden başka kimseyi düşünmeyen, bencil, tehlikeli bir adamdı. Cole, “Hayatımın kontrolü hep benim elimde oldu,” diye devam etti. “Seninle tanıştığımdan beri ise sınıyanıyorum. Tekrar her şeyin yolunda olduğunu hissetmem gerekiyor, o yüzden bana karşı sabırlı ol, çünkü aşırı korumacı bir koca ve baba olacağım. Bu konular üzerinde düşünmem için bana zaman tanı, tamam mı?”

Eğilip tıpkı onun da bana yaptığı gibi, saçlarını öptüm. “Anlıyorum.”

Göbeğimi öptü, sonra hareketlenip yastığının üzerinde doğruldu. “Sana sarılmaya ihtiyacım var.” Ona doğru kayıp başımı boynuna gömdüm. Vücudunun o gün tanık olduğu şeyleri düşünmek için mücadele ediyor olduğunu görüyordum.

“Cole...”

Bir milyon kilometre uzaktaymışçasına, “Hı,” diye cevap verdi.

“Babam bizi havaalanında nasıl buldu?”

Bir an bekledi. “Mark havayolu şirketiyle beraber inceleme yaptı. Görünüşe göre bizi adliyeden beri takip ediyormuş. Bizimle aynı uçaktaymış.”

“Güvenlikten silahı nasıl geçirmiş?”

Cole başını olumsuz anlamda salladı. “Bir emanetçiden alırken çekilmiş video kayıtları var. Silahı oraya bırakması için birine para ödemiş. Mark adamı buldu. Kısa yoldan

yolunu bulmaya çalışan serserinin tekiymiş. Tutuklandı ve biraz ceza yiyecekmiş.”

“Off.” Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışırken tüylerim ürperdi. O artık yoktu ve şimdi tek önemli olan da buydu.

“Artık güvendesin, bebeğim.” Sesini alçaltıp gizemli bir fısıltıya dönüştürürken, beni biraz daha kendine çekti. “Seni bir daha kimse incitemeyecek. Bunun için sana söz veriyorum.”

Sözlerinden şüphe duymadım ve ilk defa kendime iyi olacağıma inanmak için izin verdim. Ardından, onun kalp atışlarının ritmik sesiyle uykuya dalarken sesim kesildi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cole

Gülümsememe engel olmaya çalıştım. İki paketi de elinde tutarak, “Biftek mi, tavuk mu?” diye sordu. Bronzlaşmış karnı atletinin altından çıkmıştı. Bana bakarken gözleri kısıldı. *Kahretsin.* “Aklından bile geçirme, Cole.”

Ellerimi teslim olur gibi kaldırdım, ama gülümsememe engel olamadım. Öyle tatlı görünüyordu ki. Göz açıp kapayana kadar, kızarmış patates poşetiyle bana vurmaya aştı. Poşeti bana çarpmadan havada yakalayıp güldüm.

“Üzgünüm.” Ona yaklaştım ve belinden yakaladım. “Buradaki en güzel hamile kadın sensin.” Boynuna sokul-

dum ve kokusunu içime çektim. Bu kokuyu duyduğumda ona ait olan en derin parçama, yani kalbimin tam ortasına gelen mesajla her şey canlanıyordu.

Aniden geri çekildi ve antrenmanım yarıda kaldı. Gözlerim etrafıma odaklanmak üzere hemen dikkat kesildi.

“Cole,” diye fısıldadı, vücudu taş kesilmişti. “Şey...”

Geri çekildim ve solgunlaştığını gördüm, ama yüzünde farklı bir ifade vardı. Yumuşak bakışlarında artan bir heyecan gördüm.

“Cole, suyum geldi!”

Gözlerimi bacağından aşağı süzülen ve pembe ayak parmaklarının yakınlarında göllenen ince sızıntıya kaydırdım. Hemen cep telefonumu çıkardım. “Mark, zaman geldi.” Mark’ın telefonda bağırışını duyunca sıırttı. Dişlerini alt dudağına geçirdi; endişeliydi. “Tamam, bebeğim.” Küçük birikintinin etrafından dolanıp ilerlemesine yardım etmek için elini tuttum. “Seni arabaya götürelim.”

“Tamam.” Karnını ovaladı ve gözlerini bir anlığına kapadı, kuşkusuz, kendini rahatlatmaya çalışıyordu.

Bir elimle belinden, diğer elimle dizlerinden kavrayıp onu SUV’a yerleştirdim. Aniden gözlerini sımsıkı kapayıp karnını tuttu.

Kesik kesik nefesler alarak, “Ah, offff,” diye bağırdı.

Cep telefonumu çıkarıp kronometresini başlattım. Onun emniyet kemerini bağladıktan sonra, şoför koltuğuna koştum ve arabayı çalıştırıp nemli cildine serin hava üflemesi için fanı açtım.

Hastaneye vardığımızda, on dakikalık aralıklarla kası-
lıyordu. Kaydını yaptırıp odasına çıkardıktan sonra, biraz
rahatlamak için kendime izin verdim, gerçi Savannah'nın
endişeli olduğumu anlamasına asla izin veremezdim. Gü-
zel Tanrım, ya bir şeyler kötü gitseydi? Cığerlerimin de-
rinlerinden gelen uzun bir iç çekişle beraber, ellerimle yü-
zümü ovuşturdum.

“Ne düşündüğün hakkında yirmi dolara bahse gire-
rim.” Mark koridorda bana doğru yürüdü. Omuzlarımı
silkerek endişeli düşüncelerden sıyrıldım ve başımla her
zaman kardeşim olarak göreceğim bu adamı onayladım.
“Durumu nasıl?”

“İyi.” Mark'ın verdiği kahveyi aldım. “Bir test daha yap-
maları gerekiyor. Mahremiyetine saygı göstermek istedim
sadece.” Gözümün önüne gelen görüntüleri savuşturmak
için başımı iki yana salladım. “Orada... Bir sürü insan
var.” Ellerimle bir hareket yaptım. “Birilerini öldürebile-
ceğimi düşündüm.” Elimle kafamın tepesini ovuşturdum.
“Sadece onun, yani onların iyi olmasını istiyorum.”

Mark elini sertçe omzuma koyup kuvvetlice sıktı. “Savi
mücadeleci biri ve içerideki delifışeğin de tıpkı annesi gibi
mücadeleci olacağı gayet açık.” Bana sırtarak fazladan bir
çift daha taşağım varmış gibi cesur hissetmemi sağladı.
“Ayrıca, bu doktorlardan herhangi birinin bekleme oda-
sındaki Yeşil Bereli'yi kızdırmaya cesaret edebileceğini
düşünüyor musun?”

Stresi bırakıp rahatlayarak güldüm.

“Pardon, babamız?” Bir hemşire kapıdan başını uzattı. Peri kızına benziyordu. “Zaman geldi.”

“Git ve amca olmamı sağla.” Mark omzuma bir şaplak indirdi. “Cidden, Savi’yi benim yerime öp.”

“Tamam.” Kendimi sırttırırken buldum. *Ha siktir.* Baba oluyordum.

Saat yedi olmuştu ve beş saattir oradaydık. Savannah tükenmişti. Ben de kendimden geçmiştim, bu tuhaftı çünkü genellikle uzun saatler uyanık kalabilir ve sorunsuzca çalışmaya devam edebilirdim. Ama bu... bu farklıydı, aşkım ve çocuğum söz konusuydu. Bir an zihnim geçmişe kaydı.

Mark bana garaj penceresinden bakıyordu. Sağ gözünün kenarı kanıyordu, dudağı patlamıştı ve kolu gevşekçe omzundan sarkıyordu. Mark’ın annesini, bir sandalyeyi alıp başının üzerine doğru kaldırırken izledim. Öne hamle yapıp pencereye bir tekme attım, ama gözlerim karanlığa alışana kadar, Mark çoktan bayılmış, yerde yatıyordu. Annesi kafasının üzerinde bir sandalye parçalamıştı. Bir anne. Bu iğrençti. Kadını uzaklaştırdım ve diz çöküp Mark’ın vücudunu yokladım. İyi olmasını diledim.

“Cole. Cole?” Savannah’nın sesi beni bu anıdan sıyrıldı. “Bana biraz buzlu su verir misin?”

Kendi çocuğumun başına, Mark’ın katlanmak zorunda kaldığına benzer bir şey gelmeyeceğine dair kendime söz vererek, başımı evet anlamında salladım.

“Tamam, Savannah. Bunun senin için yorucu olduğunu biliyorum, ama sezaryen yapmamız gerekiyor. Bebeğin omuzları geçmiyor ve orada epey sıkışmış durumda.” Dr.

Brown bana baktı ve yüzümden kanın çekildiğini hissettim. “Rutin bir uygulama ve aslında bebek için de daha az stres verici.”

Savi elime uzandı ve kuvvetlice sıktı. Onun korku dolu gözlerine bakınca tüm korkumu bir yana bıraktım.

“Bebek için daha az stres olacaksa ve daha fazla ıkınmayacaksam, benim kulağıma da iyi bir plan gibi geldi.” Eğilip dudaklarını öptüm. “Tüm süre boyunca tam burada, yanında olacağım, aşkım.”

“Tamam,” diyerek içini çekti, sesi yorgunluktan öyle cılız çıkıyordu ki, tek bir sözcüğü bile zorlukla söyleyebiliyordu. “Haydi, yapalım.”

Dr. Brown bana doğru başını evet anlamında salladı. “Tamam, babası, sen hemşire ile git ve ameliyat giysileri giy. Savannah seni anestezi için hazırlamamız gerekiyor.”

Odanın dışında volta atarak geçen otuz acı verici dakikadan sonra, Dr. Brown beni içeriye çağırdı. Savannah, kolları bağlanarak sabitlenmiş halde, ameliyat masasında yatıyordu ve üzerindeki örtü, olup biteni görmesini engelliyordu.

“Selam, bebeğim.” Onun görtüş alanına girerek, maskemin ardından sıırttım.

“Tuhaf hissediyorum.” O da sıırttı, ama tüm vücudunun titremekte olduğunu fark ettim. Başucunda duran doktora baktım.

“Tamamen normal. Bazı insanlar titrer, bazıları ürperir.” Doktor elini uzattı. “Dr. Melnik. Anestezist ve aynı zamanda kadın hastalıkları ve doğum uzmanıyım. Yani o emin ellerde.”

“Cole Logan. Bebeğin babasıyım. Bunu duymak harika.”

Dr. Brown, perdeleyici örtünün altından, “Savannah,” dedi. “Bunu hissedebiliyorsan, söyle.” Gizlice baktım ve doktorun Savannah’nın göbeğinin altını dürttüğünü gördüm.

“Hayır.” Sesi titriyordu.

“Mükemmel.” Dr. Brown bana doğru sırttı, ama ilk kesiği atarken beni uyarmadı.

Ah Tanrım! Dizlerimin bağı çözüldü, ama Savannah’nın beni izlediğini hissedince kendimi –bir şekilde– toparladım. Gözlerim dehşet ve heyecanı aynı anda hissederek, olaya kilitlendi.

Dr. Brown, “Biraz baskı hissedeceksin,” diye bilgi verdi ve aniden Savannah kıvranmaya başladı, ama fazla bir şey hissetmiyor gibi görünüyordu.

Bir şeyler, bakışlarımı o yöne çekti ve beynim henüz olanları algılamaya çalışırken, bir baktım ki kızım, annesinin rahminden çekilip alınıyordu.

Bakışlarım küçük kızıma kayınca, nefes, hareket, konuşmalar, kalp atışı, her şey durdu.

Huşu içinde, “Aman Tanrım!” diye fısıldadım.

“Ne olursa olsun,” Savannah’nın sesi bakışlarını ona çevirdi, “onun yanından ayrılmayacaksın. Bana söz ver, Cole.”

“Söz veriyorum.”

Bebeğimizin ilk kez ağladığını duyunca, Savannah’ın çenesi titremeye başladı ve gözyaşlarına boğuldu. Ben de aynı fikirdeydim, bu tüm dünyadaki en güzel sestti.

Elini öptüm. “Hemen döneceğim.” Bebeğin cildini temizleyip ciğerlerini boşaltmakta olan hemşirenin yanına gittim. Çok ağlıyordu ve ellerim onu kucaklamak için can atıyordu. Yanağını ısırdım. Hemşireye dikkatli ol diye bağırmak istedim. Tanrım, henüz sadece birkaç saniyelikti. *Onu tutmama bir kez izin verseydi, kahretsin!* Kan basıncım tavan yapmıştı ve terden iliklerime kadar sıırılsıklamdım. Tek istediğim...

“Al bakalım, babası.” Hemşire kucağında dürüm gibi sarılmış kızıyla döndü. “Üç kilo, iki yüz gram, bir de çok güçlü akciğerleri var.” Onu kollarıma bıraktı.

Göğsüme sokulur sokulmaz, ânında ağlamayı kesti. Küçük siyah gözleri açıldı ve bana baktı. Aynı annesinininkilere benzeyen minik pembe dudakları yumruğuma asıldı ve emmeye başladı.

Mükemmeldi.

Gözlerimden yaşlar süzıldüğünü hissederek, “Selam,” diye fısıldadım. “Ben senin babanım.” Onu yüzüme doğru kaldırdım ve kokusunu içime çekerek hafızama kazıdım. “Gidip anneni görelim.”

Onu göğsüne doğru yaklaştırdığımda, Savannah tekrar ağlamaya başladı. Kolları hâlâ bağlıydı, bu yüzden bebeğimizi ten teması sağlayacakları şekilde yüzüne doğru yaklaştırdım.

“Selam, bebek kızım.” Savi gülümsedi “Ah! Gözleri sana çekmiş, Cole.”

Bebeğin her şeyiyle Savannah’ya benzediğini düşünerek sııttım. Zaten bu yüzden mükemmeldi.

–Bana göre– gelişigüzel bir banyo, parmak ve ayak izi alımı ve her türlü ölçüm ve mıncıklama bittikten sonra, onu sonunda tekrar kucağıma alabildim. Savannah odasına götürülene kadar bir odada, sallanan bir sandalyede takılmam söylendi.

Sallanan tahta sandalyenin insanı rahatlatan bir gıcirtısı vardı. Kısa sürede onun da hoşuna gidecek bir ritim buldum ve ikimiz de sandalyeye yerleştik.

Küçük elleri serbestti ve bir tanesini ağzına sokup olabilecek en sevimli emme sesini çıkarıyordu. Diğer eli ile tişörtünü ileri geri sıvazlıyordu. Parmağımı avucuna soktum ve muhteşem bir guu sesi çıkararak hemen sarıldı. Bu bardağı taşıran son damlaydı ve ağlamaya başladım. Duygusal olarak tükenmişim; bu, Savannah hayatıma girmenden önce hiç olmamıştı.

“Misafirleriniz var.” Hemşire bir izleme penceresini işaret etti.

Dikkatlice ayağa kalktım ve onu annem, Abigail ve June’un adeta yapışmış olduğu pencereye yaklaştırdım. Hepsi eriyip biterken güldüm.

Minik kulağına, “Ah, tatlı şey, öyle sevileceksin ki,” diye fısıldadım. “En çok da ben ve annen tarafından.” San-ki anlayacakmış gibi, ona bir göz attım. “Babasının küçük kızısın, değil mi?” Kalbimi parçalayan tiz bir ses çıkardı.

Odasına döndüğümde, Savannah pencereden dışarı bakıyordu. Bitkin görünüyordu, ama bizim geldiğimizi görünce yüzü aydınlandı.

Kollarını uzatarak, “O nasıl?” diye sordu.

“Mükemmel, tabii ki.” Hemşirenin tekerlekli bebek karyolasını Savi’nin yanına yerleştirmesini bekledim, sonra bebeğimizi onun hevesli kollarına verdim.

“Ah,” diye kokladı, “merhaba minik kızım.”

Onların yanına oturup kolumla Savi’yi arkadan sardım. Parmağımı bebeğe uzatıp o sıkı sıkı sarılırken avucuna bastırdım, aramızda kurulmuş olan bağ hoşuma gidiyordu.

Savannah başını kaldırıp güzel yüzüyle bana doğru baktı. “Başardık, Cole. Cennetteyiz. Artık iyi olacağız.”

Omzunu öpüp küçük aileme baktım. “Evet, bebeğim, artık sadece iyi olacağız.”

Bana doğru yaslanıp gevşerken yüzü parladı.

“Savi?” diye fısıldadım, “galiba onun için mükemmel ismi buldum.”

“Aa?”

Eğilip kulağına fısıldadım. Aniden omzuma dönüp tekrar gözyaşlarına boğuldu. Bunların mutluluk gözyaşları olduğunu biliyordum. Bebek için mükemmel bir isimdi... Onu hatırlamak için mükemmel bir isim.

Savannah

Bir şişe su almak için mutfağa gittim. Abigail ile beraber çıkmaya başladığımız sabah yürüyüşleri, vücudumun tekrar bana ait olduğunu hissetmeme yardımcı oluyordu.

Bunu yapıp yapmamayı düşünerek, elimi tezgâha vurdum. Orada öylece durup beni cezbediyor, adeta onu kullanmamı söylüyordu. Daha önce bunu yapmamıştım, ama bu devasa evde onu bulabilmemin tek yoluydu. Parmaklarım önce öne atılıp sonra geri çekildi. Haydi, Savi, yap şunu. *Peki!* Telsizi alıp yedinci kanalı açtım.

“Keith?”

“Savannah?” Sesi şaşırmış gibiydi. “İyi misin?”

“Evet, şey... Seni görebilir miyim?”

“Evet, dışarıda ahırların oradayım.”

Hava sıcaktı ve güneş *nihayet* ince çakıllı patikada yürürken yüzümü kızdırıyordu. Bir esinti etrafımı sararken uzun eteğim bacaklarıma dolandı. Saçlarım gözlerimi kapatırken, burnum adeta cennetten gelen bir kokuyu algıladı. Dağları seviyordum. Her şey bana çok canlı ve doğal geliyordu. Burada temiz havayı bozacak şehir isisi yoktu. Araba kornaları veya otobüsler de yoktu, sadece doğa vardı.

Keith’i ahırın kapısını tamir ederken buldum, ama atlardan birinin cebine doğru sokulduğunu görünce durup

güldüm. Geri çekilmesi için ata söylenip duruyordu. Sonunda pes etti ve atın burnunu sevmek için döndü. “Bugün çok talepkârsın, Winnie. Oyun oynayacak vaktim yok.” Kollarımı parmaklıklara yaslayıp izledim. Siyah Midilli, Winnie, tekrar burnunu cebe soktu. “Gerçekten mi?” İç çekti. “Tamam. ama kimseye söyleme.” Cebinden yarısı yenmiş yer fıstıklı bir bar çıkardı ve atın ağzına doğru tuttu.

“Bunu gördüm.” Sırıttım ve başımı eğip parmaklıkların altından geçerek onlara doğru ilerledim.

“Beni rahat bırakmayacaktı.” Önemsiz bir şeymiş gibi davranarak, omuzlarını silkti.

“Her neyse, hanım evladı, sırrın benimle güvende.”

Gözlerini devirdi ve eline çekici aldı. “Pekâlâ, olay ne?” Sandaletimle toprağı eşeledim ve bu konuşmaya nasıl başlayacağımı düşündüm. Keith ve ben yakındık, ama bu önemli bir şeydi. Son on beş saniyedir hiçbir şey söylemediğim için, bana bakmak için döndü. “Sorun ne?”

“Düğün, şey, iki hafta içinde olacak.” Konuşurken bocalıyordum. “Ben, şey, düşünüyordum da.”

Gözlerini kapattı. “Gözün mü korktu yoksa?”

“Hayır!” Güldüm. “Tanrım, hayır.” İçimi çektim ve ona daha da yaklaştım. “Ailemden kimse kalmadı, yani benim tarafta, biliyorsun. En yakın olduğum, ağabeyim gibi gördüğüm kişi sensin.” Çekici bıraktı ve dikkatini bana verdi. *Siktir*. “Keith, benimle kilise koridorunda yürür müsün?”

Sözlerim içine işlerken, yüzü değişti ve gözleri parlar-

ken bakışları yumuşadı. “Onur duyarım, Savannah.” Kollarına kuvvetle atılınca soluğu kesildi. “Çok, çok teşekkür ederim, Keith.” Boğazını temizleyip geri çekilmeden önce bana sımsıkı sarıldı.

“Tamam, şey, bana zamanını ve yerini söyle, orada olurum.” Bu yorumuna karşılık başımı olumsuz anlamda salladım. *Erkekler!*

Geri çekildim ama kendimi gülümsemeye zorladım. “Olsan iyi olur.”

“Hayatta kaçırmam.” Çekicini alıp tekrar kapıya yöneldi. Konuşmamızdan memnun bir biçimde, oradan ayrılmak üzere hızla arkamı döndüm.

“Savannah?”

“Evet?”

“Teşekkürler.”

“Vay,” diye aynaya fısıldadım. Kendimi tanımakta zorluk çekiyordum. “Molly, harika bir iş çıkardın.” Makyajım kusursuzdu ve saçım tek taraftan toplanıp uzun lüleler hâlinde diğer yana sarkıtılmıştı.

“İşte geldik.” Elbise çantamı taşıyan Abigail’in yüzü sevinçle parlıyordu. Çantayı paravanın arkasına astı. “Bir şey ister misin?”

“Mark bunu içmeni istedi.” June elime bir martini verdi. “Sinirlerini yatıştırmana yardımcı olur.”

Ah, Mark’ı seviyordum.

“Ver,” dedim ve uzun bir yudum aldım. Evleniyor olmaktan dolayı gergin değildim, sadece herkesin önünde dikilme fikri beni strese sokuyordu. Neyse ki, davetli sayısını sınırlamıştık, yine de yüz elli az bir sayı değildi.

Elbisemi göstermek için dışarı çıktığımda, Sue’nun soluğu kesildi.

“Tanrım.” John’un kapı eşiğinden gelen sesiyle sıçradım. “Pardon, ama harika görünüyorsun, Savannah.”

Vücuduma tam oturarak hatlarımı saran beyaz elbiseye baktım. Dizimin üzerine kadar çıkan bir yırtmacı vardı. Boncuklu işlemeler sağ kalçamdan başlayıp sol omzuma doğru yayılmış, boyundan bağlanan askılar üzerine de serpiştirilmişti. Bugüne dâhil olmasına izin vereceğim New York’tan tek parça buydu. İstedğim elbiseyi duyar duymaz Sue bir arkadaşından bir iyilik istemişti. Dört hafta sonra elbiseyi bir notla beraber gardırobumda asılı bulmuştum.

Annen bunu sana alacaktı. Ben sadece ona yardımcı oldum.

Sue

Söylememe gerek bile yok, tabii ki ağladım.

“Sue.” John kafasıyla işaret etti. “Zack yemeği ayarlamak için ekibiyle burada. Nereye gitmesi gerektiğini gösterir misin?”

“Evet, elbette.” Sue bana döndü. “Mükemmel olmuş, tatlım.” Eğilip onu yanağından öptüm.

“Teşekkürler, Sue.”

June bir yerlerden gizemli bir gülümseme ile belirdi. “Al bakalım.” Mor bir paketi açtı ve çevresi siyah dantelli, koyu kırmızı bir jartiyer çıkardı. “Daha sonrası için minik bir şey.”

O, eteğimi kaldırıp jartiyeri ayakkabımın üzerinden bacağıma, tam da yırtmacın bittiği yere geçirirken güldüm.

“Bayıldım.” Bugünün bundan daha güzel geçemeyeceğini düşünerek kollarımı ona doladım.

“Tamam.” June parmaklarını gözlerinin altından geçirerek gözyaşlarını silmeye başladı. “Kameramı almam lazımdır. Aşağıda görüşürüz.”

Aynaya yaklaşıp kendime son bir kez baktım. Biraz duygusallaşmaya başlamıştım. Annemin bugün benimle olabilmesi için ruhumu bile satardım. Aynaya daha da baktıkça bendeki onu daha da çok görüyordum.

“Pekâlâ, haımlar, şovun konusu...” Keith kapıda durdu. Aynada yansımasını gördüm. Ağzı bir karış açık kaldı. “Çok güzel görünüyorsun, Savannah.” Gülümsedim ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Duruşunu biraz dikleştirdi, sonra ileri bir adım atarak kolunu bana uzattı. “Bayan Miller, zamanı geldi.”

Koluna girdim ve derin bir nefes aldım. “Tökezleme izin verme.”

“Asla.” Bana doğru sıırttı. “Haydi, gel, geleceğın aşıağıda seni bekliyor.”

Bu bizim günümüz, bizim ânımız, bizim zamanımızdı. Hayatımdaki her şey tamamdı. Keith’e ısııl ısııl bir yüzle baktım.

“Peki, hazırım.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sue ve Daniel açık havada gerçekleşecek düğünümüz için tüm evi ve araziyi dekore ederken kendilerini aşmışlardı. Dışarıya, gelişimi sabırla bekleyen hevesli insanlarla dolu sıra sıra sandalyenin bulunduğu alana açılan yürüme yolu, boylu boyunca sarı güllerle kaplanmıştı.

Abigail'in Mark'ı aperatiflere daldığı için azarlayışını duydum. Kıkırdadım ve ancak yemeklerimizi aşıran Mark'ın düğünümüzü neşelendirebileceğini düşündüm. Pisboğaz.

Arkamda onu duydum ve beni tepeden tırnağa saran sıcaklık, hemen ardından elbisemin kusmuk içinde kalması ihtimaline bile değerci. Hızla döndüm ve minik beyaz şapkasının altından dışarıyı gözetleyen koyu renk gözlerini gördüm. "Merhabaa, minik aşkım." Kızımı Sue'nun kollarından alıp kokusunu içime çekerek kendi kucağıma al-

dım. Kalbim tepeden tırnağa sıcacık oldu. “Bugün annecik ve babacık için uslu duracak mısın?”

“Zayıf ihtimal.” Mark sıırttı ve yanağımdan öptü. “O, nihayetinde, yarı yarıya sen,” diye şakalaştı, sonra elbisemi tümüyle görebilmek için geriye doğru bir adım attı. “Ah, Cole buna bayılacak.”

“Mark!” Abigail kapı eşliğinden sinirle tısladı. “Git.”

Dışarı çıkarken, “Gidiyorum, gidiyorum,” diye mırıldandı. “Rahat ol!”

“Gel buraya, Olivia.” Sue kollarını uzatarak onu ben-den aldı. Adını duyduğumda kalbim sıkıştı. Bu annemin adıydı. Sue, “Gel, dedesi,” diye seslendi. “Bizim bu küçük yaramaza, konfeti yağdırırken yardım etmemiz gerekiyor. Haydi, ortalığı dağıtalım!” Gülererek ve Olivia’ya sarılarak, havaya bir parça yaprak attı. Altıncı ayını çoktan doldurmuş olmasına inanmak zordu. “Babanı bekleterek endişelendirmeyelim, yoksa Keith amcana sana bir takip cihazı taktırır.” Sue, ruhsuz bir ifadeyle başını evet anlamında sallayan Keith’e güldü.

“Savannah.” Daniel bileğimi kavradı ve kulağıma fısıldamak için eğildi. “Sana hediyeni şimdi vermek istedim. Lynn kefaletsiz ömür boyu hapis aldı.”

Ona bakmak için arkaya doğru eğildim. “Gerçekten mi?”

“Evet,” ben haberi idrak ederken yüzü aydınlandı. Bu habere aşırı üzülmemiş olduğum gerçeği, aşama kaydettiğimi görmemi sağladı. Geçmişim arkamda kalmıştı. Hafifçe gülümsedim, iyi olacağımı biliyordum.

“Şimdi,” beni yanağımdan öptü, “yaşama sırası sende.” Kollarımı beline doladım ve ona yürekten teşekkür ettim.

“Korkmana gerek yok, nedimin burada.” Jake ağır ağır yaklaştı, bir smokin reklamından fırlamış gibi görünüyordu. “Hazır olduğunda ben de hazırım.”

“Geç kaldın.” Bir kaşımı kaldırdım.

“Özür dilerim.” Yüzü kızardı ve nedenini bilmek dahi istemiyordum. Graham göz teması kurmadan kapıdan süzüldü. Jake’in koluna bir şaplak indirdim ve gözlerimi devirdim.

“Gerçekten mi?”

“Los Angeles’a bir seyahat planıyla beni şaşırttı.” Omuzlarını silkti, ama içten içe heyecanlandığını görebiliyordum. “Kuzeni Pete’te kalacağız. Durum ciddileşiyoor!” Ona sarıldım. Graham’ın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

“Senin adına çok mutlu oldum, Jake, gerçekten.”

Aniden, müzik başladı ve kelebekleri uçuşturdu. *Zaman gelip çatmıştı.* Keith koluma girdi ve ilerlemem için beni hafifçe çekti.

“Hazırsın, tatlım.” Bana doğru gülümsedi. Sue ve Olivia’nın ardından, yanında yüzü ışıldayan Daniel ile beraber Jake yürüyordu. Heyecanlı büyükanne ve büyükbaba mevzubahis olunca, sırtıtmaktan kendimi alamıyordum. Sonra koridor boşaldı ve kalbim durdu...

Cole askerî üniformasını kuşanmıştı. Elleri iki yanda, güçlü ve dik bir duruşu vardı. Koyu renk gözleri benim-

kilere kilitlendi, dudakları aralandı ve bakışı ön tarafıma kayarak bacağıma açıkta bırakan yırtmacımda durdu. Şeytani bir gülümseme belirdi ve ayaklarım biraz daha hızlı hareket etmeye başladı. Keith elime hafifçe vurarak nazikçe sıktı.

Nihayet altara ulaştığımızda, gülümsemekten yüzüm acıyordu. Keith hafifçe eğilerek bana selam verip Cole'un elini sıktı. Elini kavradım ve yanağına küçük bir öpücük kondurmak için parmak uçlarıma yükseldim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım ve dönüp yerine oturmadan önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

Cole elimi tuttu ve gözlerini benimkilere kilitledi. Papazın konuşmasını zorlukla duyabiliyordum; bu muhteşem adam karşısında öylesine büyülenmiştim ki. Hayatıma çekidüzen vermişti ve o yanımdayken her şey anlam kazanıyordu. O benim hayatımdı ve şimdi bu durum resmiyet kazanıyordu.

Cole aniden kendini geri çekerek beni düşüncelerimden sıyırdı. Papaz komutlarını tekrar etmek zorunda kalınca, suçlu suçlu sıırttı. *Ne düşündüğünü ancak hayal edebiliyordum.* Ah, tabii ya, yeminler. *Odaklanman gerekiyordu, Savannah.*

Cole oflayınca, brandy içmiş olduğu gerçeğini açık etti. Onun da gergin olup olmadığını merak etim. Sözlerini duydum.

"Sürekli hayatımın aşkıyla tanıştığım ve sonsuza dek beraber olduğumuz o düşü görüyordum. Her geçen gün birbirimize daha da derin bir aşkla bağlanıyorduk. Sorun

şuydu, onu rüyamda kaç kez görmüş olsam da, hiçbirinde yüzü yoktu.” Kendini toplamak için duraksadı. “Ta ki, bir gece, bir dosyayı açıp da onu bulana kadar. Seni elde etmek için deli gibi çalıştım ve seni elimde tutmak için de *deli* gibi çalışacağım. Seni seviyorum ve hep de seveceğim, Savannah.”

Jake bana bir mendil verdi ve yanaklarımı kuruladım. Başımı iki yana salladım ve düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Sonra kendimi konuşmaya hazır hissettim.

“Hep Cinderella olmak istedim,” utangaç bir biçimde gülümsedim. “Etrafımdaki renklerle bütünleşmek ve fark edilmemek istedim. Bir prense ihtiyacım olduğunu hiç düşünmemiştim. Hayatımın kontrolünü yitirmiştim, umudumu yitirmiştim. Sonra bir gün bir prens geldi ve beni şatosuna götürdü. Ona delice âşık oldum. Cinderella olmakla kalmadım, aynı zamanda prensim beni kurtardı, hem de üç kere.” Bir adım yaklaştım ve dudaklarımı yumuşak çenesi üzerinde gezdirdim. “Seni seviyorum, Cole Logan, hem de tüm kalbimle... Düşebilirsiniz, Cole, çünkü seni yakalamak için orada olacağıma *söz veriyorum*.” Uzanıp başımı kendine doğru çekerek dudaklarını benimkile-re yapıştırdı. Beni sımsıkı sararken, herkes güldü ve alkışladı. Cole ruhumun derinliklerine ulaştı ve kalbimdeki en ufak hasar kırıntısı da sonunda onarılmış oldu.

“Bayan Logan.” Cole elini uzattı ve beni dans pistine çekip müziğin başlamasını beklerken bir kez döndürdü.

Slow dansımız için müziği kendisi seçmek istedi. Bu yüzden, seçtiği şarkıyı duymaya çok hevesliydim. İlk nota çalınırken beni kendine doğru daha da çekti. Duyunca gözlerimi kaldırıp gözlerine baktım. Ed Sheeran'dan "Thinking Out Loud". Mükemmeldi. Dans etmeye başladık ve herkes bulanıklaştı ve neredeyse yalnız olmadığımızı unuttum. Bana doğru baktı ve sessizce, sadece ağzını oynatarak şarkının sözlerinden bir dize söyledi. Hikâyemizin ne kadar özgün olduğunu düşünüp güldüm. *Belki de hikâyemizi yazmalıydım.* Sona doğru ritmimizi düşürdü. Beni tutan kolları gevşedi ve çenesini başıma yasladı. Etrafımızdaki şekiller büyüdü ve küçüldü. O an bizden başka kimse umurumuzda değildi.

Saçıma doğru gülümsediğini hissederken, "Elbisenden nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Hayır, etmiyorsun."

Kahkahalarının etkisiyle geriye doğru yattım. "Evet, etmiyorum. Çok çekicisiniz, Bayan Logan."

"Bayan Logan," diye tekrarladım. "Kulağıma güzel geldi."

Bunu ilk söylediğim zamanı hatırlayarak gözleri ışıldadı.

Milky Chance'ten "Stolen Dance" eşliğinde etrafımda dans eden Jake'e güldüm. Mark beni kollarına alıp defalarca döndürdü. Neşeli yüzü beni güldürdü.

Müziği bastırmaya çalışarak, "Melanie nerede?" dedim. İçini çekti ve geri çekildi.

“Okumak için Chicago’ya gitmeye karar verdi.” Ah, hayır. “Bu yüzden ayrıldık.”

“Üzüldüm.”

Omuzlarını silkti. “O harika biri, ama ilişkimizde ‘sorgulama kısmı’na gelmiştik. Nerede yaşıyordum, neden üst üste günlerce ortadan kayboluyordum... Standart işte.” Gözleri yumuşadı ve bana gerçek hislerini gösterdi. “Sen ve Cole çok şanslısınız. Bazen aşkı bulmamın tek yolunun işimi değiştirmek olduğunu düşünüyorum.” Maskesini tekrar takınarak, kendini biraz gülümsemeye zorladı. “Ve hepimiz bunun olamayacağını biliyoruz.” Boğazını temizledi. “Her neyse, en hayırlısı oldu. Bir insanı hayatıma tekrar soktum ama buna henüz hazır değildim. O yüzden işler düzene girene kadar, işe odaklanmam gerekiyor.”

“Kötü bir şey mi var?” Başını evet anlamında salladı ama daha ileri gitmedi, ben de kurcalamadım. Bir anlığına düşündüm; sözcüklerimi dikkatli seçmek istiyordum. “Söyleyeceklerim fazla bir şey ifade etmeyebilir ama birini bulacağını biliyorum. Belki bu kasabada olmayabilir, ama orada bir yerlerde seni bekliyor.”

Eğildi ve beni yanağımdan öptü, ama geri çekilmeden önce bakışları omzumun üzerinden bir yere kaydı. “Şey, bu ilginç.” Beni o yöne çevirdi ve ağzım açık kaldı.

Nefesim kesilmişti. “Keith’in yanındaki kim?”

Mark ceketini düzelterek, “Emin değilim, ama bir kız kardeşi olup olmadığını bilmek isterim,” diye mırıldandı. Gözlerimi devirdim, sonra Cole’u bulmak için etrafı hızlıca taradım.

Onu bir köşede Olivia ile dans ederkeni bulunca kalbim sevgiyle dolup taşı. Kocaman kollarında öyle ufak görünüyordu ki. Cole ona Matt White'tan "Love" isimli şarkının sözlerini söylüyordu. Küçük parmakları Cole'un ağzının üzerindeydi ve Cole gülümseyerek ona doğru eğilirken her bir parmağı tek tek öpüyordu. Benim izlediğimi fark etmiş gibi, başını yukarı kaldırdı. Sırıttı ve sadece dudaklarını oynatarak sessizce, "Selam, bebeğim," dedi. Onlara el salladım ve kendimi fazlasıyla bütünlenmiş hissederek, bir elimi göğsüme koydum.

Omzumun üzerinden Keith'i işaret ettim. En az benim kadar şaşkın görünen Cole başını hayır anlamında salladı.

"Bekâr bir adam. Keith'in sırları vardır. Daha önce de birini görmüştüm." Mark ne demek istediğini sormadan önüme geçti. "Çabuk, birine açılacak olursa, bu sen olursun." Beni Keith'e doğru itti. Mark'ın neden bu kadar önemseydiğini merak ederek güldüm.

"Hey." Keith'in omzuna dokundum ve dönüp bana bir bakış attı. "Dans edebilir miyiz?"

"Hımmm, mmm," diye sessizce mırıldandı. Niyetimi anlamıştı. Keith'in ağzı çok sıkıydı. Kendini rahatsız mı hissediyordu, yoksa sadece dans etmek mi istemiyordu, anlayamıyordum. "Çıkar baklayı, Savi."

Kendimi sırtıtmamak için zor tuttum, ama hislerimi saklamak konusunda gerçekten kötüydüm. "O güzel kadın kim?"

Gözlerini benimkilere doğru kaydır. "Bir flört."

"Flört?"

“Evet.”

“Biriyle çıktığını bilmiyordum.”

“Hiç sormadın ki.”

“Peki,” bunun makul olduğunu düşünerek başımı evet anlamında salladım. Aslında böyle düşünmüyordum, ama Keith duygularınız hakkında konuşabileceğiniz biri değildi. “İsmi ne?”

“Annie.”

“Nasıl tanıştınız?”

Hafifçe içini çekti. “Mullberry Lane’deki fırını işletiyor.

Bir anlığına düşündüm. “Ciddi bir şey mi?”

Ciddi ciddi gülümsedi. “Hayır, Savannah, sadece eğleniyoruz.”

“Eğlenmek?” Gerçekte sadece korumacı davrandığımı hissederken; sözler ağzımdan, bunu onaylamıyormuşum gibi çıkmıştı. Kimsenin Keith’i incitmesini istemiyordum.

“Evet.” Başını evet anlamında salladı ve beni de kendisine doğru çekerek bir adım geri çekildi. “Sadece bir arkadaş.”

“Tamam.”

Bana bakarken kaşları yukarı kalktı. “Tamam mı?”

“Evet. Sana iyi geldiği sürece, ben de senin adına mutlu olurum.”

“Teşekkürler.” Güldü, ama bu yorumumun içine oturduğunu hissettim. Onu sevdiğimi biliyordu.

Daniel araya girmek için izin isteyerek bizi böldü.

Bir saatlik danstan sonra, bir mola verdim. Parlayan ay, tepemize asılı tentenin ince kumaşını aydınlatıyordu. Ağaçlarda yanıp sönen ışıklar parlıyordu ve Cole'un evlilik teklifinden kalan fenerler orman boyunca asılıydı. Bulutsuz gökyüzünde, çıkan yıldızlar, dağların etrafına serpiştirilmişti. Daniel'in yapmış olduğu tahta dans pistinden inip ayakkabılarımı çıkardım ve çimenliğin sonuna doğru yürüdüm. Çimler serindi, biraz ürperdim. Buradan vadinin olağanüstü bir manzarası vardı. Başımı geriye atarak yukarı baktım ve onu hissetmeye çalıştım. Onunla ilgili sevdiğim her şeyi anımsadım... Gülümsemesi, gülüşünün sesi, şarkı söylemeyi sevmesi. "Mutluyum," diye fısıldadım, "gerçekten, *gerçekten* mutluyum, Anne." Derin bir nefes aldım ve kendimi topladım. Manzaraya son bir kez bakıp hızla döndüğümde onu beni birkaç adım öteden izlerken buldum. Dudaklarının seğirmesiyle çenesi kasıldı.

"Benimle eve geliyor musun?"

Ev şaşırtıcı derecede sessizdi. Cole elimi tuttu ve beni merdivenlerden aşağıya yönlendirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

Kenetlenmiş ellerimizi tuttu ve pırlantalı alyansıma bir öpücük kondurdu. "Sana hediye vermek istiyorum." Soldaki son odaya yürüdü. Bu ofislere daha önce de gelmiştim. Bana bakmak için döndü. "Burası senin odan. Kimse seni rahatsız etmeyecek. Böylece asla unutmayacaksın." Kapıyı açtı ve bana yol açmak için çekildi. Oda-dakileri algımlarken, dengemi kaybetmemek için kapı çerçe-

vesine tutundum. “Renkleri ben seçtim, ama gerisini June halletti. Beğenmez...”

“Hayır.” Sesimin içime kaçtığını hissederek derin bir nefes verdim. “Mükemmel.” İçeri adım atınca ağzımı elimle kapadım. İçinde kitaplarla dolu bir duvar, altın rengi yastıklarla dolu bir oturma alanı ve bir şömine olan ses geçirmeyen kırmızı oda, kocamandı. Odanın ortasını güzel, siyah bir piyano süslüyordu.

Eliyle ittiği duvardan güç alarak, bana doğru gururlu bir havayla yürüdü. “Bana dönersen sana dünyaları vereceğimi söylemiştim.” Ne demek istediğini sormak istedim, ama eli boynuma uzanırken diğeri bacağıma doğru kayıp jartiyerin orada durdu. “Bakalım burada ne varmış?” Daha iyi görmek için dizlerinin üzerine çömeldi. Parmağını altına sokmaya başladı, ama elini kenara ittim.

“Yo, yo bebeğim, dişlerinle.”

Gözleri gece kadar koyulaştı. “Tanrım. Seni seviyorum.”

Benim adım Savannah Miller.

Bu da benim mutlu sonla biten hikâyem.

SON

Teşekkürler

Onbaşı George Myatte ve polis memuru Darcy Wood'a
kocaman teşekkürler.

Yazar Hakkında

J.L. Drake Kanada'nın Yeni İskoçya eyaletinde doğup büyümiş; sonrasında, hâlen kocası ve iki çocuğuyla yaşamını sürdürdüğü Güney California'ya taşınmıştır.

Yazmaktan arta kalan zamanlarda, ailesiyle vakit geçirmekten, seyahat etmekten ya da sadece evde sakin bir akşamın tadını çıkarmaktan hoşlanır. Kitaplarından da fark edebileceğiniz gibi, dört mevsimi çok sever. Kanada'nın doğu kıyısında yetişmiş biri olarak, adeta genlerine işlemiş olan mevsim geçişlerinden eserlerinde de sıkça bahseder.

James Patterson'ın sadık bir okuru olan J.L. Drake, çoğu zaman yazarın gizemli ve entrika dolu hikâyelerinden ilham aldığını fark etmektedir. Kitaplarını okurken, en az onun yazarken aldığı kadar keyif almanız, tek dileğidir.

Yazarın Romanları

Kırılmış (Kırılmış Üçlemesi, Birinci Kitap)

Parçalanmış (Kırılmış Üçlemesi, İkinci Kitap)

Onarılmış (Kırılmış Üçlemesi, Üçüncü Kitap)

What Lurks in the Dark (Book One, Darkness Series)

Bunker 219 (Unleash the Undead, Anthology)

All In (Second Chances Anthology)

Website:

<http://www.authorjldrake.com/>

Facebook:

<https://www.facebook.com/JLDrakeauthor>

Twitter:

https://twitter.com/jodildrake_j

Goodreads:

http://www.goodreads.com/author/show/8300313.J_L_Drake

Instagram:

@j.l.drake

Pinterest:

JLDrakeAuthor

TSU:

@JLDrake

Hazır olduğunda, karar
verdiğinde geĐmiĐini
silip atabilir misin? Bir
film karesi gibi
gözlerinden akan
sahnelerden bir gün
kurtulabilir misin?
MutluluĐa hazır
olduğunda, onu
yakalamak aslında o
kadar da zor değil. AĐk,
Đehvet, ihanet, ölüm ve
huzur... Hepsini en
uçta yaĐayan bir
kadının direnme ve
hayata tutunma
hikâyesi...

ONARILMIŞ

Ben Savannah Miller. Tutsaktım, kurtarıldım... Kurtuldum... Hayatın bana gösterebileceği tüm kötülükleri yaşadım. Babamın, kardeşim dediğim en yakın arkadaşımın ihanetiyle yüzleştim. Kaçırıldım, tacize uğradım, nefes bile alınamayacak yerlerde tek başıma yaşadım; delirmemek için hayata tutunmam gerektiğini öğrendim. Bebeğimi kaybettim. Arkadaşım gözümün önünde öldürüldü. Ve ben mücadele etmeyi seçtim, kaybetmeyi değil.

Ben hayata tutundum, aşka tutundum ve doğmamış bebeğime inandım.

Şimdi tüm yaralarımı sarma zamanı... Kolay olmayacağını bile bile direndim. Aşkıma güvendim, onun sıcaklığı beni ayakta tutmaya yetti ve en önemlisi kendime güvendim. Yeni bir hayat için yeni yerler seçtim, geçmişimi unutmak için kaçtım tüm sevdiklerimden. Ailemi kaybettiğimi sanıyordum; oysa gerçek ailemin kaçtığım insanlar olduğunu anlamam çok da zor olmadı. Geçmişimi kabul ettim, dostlarıma, aşkıma ve bebeğime sarıldım.

Ben Savannah Miller; onarıldım.

“Bana normal bir an yaşattığın için teşekkürler. Seni seviyorum.”

instagram.com/AspendosYayinevi
facebook.com/AspendosYayinevi
twitter.com/AspendosY

aspendos

₺ 20

ISBN: 978-6059641160

9 786059 641180